

ПЪТЕШЕСТВИЕТО

НА ХИЕРО

СТЪРЛИНГ ЛАНИЕ

НЕГОВОТО ЕДИНСТВЕНО ОРЪЖИЕ
Е СИЛАТА НА ЧОВЕШКАТА МИСЪЛ

СТЪРЛИНГ ЛАНИЕ ПЪТЕШЕСТВИЕТО НА ХИЕРО

Превод: Христо Диков

chitanka.info

Светът на Гибелта е Земята през седмото хилядолетие. След ядрена война новопоявилата се цивилизация е разпръсната сред огромни гори, запълнили цялата планета. Шепя храбреци сред които воинът-свещеник пер Дъстин Хиеро се осмеляват да тръгнат срещу силите на Злото, които са завладели светът. Слугите на Нечестивия са многобройни и безкрайно опасни. В техните редици има странни същества, резултат от мутациите получени от радиацията. Битката със силите на Злото е в разгара си...

1. ЗНАКЪТ НА РИБОЛОВНАТА КУКА

„Това не е човек, а пън без мозък — разсъждаваше Хиеро. — Колко е здрав, енергичен и важен. И като капак на всичко — допълни той лошите си качества, — в повечето случаи действа необмислено“.

Под задните му части равномерно се поклащаше гърба на едър лорс на име Клотц, който ситнеше в тръст по калния път и се опитваше понякога да захапе свежите млади листа на близките дървета. Дебелите и насочени напред устни бяха приспособени прекрасно за това.

Пер Хиеро Дъстин, Свещеник-Заклинател втора степен, Страж на Границата и Убиец престана да се измъчва повече и като се опря с гръб към високото седло се изправи. Лорсът престана да се интересува от листата, спря изведнъж и тревожно замря с високо вдигнати разклонени рога. Независимо, че рогата му сега бяха млади и меки, огромният черен звяр превъзхождаше по сила всяка порода от отдавна измрелите коне. Краката му завършваха с остри и тежки копита, които го правеха невероятно опасен боец.

Хиеро внимателно се ослушваше и същевременно задържаше лорса на едно място. Появилият се напред смътен шум се превърна в гръмък рев, от който земята се затресе. Добре познаваше тези звуци. Макар да беше още август стадата буйфъри започваха движението си на юг, както правеха всяка есен от хиляди години насам.

Лорсът и ездачът му се опитваха да разгледат нещо през израсналата стена от лиственици, палми и елшак край пътя. Стъблата на дърветата и храстите намаляваха рязко кръгозора, но пътешествениците чуваха непрекъснато увеличаващ се шум.

Хиеро имаше пълно доверие на Клотц, който умееше инстинктивно да определя посоката на движение на стадото. Най-опасно бе да се окажат точно пред огромното струпване на животни и да нямат възможност да се махнат от пътя им. Буйфърите не бяха особено зловни и нападателни, но сега единствено огънят можеше да ги спре.

Лорсът започна да става неспокоен. Чувствуваше, че се намират на опасно място, в опасно време. Хиеро реши да не чака повече и свърна на юг от пътя, като предостави на Клотц да избира пътеката.

Веднага щом напуснаха пътя, Хиеро се обърна назад. Безкрайна линия огромни кафяви космати и увенчани с остри и жълти рога глави се пробиваше път през горичката към свободното пространство. Ревът и фученето на животните стана оглушително. Начело на безкрайното стадо тичаха огромни бикове.

Хиеро стисна с колена яките хълбоци на лорса си. „Бягай, зяпльо — сигнализира той, — търси безопасно място, иначе ще бъдем стъпкани!“

Клотц се понесе в галоп напред. Огромното му тяло се движеше с невероятна лекота. Животното препускаше през гората и ловко избягваше клоните. На ездача, който се тръскаше на гърба му, бе доста по-трудно, — налагаше му се да следи за клони, които можеха да го съборят от седлото. От тънките пръчки, удрящи го по краката и рамената, го защитаваха високите ботуши, куртката и панталоните от кожа. На главата си нямаше нищо, но в една от чантите се намираха кожен подшлемник и меден шлем. Вдигна ръка, защити лицето си и мислено пришпори лорса. Огромният звяр увеличи скоростта си — раздразнението му се увеличи и мозъкът на Хиеро улови вълната злост.

„Прости ми, старче, ако ти преча да си вършиш работата“ — нежно помисли той. Нито едно друго животно не беше така предано на човека, както лорсовете. Породата им бе създадена преди много поколения от мутанти на гигантския дим лос, който бе оцелял след Гибелта, и те бяха прекрасни ездови и бойни животни. Абатствата внимателно пазеха стадата им и с голяма неохота продаваха скъпоценните производители. Но голямата им съобразителност се съчетаваше с упорита, до инат, независимост и известна капризност на характера им, което никой не успяваше да надмогне. Специалистите внимателно наблюдаваха животните и продължаваха селекцията.

Внезапно Хиеро се удари по челото и се изруга. Облаци комари в разгърнат строй го бяха атакували. Изпод копитата на Клотц полетяха пръски вода. Лорсът бе попаднал в блато. Зад тях ревят на стадото започна да затихва. Буйфърите не обичаха блатата, но при нужда спокойно преплуваха по няколко километра. Хиеро също не ги

обичаше. Подаде сигнал: „Стой!“, леко стисна с колене хълбоците на лорса и той спря задъхан.

— Ах ти, глухчо — каза Хиеро и ласкаво го погали по шията.

Около тях се виждаха езерца и локви тъмна вода, а напред се виждаше и нещо значително по-голямо. Спряха на един скалист остров, на който в безпорядък лежаха изпотрошени дънери, донесени от последното наводнение. Тук беше тихо. Едва чуващият се шум на стадото се отдалечаваше на изток. Малка черна птичка излетя изплашена от скривалището си. Мрачни борове и кипариси растяха направо от блатото, засенчваха слънчевата светлина и придаваха мрачен вид на местността. Облаци комари кръжаха край главата на Хиеро и го принудиха да размахва непрекъснато клонче с листа. Лорсът потропваше с крака и сумтеше недоволно.

Спаси ги само лекото вълнение на водата. Наистина Хиеро беше прекрасно трениран, но борбата с насекомите отвличаше вниманието му. Един случаен поглед към огледалото на вира, го накара да настръхне. Две раздалечаващи се ивици, образувани от някакво тяло, което напълно безшумно плаваше под водата, стремително ги приближаваха.

— Да бягаме! — викна Хиеро и пришпори лорса.

Звярът дръпна рязко напред и когато щракачът се подаде над водата, между тях и брега имаше цели три метра. Безсмислено беше да се бият. Хвъргачът, който се намираще на бедрото на Хиеро, както копието или ножът, са напълно безполезни против възрастна костенурка. Клотц усети това и независимо от силата и постоянната си готовност за схватки, предпочете отстъплението.

Отвратителната глава достигаше до метър дължина. Грамадното чудовище се притисна до земята, след което стремително се хвърли напред, като ноктите му задраскваха неприятно по скалите. Жълтите очи блестяха, а водата на потоци се изсипваше от високата сива коруба. Тежестта на този звяр достигаше три тона, но той бе невероятно повратлив. Преди Гибелта теглото им не е надминавало двадесет и пет килограма. Но с времето пораснали и станали едни от най-опасните обитатели на крайбрежните гъсталаци. Дори Народът на Бентовете се страхуваше от тях.

Но колкото и бърза да беше тази костенурка, тя не можеше да се мери по суша с изплашен лорс, който правеше огромни скокове. Когато

щракачът показва главата си над скалистия гребен на островчето, бегълците се намираха вече на тредесетина метра разстояние от него и разплисвайки водата на локвите, се насочиха към пътя, по който бяха вървели. Тъпият представител на костенурковия род видя само една мяркаща се в далечината точка. стана му единствено възможността да изрази недоволството си с едно рязко щракане на челюстите си.

Едва бяха достигнали сушата, Хиеро дръпна поводите и се заслуша. Слабото тропане на буйфърите се чуваше някъде на югоизток. Те също трябваше да вървят в тази посока и затова човекът подкара лорса по следите на мигриращото стадо. И двамата бяха потресени от невнимателността си. А в лето Господне 7476 това можеше да струва много скъпо.

Хиеро бавно вървеше по пътя, който преди малко бе напуснал. Ездач и животно се движеха внимателно напред, като се опасяваха да не разтревожат бягащите в края на стадото самки с телета и стари отслабнали бикове. Над земята се носеше тежката миризма на буйфърите, почвата беше изпотъпкана от безбройните копита, а клоните на дърветата — изпочупени. Вонята на изпражненията надделяваше на другите миризми. И двамата — човек и лорс — се чувствуваха неуверено, тъй като бяха свикнали да вярват на обонянието си, така както на зрението и слуха си.

Но въпреки това Хиеро реши да върви след стадото. Пресметна, че то не е голямо — около две хиляди глави. Така отчасти избягваше доста опасности на зеления океан Тайга. Наистина и тук можеше нещо да ги причаква, но внимателният човек предпочита винаги по-малката опасност. След такова стадо вървяха хищници, които нападаха ранените, старите или младите и неукрепнали животни. Пред ездача се появи чифт сиви вълци и те от време на време поглеждаха към него, като се озъбяха и ръмжаха. Независимо от мутациите на животните и растенията вълците на практика бяха останали същите. Независимо на огромните изменения на света някои същества сякаш упорито се съпротивляваха на случайните генетически изменения. Пластичността на вълчите гени, която бе спомогнала да се отгледат стотици породи кучета, им помогна след Гибелта да запазят основния си вид. Но те станаха много по-умни и затова избягваха да нападат хората, но затова пък убиваха всяко домашно куче, което срещаша, като с дяволско

търпение ги проследяваха. Хората на Тайгата непрекъснато наглеждаха своите кучета и през нощите ги затваряха на сигурно място.

Хиеро беше Заклинател и следователно учен, който знаеше всичко това, както и че вълците няма да го нападнат, ако не им даде повод. Мислено усети или както казваха „долови“ вълчата ненавист. Лорсът също притежаваше тази способност, но и двамата прецениха идващата заплаха като малка.

С отмерен тръст лорсът се движеше по следите на стадото, което се намираше на три километра напред. Този кален и разбит път някога беше основната търговска връзка между изтока на Канда и запада, където отиваше Хиеро. Републиката Метс, чийто гражданин беше, се простираше надалеч, но нямаше определени и ясни граници. В себе си включваше редица провинции на древна Канада — Саскъчуан, Манитоба, Алберта, а също и известна част на Северозападната територия. Въпреки огромната площ, на нея живееха сравнително малко хора, така че граници в смисъл на старото разбиране нямаше. Хората образуваха етнически или религиозни общности, отколкото национални.

Тайгът, огромна хвойнова гора, растяща по тези места в продължение на милиони години преди Гибелта, както и преди преобладаваше на Стария континент. Но беше се изменил силно и в състава му бяха намерили място много растения, които преди растяха само в топлите страни. Някои видове растения и животни бяха изчезнали напълно, но повече се бяха приспособили към по-топлия климат. Зимите в Канада сега бяха приказно меки. Температурата рядко падаше под пет градуса Целзий. Полярните шапки на планетата се топяха и отстъпваха. Светът отново се намираше в междуледников период. Даденото обстоятелство, станало причина за решителни изменения на човека и обкръжаващата го природа, се превърна в начална и основна точка на обучението в училищата на Абатството. Старите книги предупреждаваха за последствията на парниковия ефект, но досега се бяха натрупали прекалено малко опитни данни, на които да може да се вярва. Учените, църковни и светски, никога не преставаха с опитите си да намерят нови сведения за миналите векове, с надеждата да предвидят очертанията на бъдещето. Ужасът на древното минало се явяваше нещото, което не можеше да се забрави, независимо от миналите пет хиляди години. Догмата, че Гибелта

никога не бива да се повтори, стана основна за цялата научна подготовка. За това бяха съгласни всички хора, освен слугите на Нечестивия. Хиеро често размишляваше за проблемите на миналото — дори и сега, когато равномерно се поклащаше на седлото и сякаш за нищо не мислеше.

Изглеждаше великолепно и не без гордост го съзнаваше. Хиеро беше як млад човек, чисто избръснат, с прави челни коси, кожа с меден цвят и орловия нос на чистокръвен метс. Гордееше се също — в разумни граници — с чистотата на произхода си и можеше без грешка да изброи имената на тридесет свои прадеди. В училището на Абатството бе изпитал дълбоко изумление, когато старият свещеник вежливо му бе обяснил, че те и всички други истински метсианци, включително самия отец Абат, произлизат от метиси, франкоиндийски метиси, които на времето си били безправно малцинство в Канада и са се спасили от Гибелта благодарение на затворения си начин на живот, далеч от големите градове. След това Хиеро и приятелите му никога повече не се хвалеха с произхода си. Приемането на основния принцип на Абатствата — мястото на човека се определя единствено по заслугите му, — стана за юношите нов източник на вътрешна гордост.

Зад гърба на Хиеро, натъкнат в пояса, се намираше голям нож, приличащ на къс меч с дълго тридесет сантиметра острие, наточено само от едната страна. Направен е бил много отдавна, преди Гибелта. Подарък му беше за успехи в училището. На острието бяха гравирани букви и цифри: „U.S.“, „1917“ и „MADE IN FILADELPHIY“, а под надписа се намираше изображение на нещо като луковица с листа. Той знаеше, че някога този нож е бил собственост на човек от Съединените щати, огромната древна империя на Юга. Това беше всичко, което те можеха да знаят за старата морска пехота, сражавала се на времето в Централна Америка и Азия и напълно забравена след пет хиляди години. Ножът беше отлично оръжие и Хиеро обичаше да усеща тежестта му в ръката си.

Във въоръжението му влизаше също късо копие от орехово дърво и двадесет и пет сантиметров стоманен накрайник. То не беше древно оръжие. Специално за Хиеро го бе изработил оръжейният майстор на Абатството, след като премина обредите на Посвещаването. На хълбока си носеше трето оръжие, чийто приклад стърчеше от кобура. Това беше хвъргач, карабина с гладка цев, която се зареждаше от

дулото и стреляше с дванадесет сантиметрови куршуми дум-дум. Струваше невероятно скъпо — беше направен от берилиев бронз, като куршумите се изготвяха ръчно в малка работилница, разположена на тайно място. Подарък беше от баща му, след като завърши обучението си. Цената ме беше равна на стойността на двадесет плаща от кожи на най-хубавите лисици. Когато запасът куршуми свърши той ще стане безполезен. Но Хиеро имаше в багажа си петдесет заряда. Малко същества оставаха живи след улучване с тях. Бойното снаряжение свършваше с нож, който висеше на пояса в кожена кания.

Дрехите му бяха отлично направени от еленова кожа, обработена така фино, че почти приличаше на изтъкан плат, но много по-здрав. В закрепените на седлото чанти се намираха кожена куртка, ръкавици, зимни обувки, известен запас храни, няколко медни и сребърни къса за размяна и принадлежностите му на Свещеник-Заклинател. Краката му бяха обути в ботуши с токове и здрави подметки, леки и удобни за ходене, бягане и езда. Символът на Абатствата — кръст и меч в кръг — блестеше като сребро на гърдите му, а един здрав ремък закрепваше тежкия медалион. На бронзовото му лице бяха нанесени знаците, които определяха мястото и ранга в служба на Абатствата. Жълтият кленов лист се намирал на челото му. Под него две зелени змии се увиваха около дръжката на копие. Знаците бяха много древни. В употреба ги бе въвел още първият глава на Абатството — Висшият баща, който бе определил системата на ранговете. Всяко утро Хиеро ги подновяваше с боите от малките кутийки, намиращи се в неговите чанти. В Севера ги познаваха и почитаха навсякъде — изключение правеха хората извън закона и неестествените създания на Гибелта, лемутите, които са най-големите врагове на човечеството.

Макар да бе навършил тридесет и шест години, Хиеро още не беше женен, макар много мъже на негова възраст да бяха глави на големи семейства. Той не искаше да става Абат и да завърши кариерата си като администратор. Когато започваха да му досаждат с такива въпроси, той с непроницаем вид на лицето си казваше, че жените го интересуват не повече от ботуши износени преди три години. Но не бе дал обет за безбрачие. Смяташе го за част от загиналото минало. Свещениците са част от света, трябва да се борят и работят, а нямаше нищо по-светско от жените. Абатствата не бяха сигурно, дали зад Източния океан е оцелял древния Рим — легендарното място на вратата

им. Но дори и да съществуваше, то традиционното подчинение на Първосвещеника бе отминало безвъзвратно, заедно с изкуството на бързо преодоляване на огромни разстояния и други подобни знания.

Дружният хор на птичите гласове звънеше над пътя. Хиеро се къпеше в ярките лъчи на обедното слънце. На небето нямаше облаци, но августовската горещина бе умерена и приятна. Лорсът бягаше с отмерения си ход, който бе научен да поддържа с часове. Клотц обичаше стопанина си и точно знаеше, колко далеч можеше да отиде в капризите си и да не го изкара от търпение. Големите уши на животното леко шаваха — звуците бяха източник на новини, а лорсът можеше да чуе движението на всяка дребна твар в гората на разстояние до половин километър. Прашният път беше празен. Вълците изчезнаха някъде и само говеждият тор напомняше за стадото буйфъри, които продължаваха да бягат някъде напред.

Пътят минаваше през девствена гора. Много от земите на Канда още не бяха населени и в тях можеше да се намери много неизвестно. Най-смелите и предприемчиви се устремяваха в новите земи, като вълните заселници се разпростираха кръгово от всеки голям център на Абатството. Но често тези хора просто изчезваха безследно. Пионерите, отправени се в дивите райони, без връзка с цивилизацията и твърдо ръководство, пропадаха тайнствено и необяснимо. Веднъж един войник или свещеник, изпратен от погранично Абатство, открил няколко разпадащи се къщи, обкръжени от обработени полета, на които имало само бурени и плевели. Жителите на централните райони били предупредени за опасността. Сред народа плъзнал слух, че Абатствата нарочно сдържат хората и се опитват да пречат за нови открития в далечните гори. Но на никой не хрумна и една мисъл, че в Абатствата може да имат отношение към изчезването на хората. Такива слухове така не съответствуваха на действителността, че никой не би им повярвал. Абатствата бяха отворени за всички и никой не налагаше забрана на сведенията за всекидневните дела на населението. Съветът на Абатствата повтори предупреждението си и призова към предпазливост при овладяването на нови земи. Но това никак не охлади множеството смелчаци. Тогава Съветът се опита да строи нови Абатства в тези райони и така да създава предни постове на цивилизацията и знанието, около които да се сплотят преселниците.

Но много малко от тях можеха да бъдат добри свещеници и войници. За това се изискваше време.

Докато размишляваше Хиеро, се поклащаше във високото си седло. Специалната тренировка му помагаше машинално да запомня и систематизира за бъдещия отчет всичко, което виждаше. Издигащите се към небето елхи, белокорите брези, маслените палми, мярналата се сред листака огромна кокошка — абсолютно всичко беше интересно за свещениците-регистратори на Абатството. Още като млад юноша добре бе разбрал, че само знанието се явява истинско оръжие против жестокия и ненадежден свят.

Лорсът и ездачът му се намираха на осем дни път от най-източното Абатство на Метсианската Република. Тези места се намираха южно от основните търговски артерии, свързващи Метс с Алви и бяха малко известни. Като бе поразмислил Хиеро нарочно тръгна през тях, защото имаше намерение да се движи на юг и изток едновременно, а също така пътешествието щеше да даде нови данни за изследователските центрове на Абатствата.

Мисълта на Хиеро се върна отново към мисията му. Бе само един от шестимата доброволци, изпратени от Абатствата. Не изпитваше особени илюзии — задачата му беше извънредно опасна. Из белия свят бродеха жестоки зверове и още по-жестоки хора, които не признаваха никакви закони. Последните често встъпваха в открит съюз с тъмните сили и лемутите. А какво да се каже за самите лемути? Два пъти се беше сражавал на живот и смърт с тях. Преди две години глутница маймуноподобни същества, яхнали неоседлани гигантски кучета, атакува главният източен път на керваните. Тогава той командваше охраната. Независимо от бдителността му, независимо, че имаше на разположение рота опитни войници и цяла армия изпечени в разни схватки търговци, нападението едва бе отблъснато. Двадесет души загинаха, няколко коли изчезнаха, а не хванаха нито един пленник, нито жив, нито мъртъв, което в никакъв случай не беше добро постижение. Щом някой лемут падаше в боя, веднага петнистите кучеобразни създания ги измъкваха настрана.

Хиеро бе изучавал достатъчно лемутите в продължение на доста години и знаеше подробностите за тях като специалист, имащ ранг на Абат. И това му даваше право да твърди, че не знае много и че по

широкия свят съществуват неща, за които той още няма никаква представа.

Мисълта за необходимостта да изследва предстоящия път и непосредственото близко бъдеще, накара Хиеро да спре лорса. При далечното виждане и ясновидството — независимо дали става с помощта на лукинаги или не, — винаги съществува силна опасност. Нечестивите често имаха такава телепатична мощ, че някои от тях възприемаха човешките мисли. Беше му напълно ясно какво ще стане ако глутница чудовища, подобни на онези, които нападнаха кервана, срещне самотен човек на пустия път.

Но ако съществуваше някаква опасност, далечното виждане понякога помагаше за избягването ѝ. Най-важното бе да не изпада в крайности. Отец Абат учеше: „Вашите ум, знания и чувства са най-добрите ви помощници. Телепатическото търсене, далечното виждане, ясновидството и предсказването на бъдещето не ги заместват. И ако често пъти прибягвате до тези силнодействащи средства, те могат да станат много опасни“. Това беше ясно. Хиеро Дъстин не беше безпомощен — като ветеран и опитен свещеник-офицер бе възприел тези съображения отдавна с разума си и ги бе превърнал в безпогрешни инстинкти.

Той бе насочил лорса си на север, встрани от пътя, когато чу близкия тропот на буйфърите. „Нещо много се разбързаха — удиви се, — защо ли?“ В началото на малка и огрята от слънцето поляна с ширина тредесетина метра спря и заповяда на Клотц да пази тишина и да наблюдава. Лорсът познаваше тази процедура не по-зле от човека. Вдигна глава и разтърси все още меките си рога. От лявата чанта на седлото Хиеро извади дървените знаци на Четиридесетте Символа, един голям кристал и ритуалното си наметало, което веднага настани на раменете си, седна по турски на земята и започна втренчено да гледа кристала. След известно време протегна лявата си ръка и с дланта си покри купчината дребни дървени фигурки, като с дясната направи кръстен знак.

— В името на Отца, Сина и Светия Дух — произнесе той. — Аз, свещеникът божи, моля да ми покажете пътя. Аз, смиреният служител хорски, моля за помощ по време на пътешествието ми. Аз, земното същество, моля за предзнаменование.

Съсредоточи се с поглед в кристала и насочи мисълта си по пътя към югоизточната му част, която бе най-близката му цел. Прозрачността на кристала се замъгли и изпълни с плаваща димка. Преди хиляди години антрополозите на двадесетия век отказваха да вярват на очите си, когато наблюдавали австралийските туземци да се вбират в локвите вода и така да си разменят мисли на разстояние стотици километри. А един учен от седемдесет и петия век сега се готвеше да види, какво го очаква в опасното му странствуване.

Мъглата се разсея и той усети как се потапя в кристала, как става част от него. Прогони това познато усещане и ясно си представи, че лети във въздуха на височина стотици метри и гледа надолу към стадото буйфъри. За миг съзнанието му прецени, че използва очите на ястреб. Възникналото изображение се поклащаше назад-напред и описваше голяма дъга. Наблизо се виждаше езеро, по на юг течеше река, а встрани от нея се простираше блато. На известно разстояние пътя минаваше през натрупвания и свлачища. Видя ги за миг, но отбеляза, че на това място трябва да бъде предпазлив. Не държеше птицата под пълен контрол. Подобно нещо бе трудно и почти невъзможно. Но съсредоточеността му към предстоящия път привличаше съзнанието на всяко същество, което вижда този път по-ясно, отколкото той самият, както магнитът желязото. Ако отгоре нямаше птица, той би видял пътя с очите на бялка, намираща се на някой висок клон, в краен случай, при липса на по-подходящо — с очите на буйфърите. Най-добри „виждачи“ са ястребите и орлите. Срещат се често и на Хиеро му провървя. Наистина зрението им се различава от човешкото, но поне беше бинокулярно. Това обстоятелство не би предизвикало затруднения на човек с опита на Хиеро. При нужда би използвал и широко разположените очи на елените, които показваха две изображения.

Буйфърите се движеха бързо. Не приличаше на паническо бягство, но животните бяха разтревожени. Вълците, които бе видял преди малко, не можеха да бъдат сериозна опасност за стадото. С привичното усилие на волята си Хиеро излезе от транса и погледна към лявата си ръка. В юмука си стискаше две дребни фигурки, само две от общо четиридесетте знака на Заклинателя. Разтвори дланта си и видя на нея друга длан — Ръка от дърво. Този символ означаваше „приятел“. Хвърли го при останалите фигури и погледна другия —

малка дървена Риболовна Кука. Също го хвърли в купчината, после прибра знаците в кожената торбичка, където се съхраняваха. Опитът му на ясновидец-предсказател се сблъска със странна комбинация, която трябваше да обмисли. Риболовната кука имаше няколко значения. Едното от тях бе „скрита опасност“, другото — „скрито значение на нещо“. С добавянето на друг символ Куката означаваше тайна или загадка. В съчетание с разтворената длан можеше да значи „приятел се приближава със загадка“. Друго тълкуване — „пази се, привиден приятел ще ти стори зло“. Всичко това нямаше нищо общо нито с рибата, нито с риболовството.

Когато се използват само Четиридесетте Символа смисълът на предсказването често остава неясен. Но както посочваха на всеки начинаещ ясновидец, ако процедурата е спасила или вашия живот, или нечий друг, то си заслужава да се използва. И притежаващите съответните способности — мъже или жени — успяваха да постигнат много с тези фигурки. Хиеро преценяваше възможностите си като средни и не можеха да се сравняват с умението му да използва за наблюдение очите на животните. Но символите му бяха помагали преди и се чувствуваше по-уверен, когато ги ползува.

Още не беше закопчал напълно чантата на седлото, когато Клотц внезапно изпръхтя. Хиеро рязко се обърна и в ръката му проблясна ножът, който като по чудо излетя от пояса му. Веднага зае бойна стойка. Очите му видяха малка мечка.

Тези животни, както и повечето други, се бяха изменили през изтеклите хилядолетия. Това беше черна мечка и зоологът на двадесетото столетие по нищо не би го различил от съвременните му братя, освен по изпъкналото чело. Но макар външно да не беше се изменила, в очите ѝ се различаваше искрица разум. Мечките и преди не са били глупави, а сега бяха надминали животинското ниво на мислене. Тази мечка беше сама и наоколо не се виждаха други. Тя поклати глава и се изправи на задните си лапи, а предните отпусна надолу. „Тежи най-много петдесет килограма — помисли Хиеро, — и изглежда младоче. Но може да е възрастна особа, ако е някаква нова разновидност“. Човекът се настрои и предпазливо започна да сондира мозъка на животното. Възприе удивителни мисли:

— „Приятел — човек — приятел — храна (молба). Приятел — помага — опасност (чувство, горещина). Приятел — мечка (имаше

предвид себе си) — помага — опасност“. — Възприемането беше удивително ясно и отчетливо. Хиеро често бе общувал с диви същества, но винаги с голямо напрежение, докато това животно притежаваше ментална сила като на трениран човек. Колко удивителни неща се срещат по света!

Човекът отпусна мечата си, а мечокът приседна на задните си лапи. Хиеро заповяда на Клотц да пази, като забеляза, че лорсът не го смята за опасен. После се приближи до чантата и извади от нея пресован пемикан — храната на древните пътешественици по севера: мазнина, захар от клен и сушени ягоди, като всичко това бе смляно и плътно притиснато в едно цяло. Като отчупи едно парче Хиеро го протегна на звяра заедно с мисълта: „Кой си ти? Откъде идва опасността?“ Той с почти човешки жест хвана пемикана с предните си лапи и го изгълта за миг. За известно време мислите му загубиха яснотата си, но после си я възвърнаха.

— „Храна (хубаво) — повече? Лоши същества — ловци — ловци на хора — ловци на този човек — идват — близо са. Наоколо смърт — мечката помага човека?“ Последва неясна мисъл, от която човекът разбра, че мечока се опитва да каже името си. Оказа се непреводимо и най-близкото звучене приличаше на „Хърм“. Родил се беше преди три години и по тези места се оказал неотдавна. Опасността е реална и като пръстен обхваща мястото, където се намират. В кратък импулс на мечия мозък Хиеро долови излъчването на пълна и студена враждебност, излизаща от нещо раздуващо се и меко, нещо, което се намира на тайно място и обвива с паяжина на ужас цялата гора. Мечката повтори по-подробно това видение и сега свещеникът ясно видя заплашващата го опасност. Лемутите, слугите на Нечестивият! Нищо друго не беше в състояние да предизвика подобен ужас и отвращение в нормален човек или животно. Зад него Клотц запряхтя и заудря с копита по земята.

Хиеро закопча напълно чантата, като се обърна с гръб към животното. Сигурен бе, че не го заплашва с нищо, а младият мечок сам се нуждае от помощ. Хората рядко излизаха на лов за мечки и старата вражда на заселниците-пионери и тези същества повече не съществуваше. Като скочи на седлото, човекът изпрати на седналия звяр мисъл:

— „Къде?“

— „Следвай — не е опасно — първи — опасно — бавно — следвай“ — отвърна Хърм и се изправи на четири лапи. Клотц без напомняне тръгна подире му на разстояние десет-петнадесет метра. Това, че лорсът тръгна с охота след мечката, се показва на Хиеро като добър знак. Породата лорсове бяха отгледани не само за силата и скоростта им, но и за съобразителността им, а телепатичните им способности бяха по-важни от останалите физически качества.

Те поеха на юг и скоро пресякоха пътя. Тогава мечокът направи нещо, което смая Хиеро. Хърм подаде сигнал да спрат, върна се на прашния път, а после запълзя обратно по корем и така напълно изтри следите на широките копита на Клотц! Останаха само следите на буйфърите.

— „Следвай (Хърм) — върви твърда земя (тихо) — не следи“ — така достигна мисълта на мечока до Хиеро. — „Не говори — следвай (ме) само — други чуват — опасно“.

Хиеро кимна с глава. Мечокът наистина беше много умен. Изглежда, наблизко се намираще леговище на лемути и ако използват връзка, могат да привлекат врага по следите си. Спомни си импулсът на ненавист и страх на Хърм, когато му показва тези създания. Преди да последва мечока го побиха тръпки.

Хърм се придвижваше напред с нормалната скорост за един голям лорс. Воинът-свещеник внимателно оглеждаше околността. Изведнъж забеляза, че се движат по твърда почва и гората е необикновено тиха. Великият Канди е винаги пълен с живот, както по дърветата, така и на земята и във въздуха. Тук гората мълчеше. По клоните не пробягаха белки, птици се виждаха малко, а следи от големи животни като елени, въобще не се забелязваха. В неподвижният зноен въздух на летния ден почти безшумните собствени движения отекваха гръмогласно в ушите на човека. Нещо мрачно потискаше съзнанието му, появи се усещане на натиск отвън, сякаш атмосферата бе станала плътна като гранитна скала.

Хиеро се прекръсти. Странната тишина и душевното отпадане бяха така неестествени, че можеха да бъдат следствие единствено на влиянието на силите на мрака — Нечестивият и помощниците му.

Хърм рязко спря. Без никакъв сигнал огромният лорс реагира мигновено. Спря и легна на земята до голяма купчина листа. Макар Клотц да тежеше повече от тон, той коленичи с грацията на танцьор и

съвсем безшумно. На три метра пред муцуната му се бе проснал мечока и внимателно се взираше в гъсталака. Хиеро се притисна плътно на гърбината на лорса и се опита да съзре това, което предизвика тревогата на водача. Всичките заедно гледаха надолу в долчинката, която бе запълнена с пораснал елшак и редки храсталаци. Докато наблюдаваха, от високата гора на другата страна на падината и вдясно от тях се появи група странни създания.

Хиеро познаваше много видове лемути — хора-плъхове, Космати Ревльовци, вербери (мечки-вампири, които не бяха истински мечки) и други разновидности. Но тези бяха нова форма. Подобно на останалите лемути и те изглеждаха неприятно. Ниски на ръст, най-много метър и двадесет високи, те имаха мощни гърбове, яки тела и по земята стъпваха на полусгънатите си задни лапи. Когато се придвижваха, изглеждаше, че непрекъснато присядат и подскачат. Рунтавите им опашки се влачиха по земята. Кожата им бе покрита с жълтокафява мазна козина. Хитри и злобни очички проблясваха над острите им муцуни. Дори специалистите с труд биха проследили генетичния произход на този вид лемути от рода на дивата росомаха, а Хиеро просто ги идентифицира като нова и опасна разновидност. Развитите кръгли глави и блестящите очи подсказваха наличието на интелект. Съществата бяха голи, но всяко държеше дълга тояга с каменен накрайник. Вълните злоба се носеха от тях подобно на облаци пара. Бързо напредваха със забавната си подскачаща походка. След всеки два-три метра вървящият напред лемут, изглежда беше предводителя им, се спираше и душеше въздуха, земята и гората. Останалите внимателно стояха настрана. Троицата на края на падината замря и се стараеше дори да не диша. Косматите скачачи (така ги нарече Хиеро) се намираха на около седемдесет метра разстояние. Ако продължат направо през долчинката и се изкачат на брега, схватката бе неизбежна. Но като стигнаха средата на падината лемутите се спряха. Хиеро се напрегна и ръката му сграбчи дръжката на ножа. Внезапно от гората се появи нова фигура и лемутите също я забелязаха.

Това беше висок човек, завит в дълъг черен плащ, който напълно закриваше тялото. Свалената назад качулка позволяваше да се види плешивата глава. Кожата му беше така бледа, че приличаше на мъртвешка. От такова разстояние не можеше да се различи цвета на очите му. Отдясно на плаща му блестеше знак във вид на спирала. Но и

той едва се забелязваше. На Хиеро му се стори, че знакът се състои от преплитащи се линии и кръгове. На пръв поглед нямаше оръжие, но от него, като от огромен айсберг се излъчваше телепатична сила, смесена с леденостудена заплаха.

Хиеро разбираше прекрасно, че това бе изключителен случай. Нечестивият — както гласеше мълвата — имал човешки представители, някаква особена раса, притежаваща магьоснически способности. Понякога тези хора са ги виждали за малко; под тяхно ръководство ставаха нападенията на кервани и заселници, но постъпилата информация беше смътна и противоречива. Два пъти в Републиката бяха убивани хора, които се опитваха да проникнат в тайните помещения на архива на Абатствата в Саска. Телата на убитите почти мигновено се разпадаха и за изучаване освен купчинка пепел и дрехите не оставаше нищо. Но всеки път преди нападението стражите и свещениците на Абатствата усещаха мислено тревога. Престъпникът успяваше да проникне така навътре, макар охраната да твърдеше, че нищо не е видяла. Съществува, което сега срещна Хиеро можеше да бъде само едно от тези надарени с мистична сила магьосници, които, както се предполагаше, направлява Нечестивият. Нито един нормален човек, дори поставен вън от закона, не би могъл да се съюзи с глутница лемути. Когато ги наближи, дивите зверове със страх се отдръпнаха.

Главатарят на косматите се наведе ниско и заскача към човека в плаща, а останалите безпокойно се засуетиха наоколо. Устните на неизвестния се замърдаха и жълтите зъби на главатаря се ухилиха вместо отговор. Те действително приказваха! Макар и да изпита гадно отвращение от цялата тайфа, ученият в Хиеро не можеше да не се възхити от подобно зрелище. Срещата изглежда свърши и човекът освободи рунтавите животни и като се обърна тръгна на югоизток към далечния край на падината. Скокливците наобиколиха шефа си, който им заръмжа нещо. Те се строиха в колона и потеглиха на запад.

Когато човекът в черния плащ изчезна в едната посока, а глутницата лемути — в другата, тримата пътника на края на падината започнаха да се съвземат. Но нито един от тях не използва мислената връзка — просто стояха и чакаха. Така мина половин час. Най-сетне Хърм по мечешки тромаво се надигна и протегна. Погледна Клотц и ездача му, като не даде никакъв сигнал, но и така беше ясно.

Огромният лорс се изправи безшумно на крака. Хиеро огледа мълчащата гора.

Залязващото Слънце прокарваше лъчите си през дънерите на боровете и гъсталаците елшак, на земята ярко зеленееха петна мъхове и лишеи, по кората на дърветата играеха червеникаво-кафяви и златисти тонове. „Колко е прекрасен светът — помисли си свещеникът, — но въпреки цялата му прелест е изпълнен с много зло“.

Хърм се запуска в падината и така напомни, че ги чака работа. Клотц го последва и огромните му копита не вдигаха повече шум от дебнеща в тревата мишка. Хиеро с тревога забеляза, че малкият мечок се запъти в същата посока, където изчезна зловещата фигура. Това му се стори опасно. Никак не искаше да се натъкне неочаквано на човек с подобна на неговата сила на телепатия. В края на краищата мисията, за която беше изпратен в Далечния Изток, бе най-важната му работа. Той не рискува да изпрати на Хърм мислен сигнал и реши, че освен физически знак няма друг начин да го спре.

— Шшшшш... — тихо засъска той.

Хърм се обърна и видя, че човекът със жест му заповядва да спре. Мечокът приседна на парче покрито с листа земя. Клотц се приближи до него. Хиеро ги гледаше и не можеше да измисли начин да им обясни това, което искаше да им каже. Поддържаше пълна блокировка на мозъка си и не без причини предполагаше, че свалянето ѝ ще привлече цялата шайка дяволи.

Но мечокът го избави от грижите. Изгледа го проникателно и започна да рови в листата с предните си лапи. После на изравнената земя начерта с дългия си нокът линия със стрелка накрая. Посоката беше определена. Свещеникът се порази — такова нещо можеше да направи само човек! От двете страни на стрелата и зад нея Хърм изобрази няколко малки кръгчета и спирали. В последните Хиеро поразен позна тайнствения символ на плаща на врага. Смисълът на рисунката беше ясен. Опасността е зад тях и встрани — напред не ги заплашва почти нищо. Погледите им се срещнаха и Хиеро кимна. Мечокът изравни изкусната си рисунка и без да бърза тръгна начело. Ездачът го последва.

Докато се поклащаше в седлото, Хиеро се отдаде на предишните си мисли. По какъв начин съществата в обкръжаващия го свят стават разумни? Народът на Бентовете също беше разумен като хората, макар

много от възгледите им за живота да не съвпадаха с човешките. Много от лемутите не бяха по-глупави от хората, но се явяваха заплаха за всяка нормална форма на живот. Този въпрос ще представлява сложна проблема за теолозите на Абатствата. Те продължаваха да спорят, имат ли душа представителите на Народа на Бентовете, а сега се появяваше и този мечок... Още една раса разумни същества, за които нито дума не е казано в Светото Писание... Такива неща наистина е трудно да се обяснят...

Слънчевата светлина угасваше и под покрива от огромни дървета стана съвсем тъмно. Всъщност Клотц виждаше в полумрака не по-лошо от всяка котка, а и мечокът не му отстъпваше. Хиеро чувствуваше, че може да има доверие на спътниците си, а и сам, от детинство, след дълги тренировки, добре се справяше при смътното вечерно осветление. Той не беше уморен и не смяташе да спират. Необходимо бе да се измъкнат колкото се може по-далече от тази мълчалива гора, тази зона на телепатично потискане на съзнанието, което още усещаше. Два или три километра изминаха под короните на хвойнови дървета. Дългите игли меко пукаха под копитата на лорса.

Изведнъж без предупреждение Хръм се затича. За миг премина шест метра и изчезва в гъсталака. Докато Клотц забави хода си. Големите му уши щръкнаха, а ноздрите така се раздуваха, сякаш бе усетил някаква необикновена миризма. Хиеро хвана приклада на хвъргача и се вгледа напред. „Предателство? — бясно запрепуска мисълта му. — Мечокът приятел ли беше? Или е изменникът, показан от Риболовната Кука? Кое от двете тълкувания ще се окаже вярно?“ Оръжието беше извадено и подготвено за стрелба, когато горската тишина бе нарушена от човешка реч. Музикален и плътен глас, очевидно принадлежащ на опитен оратор, зазвъня вляво от тях изпод надвисналите клони. Приказваше на метсиански език.

— Звярът е грозен, а още по-грозен е ездача му. Ето кой върви по дирите на С'нерг. Това ли е дивечът, който преследваме цял ден?

Един от последните слънчеви лъчи падна на изгладен от водите камък на седем метра от лорса. Там със скръстени на гърдите ръце се усмихваше гадно човекът в черния плащ. Очите му студено изучаваха Хиеро.

— Както виждам, свещеник, при това с висок ранг в глупавата им йерархия — каза човекът. — Ние рядко виждаме свещеници по тези

земи, където към тях изпитват голяма ненавист. Когато направя чучело от тебе, скъпи свещенико, ще се виждаме често!

Докато го слушаше Хиеро бавно стисна с пръстите си дулото на хвъргача, който се намираше от другата страна на седлото спрямо врага. Макар С'нерг да изглеждаше невъоръжен свещеникът не хранеше особени илюзии за безопасността си. По силата на телепатичното излъчване метсианският воин разбираше, че се намира пред велик адепт, който превъзхожда в тази област дори Върховния Абат. Успешната употреба на всякакво физическо оръжие против подобно същество бе работа на случайността.

Врагът пушна надолу ръцете си и тръгна към Хиеро. Той мигновено насочи хвъргача към врага и се опита да стреля, но не успя да помръдне показалеца, който се намираше на спусъка. Тялото на свещеника се оказа парализирано и независимо от нечовешките усилия, той напълно загуби способността си да се движи.

Хиеро с ужас гледаше спокойно стоящия до лорса С'нерг. Невероятната сила на мозъка на този човек го държеше като хванат в желязно менгеме. И не само свещеника. Той усещаше, че Клотц се опитва да разкъса вцепенението си, но с не по-голям успех от господаря си. Челото на Хиеро се покри с пот. Бе използвал всички познати методи да се освободи от менталната прегръдка на магьосника. Вгледа се в лицето му и изпита ужас. Сякаш очите му нямаха зеници, вместо тях се виждаха пропасти сива пустота, която с безразличие съзерцаваше през себе си такава пустота. Независимо от усилията си Хиеро почувствува желание да се спеша. По някакъв начин разбра, че направи ли това контролът над него ще се засили и че прякото съприкосновение с Клотц му помага в известна степен да намали властта на С'нерг над тях. Очевидно физическата жизненост и психополето на лорса поддържат в известна степен отслабващите му сили. Забеляза също, че независимо от усмивката на лицето на врага, на челото му също се появиха капчици пот. Напрежението на мисленият двубой се отразяваше и на него. Но Хиеро повече не можеше да се съпротивлява. Заклати се на седлото. „В името на Отца“, — задъхано прошепна той с последни сили. Адептът на Нечестивия се усмихна студено.

В този миг внезапно се появи Хърм — изскочи от мрака на гъсталака като призрак и стремително се хвърли на помощ. Дори при

малките мечоци челюстите притежават огромна сила и когато с трясък захапаха най-чувствителната част на тялото на магьосника, той пронизително извика от страх и болка, а тялото му се разтърси и омекна. Мислените клещи се отпуснаха и силата се върна към Хиеро. Клотц все още трепереше от напрежението когато ездачът му скочи на земята, където впили се един в друг се въргаляха човек и мечок. Свещеникът избра подходящ миг и по бялото гърло на С'нерг ножът прекара червена черта. Бликна фонтан тъмна кръв и заля изкривеното лице. Омотаната в плаща фигура замря в неподвижността на смъртта.

— „Бързай — дойде до него мисълта на мечока. — Вдигнали — много — шум. Сега върви — бързо (бяга, скача)“.

— „Чака“ — отвърна Хиеро. Зае се да оглежда тялото. До него лежеше странен и тежък прът от синкав метал дълъг около тридесет сантиметра, нож приличащ на неговия и свитък пергамент. Под плаща си мъртвият носеше сив костюм от мека материя, която се стори на свещеника странно плъзгава при пипане. В малката торбичка на пояса му се намираше кръгъл метален предмет, приличащ на прав поглед на компас. Това беше всичко. Хиеро прибра пръта, ножа, пергамента и кръгчето в чантата и се метна на седлото.

— „Сега ще вървим — предаде той. — Тук нямаме повече работа“.

Мечокът веднага се затича в посоката, която бяха държали преди. С дълги скокове лорсът го следваше. Като се обърна назад Хиеро не различи в настъпващата тъмнина тялото на врага си. „Най-малкото — помисли той, — този не се разпраши, като другите. Може би те не са били въобще хора?“

Докато не настъпи нощта, тримата изминаха няколко километра. Разсеяната светлина на звездите падаше на гората, а малко по-късно на небето се появи пълната Луна. За радост на Хиеро ужасната падина остана далече назад и гнетящото го чувство на задушаване, което го преследваше през последните часове, се разсея. Изглежда, реши той, завърши действието на телепатичната еманация на чудовището, което те убиха. Той не забрави да отслужи кратката благодарствена молитва, приета и сред войниците. Разбираше, колко близо бе до смъртта, а възможно и до нещо още по-лошо. Още миг и щеше да бъде напълно подчинен на страшния разум на С'нерг. Дали щеше да бъде убит на място или щеше да бъде отправен в някое тайно леговище за разпит и

мъчения, това не знаеше. Но магьосникът щеше да ги убие и тримата, в това Хиеро не се съмняваше. Трябва да притежаваш огромно мъжество и разум, че да изчакаш мига и да нападнеш внезапно врага, както направи Хърм и свещеникът усети как в него расте уважението към новия му съюзник.

Най-после мечокът забави хода си, а тежкото му дишане подсказваше, че е уморен. Клотц го последва и сега се движеха със скоростта на бързо вървящ човек. Мракът се изпълни със звуци, но това бе обикновения глас на Тайгата — далечното квичене на гигантската свиня грокан, писъкът на дива котка, бърборенето на белките по клоните на дърветата и резките крясъци на совите. В този шум не се забелязваше нищо тревожно. Нещо голямо и бледо като привидение се надигна от земята и побягна с големи скокове. Самотният гигантски заяк ставаше лесна плячка за всеки хищник и никога не се чувствуваше в безопасност.

Преди Хърм да даде знак да спрат, на Хиеро му се стори, че са изминали поне пет километра на югоизток. Намираха се под големи тъмни клони и наоколо върху килима окапали хвойнови иглички лежеха в безпорядък изгнили дънери. Пълна тъмнина цареше под живия свод и дори лъч светлина от звездите не проникваше тук.

— „Стои — чака — почива — сега (безопасно)“ — дойде мисълта на мечока. Хиеро скочи на земята и тръгна към мястото, където смътният силует на Хърм се различаваше в мрака. Клекна и се опита да разгледа очите на приятеля си.

— „Благодаря — помогна (ни) — опасност — лошо“, — изпрати сигнала си Хиеро и забеляза, че всеки нов път общуването става все по-леко и леко. Сега можеше да говори с животното така, сякаш беше Маларо, приятел и съквартирант в колежа на Абатствата, с който бе свързан мислено най-силно, от който и да било друг в света. С мечока това ставаше на почти същото интелектуално ниво и рязко се различаваше от телепатичната връзка с Клотц. Отговорите на лорса бяха много прости и не съдържаха абстрактни понятия.

Мечокът отговори и едновременно Хиеро усети, как дългият и грапав език на Хърм докосна носа и челото му. Заля го вълна на доброжелателност или на някаква родствена емоция, пълна със скрит хумор. Хърм се веселеше.

— „(Почти) уби — лоши мисли — видях (ги) — тръгнах — той хванал — направил неподвижен (не жив). После отново — жив — дошъл — ухапал — спрял — лоши мисли. Хубаво?“ — Мечокът направи пауза.

— „Защо ми помагаш? — запита Хиеро. — Какво искаш?“

Последва ново прекъсване. Зад тях се раздаваше лекото пръхтене на Клотц, който търсеше в килима игли своето любимо лакомство — гъбите. Накрая Хърм отговори. Мислите му бяха ясни, но накъсани — знаеше какво да каже, но не знаеше как.

— „Върви (с мен) — вижда нови (неща) — нови земи — виждаш, каквото виждаш — разбереш, каквото разбереш“.

Хиеро объркано се дръпна назад. Можеше ли Хърм да има представа за мисията му? И откъде? Това бе просто невъзможно. На никого не беше казал. Целта на пътешествието му беше тайна.

— „Ти знаеш ли къде отивам?“ — рязко запита той.

— „Не — отвърнаха му. — Но ти ще кажеш. Сега. После, няма време“.

Свещеникът се замисли. Бе дал клетва да не говори на никого за мисията си. Но тази клетва не беше абсолютна, защото не бе дадена над Светото Писание. Клетвата означаваше общата секретност на задачата му, но той, изхождайки от здравия смисъл, можеше да си търси всякакви помощници. Хиеро взе решение и повече не се колеба.

Двете фигури лежаха глава до глава в пълно мълчание. Лорс наблюдаваше гората и носът и ушите му пресейваха нощния въздух, като събираха близки и далечни новини. А през това време тези, които охраняваше, си приказваха и всеки от тях узна много нови неща под тъмния свод на боровите клони.

2. НАЧАЛОТО...

— Хиеро, ние губим, губим бавно, но безвъзвратно. — Високата фигура на Абата облечена в кафява мантия непрекъснато сновеше от стена до стена из класната стая. Нежните му ръце бяха поставени зад гърба, а бялата брада докосваше гърдите. В помещението дълбоко под земята цареше пълна тишина. — Само вяра не е достатъчно, поне за такава работа. През последните години отново и отново се сблъскваме с проявата на враждебна воля на човек или група хора. Унищожените човекообразни същества при опита да проникнат тука, в Централното Абатство, е само малка част от проблемата. Съществуват много други факти. Съветът прие мъдрото решение да не ги прави достояние на народа. — Старецът се спря и суровото му лице се смекчи от лека усмивка. — Нито един от нас няма право да разказва за това дори на жената си. — Миг по-късно стана сериозен и като избра тебешир от кутията, отиде до черната дъска. Негово Преподобие Кулъс Демеро бе започнал кариерата си в Абатство като учител и до сега съхраняваше старите си навици.

— Погледни — каза той и започна да пише. — Големият керван преди две години бе нападнат от засада по основния път за Атви на северния бряг на Вътрешното море. Заловени са били десет фургона натоварени със старинни лабораторни инструменти — всичките са намерени по-късно напълно потрошени. Тези инструменти са били открити в почти неповреден град от преди Гибелта, разположен на брега на океана. Ние смятаме, че са били използвани за производството на оръжие, за което не знаем нищо. Нека това е случай номер едно — тебеширът заскърца по дъската. Абатът продължи, като поглеждаше седящия на дългата училищна маса Хиеро. — Случай номер две. Изпратихме голям отряд войници и заселници под ръководството на помощник Абата и дванадесет свещеника за строителството на обител недалеч от неотдавна основаните рибни селища на Хъдзъновия залив. Понеже хората потегляли към Далечния Север, в студените гори, те били отлично екипирани и снабдени със

запаси за шест месеца. Независимо от взетите мерки и непрекъснатата мислена връзка с отряда тези хиляда и сто здрави и силни мъже и жени изчезнаха. Връзката се прекъсна внезапно и рязко. След две седмици рота Убийци намери мястото на изчезването и намери захвърлените и станали плячка на дивите животни запаси. Там имало неясни следи на Нечестивия, но нищо вещественно, което да докоснат с ръце. Това бе сериозен удар. Загинаха единадесет стотни от нашите най-добри хора! — лицето на Абата помрачня, той направи пауза и погледна Хиеро. — Искаш ли нещо да запиташ?

— Не, отче — спокойно отговори Хиеро. Който не го познаваше би сметнал, че е флегматик, но Абатът го познаваше от дете и знаеше истинската му същност. Старецът кимна с глава и се обърна отново към дъската.

— Отрядът изчезна преди година и половина. Случай номер три е произшествието с кораба. Само няколко члена на Съвета са уведомени и предполагам, че ти нищо не знаеш. Два месеца след загубата на заселниците, които биха могли да изградят Абатство Сан Джоан — сянка на мъка мина по лицето на стареца, — голям кораб, както ни съобщиха няколко доверени хора от Западното крайбрежие, се появили северно от Ванк, в областта Белас. Тази част на океана е пълна със скали и гористи островчета, поради което е опасна за плаване. Осведомителите ни не са метси, расата им на земята Канда се явява по-древна и...

— Това са били чистокръвни инейци — потвърди Хиеро. — Останали са малко и бродят на малки ловни групи. Не се обединяват. Някои от тях са добри хора, други познават Нечестивия и са опасни. Отче, нека престанем с детското бърбене. Вие знаете добре, че не съм юноша от първата година на обучение.

Няколко мига Абатът сконфузено го гледаше, после се разсмя.

— Извинявай, но аз съм свикнал така да беседвам с колегите от Съвета. Та, на какво спряхме? А, на кораба. Той бил голям и странен на вид. Претърпял крушение до един от външните острови Белас. Изглежда възможно на борда му да са се намирили хора от другата страна на Тихия океан! Времето било лошо и корабът се разбил в скалите. Нашите инейски приятели се опитали да помогнат на хората от кораба, които имали жълта кожа. Както е записано в старите документи такава кожа са имали хората от западното крайбрежие на

Тихия океан. Няколко лодки се опитали да стигнат острова но в такава време това било невъзможно. Щом получихме съобщението веднага изпратихме от най-близкото Абатство на Свети Март кавалерийски ескадрон. В тази част на страната пътищата са хубави.

Когато нашите хора пристигнали на местопроисшествието, там вече нямало нищо. Изчезнали и корабокрушенците, и следите от тях, и трите малки инейски стана, но от тях поне останали някакви следи. Около един от станове, кавалеристите намерили в гората един старец или той сам отишъл при тях. Той е стар и сакал и бил в банята, когато станало нападението. Орда лемути, предполагам, че са били Космати Ревльовци, изскочили от водата. Яздели огромни приличащи на тюлени животни — по-късно такива нашите хора намерили по крайбрежието. Селата били разрушени до основи, хората и всичко, което се движело били избити, мъртвите тела хвърлени в морето и заедно с тях имуществото и запасите им. Старецът не знаел нищо за кораба, слушал за него от другите инейци, но сам нищо не видял. Кой знае, какви нови знания за Изгубените Години сме изпуснали? Ти започваш ли да намираш нещо общо във всички случаи?

— Струва ми се, че да — отвърна Хиеро. — Унищожават ни физически, но още повече се стремят да не стигнат до нас знанията, особено онези, които са опасни за Нечестивия и лемутите. Изглежда, действията им са координирани и когато намираме ново знание, те веднага се стремят да го измъкнат от нашите ръце.

— Точно така е — каза Абатът. — Другите предполагат същото. Но слушай нататък. Преди двадесет години, нашите най-добри млади учени, които се занимавали с проблемите на менталния контрол, след като открили множество нови и удивителни възможности, решили да направят среща. Събрали се в град Саск. Няколко члена на Съвета на Абатствата, влизащи в постоянния Научен комитет ги приветствували и били в курса на работата. Както следва вратите на залата, където се събирали учените, непрекъснато имало дежурни воители на Абатството. И един от тях, наблюдателен момък преброил, че сутринта край него минали двадесет и един души.

Ако веднага бил вдигнал тревога... Но се заколебал. След известно време все пак надникнал в залата и видял как двадесетте учени мълчаливо се избиват един друг. Употребявали джобни ножчета, парчета от мебелите и всичко, което им попадало в ръцете. Пазачът се

развикал пронизително и разрушил внушението. Шест души били убити, а осем — тежко ранени. Както виждаш, ние сме се сблъскали със извънредно силно ментално въздействие, което напълно подчинило волята на тези хора. — Абатът престана да се разхожда из стаята и седна срещу Хиеро. — Учените малко неща си спомняли. Смътно усещали, че още някой присъствува на срещата им, но не могли да го опишат. Пазачът също нищо не си спомнял. Но за нас е ясно всичко. И с теб може да стане същото. Разбираш ли?

— Съществува мозък с огромна сила — каза Хиеро. — Предполагам, че това е един от легендарните тъмни адепти на Нечестивия. Те действително ли съществуват или са рожба на фантазията?

— Боя се, че съществуват — отвърна Абатът. — Ти разбираш същността на мисленото внушение не по-зле от всеки друг млад човек на Метс. Да се проведе такава опасна операция трябва, както ти каза, мозък с огромна сила, който да внуши на околните че го няма. Следователно, необходимо е да ги държи непрекъснато под въздействие. Малко отклонение, това не му се е удало напълно, момъкът от охраната е успял нещо да запомни, наличието на излишен човек. И заедно с това натрапникът постоянно е усилвал малките всекидневни търкания, несъгласия и обиди, докато не са прераснали в чудовищен и всепоглъщащ стремеж към убийство. Но има и още едно странно нещо в тази история.

— Мълчанието — усмихна се Хиеро. — Разбира се, че обърнах внимание.

— Отлично, момчето ми — кимна наставникът. — Добре работиш с главата си, независимо от вида си на мързеливец. Да, мълчанието. Само едно мощно съзнание е в състояние да застави двадесет млади хора с трениран мозък да се убиват без да гъкнат! Шумът би провалил плана и той ги лишил от дар слово. Мисля, че в Републиката едва ли ще се намерят четири души, които биха направили нещо подобно.

— Вие сте един от тях, отче — каза Хиеро. — Имате ли да ми разкажете още неща или може да минем към непосредствената ми задача?

— Ти знаеш за двамата псевдочовеци, които едва не успяха да проникнат в архива и изследователските лаборатории на Централното

Абатство — продължи Абатът. — Нека на този случай да присвоим поредният номер — четвърти. Същността им е извън нашите днешни знания. Ако са били наистина човекоподобни, по какъв начин плътта и костите им са станали на пепел? Нечестивият ни е надминал, Хиеро.

От тази гледна точка интерес представляват и много други случаи. Малка група добре подготвени разузнавачи изчезва безследно в далечните краища. Изглежда, са се натъкнали на засада или не са успели да се справят с възникнала опасност. Не веднъж са изчезвали наши пратеници с много важни съобщения за Източния Съюз Атви. И така нататък. Всичко това говори само за едно, Хиеро, Нечестивият плете около нас смъртно опасна мрежа! — старецът изгледа настойчиво Хиеро. — Но досега аз не съм чул от моя най-добър възпитаник нито един сериозен въпрос. Хиеро, ти не можеш да останеш все така интелигентно инертен — сега ти е нужен целият мозък. Ти изпълняваш работа, която може да извърши всеки странствуващ свещеник-Заклинател, бягаш по горите, мотаеш се из прериите. А по време на обучението ти в Централното Абатство бележките ти бяха най-високи, макар да не се стараеше особено много! Чуй ме, Пер Дъстин! Обръщам се към теб от името на Бога наш и твоите наставници на Земята и искам да ме изслушаш с подобаващото внимание и сериозност. Тези членове на Съвета, които те познават, предполагат, че две са нещата, оправдаващи сегашния ти начин на живот. Първо, надяваме се, че преодоляването на опасностите е развило в теб чувството на отговорност и уменията да се защитаваш. Второ, разностранните ти способности позволяват да постигаш успех в много видове дейности. Дойде краят на бездействието. Казах ти всичко откровено. Сега задавай сериозни въпроси, защото ще трябва още доста неща да обсъдим.

Хиеро се изправи рязко и черните му очи гледаха сърдито възрастния си приятел и наставник.

— Гледай ти, какво мислите за мен — прозвуча обида в гласа му, — някакъв привилигиран безделник, макар иначе добро момче, което си живее живота. Отче, прекрасно знаете, че не е така.

Абат Демеро стоеше на едно място, гледаше възпитаника си и нищо не казваше. Лицето му излъчваше симпатия и добродушна ирония и Хиеро постепенно се успокои. В произнесените думи имаше доста истина и като справедлив човек, не можеше да не го признае.

— Простете за гнева ми, отче — с труд промълви той. — Предполагам, че идва не толкова от свещеника, колкото от война в мен. Какво трябва да направя?

— Ето един добър въпрос, Хиеро — каза Абатът, — но не е от тези, които бих искал да чуя от тебе. За това ще говорим после. Нека първо видим какви изводи ще направиш. Имам предвид всичко — сили, слабости, възможности и накрая начини и средства за решаването на проблема. Да чуем твоите съображения.

— Е, — започна бавно Хиеро, — първото нещо, което се набива в очи, е че трагедиите, за които ми разказахте, в последно време нарастват. Изглежда има място за предателство на някое високопоставено лице в Републиката. Не ми се нрави да го казвам, но предпочитам истината. Какво е мнението ви за членовете на Съвета?

— Добро — отвърна Абатът. — Ти наистина не си се отучил да съобразяваш. Измяна е възможна и трябва да бъдем внимателни, много внимателни, дори когато сме в тази стая. Нито моите колеги от Съвета, нито ти сам имате представа, какви стъпки могат да бъдат направени, ако подозираме предател на толкова малко вероятно място... Следователно, нищо няма да ти разказвам за теоретическите последици...

Две усмивки се срещнаха над масата. Старият Абат сякаш нищо не беше казал на Хиеро, но сега бе ясно, че и Съветът не е гарантиран от предатели.

— Не съм против конспирацията — прецени Хиеро. — Ние сме получили болезнени удари от някого и те безспорно са строго координирани. Въпреки че беседваме в надеждно място, трябва да се съобразяваме с възможността и от тук да изтече информация. Когато нашите мисли се съсредоточат на определен субект, възникват телепатични токове, които могат да се възприемат от адепти с такава сила, каквата вие описахте. Предприели ли сте мерки против това? — той скръсти ръце на гърдите си и впи очи в Абата.

— Взети са — отвърна старецът. Докато те разговаряха младият свещеник не бе обърнал внимание на плоския дървен сандък, който се намираще на другия край на масата. Абатът вдигна капака му и показа един интересни механизъм — малко полирано махало от материал приличащ на слонова кост и закачен на тънка дървена ос. От двете страни на махалото бяха закрепени два метални диска. — Този уред

изглежда е направен през Изгубените Години от удивително вещество. Ако тук прониква чужда мисъл, насочена към нас, нищожната ѝ сила кара махалото да се колебае между дисковете и ние ще чуем звън. Две години проверявахме това устройство и досега нямаме грешки. С подобни прибори открихме двама шпиони в Централното Абатство. Необходимо ли е да обяснявам, че много малко хора знаят за тях.

— Разбирам — каза Хиеро, докато разглеждаше хитрия прибор. — Това ме успокоява. Сега, както предполагам, вие ще искате да чуете моите съображения. Вероятно съществува план за противодействие на растящата опасност и аз се явявам част от него. Изглежда е възникнала нужда от опитен и достатъчно подготвен човек, защото изпълнението на плана е свързано с физически риск. Очевидно е свързано с пътешествие и разузнаване в някой район, зает от враговете. Така ли е?

— Продължавай — подкани го Абатът.

— Добре — съгласи се Хиеро. — Очевидно някъде съществува мощно оръжие. Нужен е храбър човек, който да мине незабелязано през заетата от врага територия и да постигне успех там, където и цяла армия няма да успее. Честно казано — допълни той, — в известна степен съм уморен от цялата тази тайнственост. Кажете ми ясно, какво очаквате от мен?

— Ти, и още няколко добре подготвени души, трябва да търсите това тайно оръжие. Ние искаме ти да се опиташ да проникнеш на в Забравените Градове на далечния Юг. Надяваме се, че ще успееш да разгадаеш някои секрети на миналото, които ще ни защитят от готвещият се да съкруши Канда Нечестив.

Хиеро слушаше като омагьосан. Често беше скитал далеч на Изток, в Атли и из много места на Севера, но далечният Юг бе за всички една затворена книга. На всяко мутирало растение или животно на север отговаряше десетина на юг. Според слуховете там съществуваха такива чудовища, чиято разрушителна сила бе равна на цяло стадо лорсове, и които можеха на една хапка да нагълтат голям елен. Там дърветата са така огромни, че на човек му трябва минути да обиколи дънера им. Много в тези приказки бяха фантазии на ловци и горски скитници, но доста беше истина. С странствованията си беше стигал южните граници на Тайгата, където безчислените борове се сменяха постепенно с причудливите дървета на южните гори. Там започваше забравената империя на легендарните Съединени Щати и

всяко дете знаеше, че там Гибелта бе ударила най-силно. Гибелта се явяваше причина за чудовищните изменения на целия живот, които само малко бяха засегнали по-северната Канда. Безкрайни блата, вътрешни морета и огромни пустини се простираха на юг и Зоната на Смъртта светеше там с неугасващите радиоактивни сини огньовете. А самите Забравени Градове, където трябваше да стигне, бяха най-опасни! Майките плашеха непослушните си деца с истории за ужасните разпадащи се основи на древните здания, които ако се погледнели, носели смърт. На Север също имало Забравени Градове, но повечето били или изолирани, или изследвани. Освен това разрушителната мощ на Гибелта само докоснала тези градове. Смели ловци и свободни скитници, независимо от забраната на Абатствата, понякога рискували да проникнат на Юг, но малко хора от тях се връщали. Всичко това премина през главата на Хиеро, докато гледаше мъдрите стари очи на Абата.

Младият свещеник-Заклинател се изправи от скамейката и прекара погледа си по цялата дълга стая без прозорци и с нисък таван. Накрая очите му отново се спряха на лицето на Демеро.

— Вие имате ли някаква представа, какво трябва да търся там, отче? — запита той. — Или това трябва да е всяко устройство, което бихме могли да използваме за защита?

— Е, с това сме наред — каза старецът. — Имаме някаква представа, какво ни е нужно. Разбира се, това е оръжие. Но Гибелта е породена от оръжие и ние не искаме тя отново да дойде. Страшната атомна отрова и всички подобни неща трябва да бъдат погребани дълбоко. Иначе Нечестивият отново ще победи и, казвам ти го ясно, страхувам се, че е възможно! Не, ние не искаме това. Но има и други оръжия, които дават на притежателя им огромна сила. Всичко това е трудно да се обясни с прости думи. Кажете ми, ти някога размишлявал ли си за нашите централни архиви, тук, в Саск?

— Разбира се, отче — отвърна младият свещеник. — Но какво имате предвид с думата „размишлявал“?

— Какво мислиш за тях — отвърна Демеро. — Колко ефективно се използват? Те заемат площ почти шест квадратни километра площ под земята и се ползват от около двеста високообразовани свещеници и учени. Дали тези архиви са наистина ценни?

Хиеро виждаше, че старият наставник клони към нещо определено, но засега не можеше да го разбере.

— Разбира се, че са голяма ценност — каза той. Тежки мисли се въртяха из главата му. — Без събраната в тях информация ние нищо не бихме могли да направим. Половината от усилията на нашите учени и разузнавачи е насочена към попълването им. Какъв всъщност е проблема?

— Там е работата — каза Демеро, — че когато поискам сведения за които знам, че ги има в архива, често трябва да чакам с дни, докато я намерят. Сега, да предположим, че ми трябва да направя съпоставка на няколко фактора: количеството дъждове над източните провинции на Саск, добивът на зърно на юг и последните данни за сезонната миграция на буйфърите. Нужно е много време докато се намери тази информация. После с помощта на други специалисти оценявам полученото и взимам решение. Тази процедура ти е известна, нали?

— Разбира се — с недоумение отвърна Хиеро. — Но защо ми го казвате? Това е обичайната процедура при ползуването на архива.

— Да, така е. А сега си представи следното. Аз вървя по архивите и разговарям с тях, не с пазителите, а със самите архиви, относно застрашаващата ни опасност. Не ме прекъсвай, момчето ми, не съм си загубил здравия разум. Архивите сами ми дават нужното, да кажем след около десет минути получавам лист на който е написано: „ако направите операция X, после Y и Z, то вашите врагове ще бъдат обезвредени“ — отецът се вгледа внимателно в очите на Хиеро. — Какво мислиш за това?

— Говорещи архиви и картотеки? — изуми се Хиеро. — Предполагам, че не се шегувате, отче? Ние отново започваме да използваме радиото, уред, който помага на хората. Но вие говорите за машина, която не само съхранява информация, но и прави ИЗВОДИ. Нима това е възможно?

Абатът с удовлетворение се усмихна.

— Да, момчето ми, не сома е възможно, но и добре известно. Подобни машини са създадени преди Гибелта и наричани „компютри“. Някои наши учени са намерили в архивите данни, че са съществували компютри с размери по-големи от зданието в което се намираме. Можеш ли да си представиш това?

Хиеро стоеше неподвижен с поглед впит в стената зад гърба на Абата и мислите му препускаха с бързината на стадо буйфъри. Ако такива неща са възможни, то светът ще се измени за един ден. Цялото знание на миналото може да е запазено в една такава чудна машина.

— Виждам, че започваш да разбираш, какво ни трябва — каза старият свещеник. — Съветът на Абатствата те изпраща на Югоизток, където, според нашите предположения, такива машини биха могли да се запазят. Още пет души ще отидат по други места. Най-добре ще бъде да не знаеш маршрутите им — казаното от Абата не се нуждаеше от коментари. — Ако някой от вас попадне жив в ръцете на Нечестивия, то колкото по-малко знае за останалите, толкова по-добре. Сега, Хиеро, ела да ти покажа пътя по картата. Тук са показани последните сведения за компютърните градове. Знай, там няма да намериш нищо приличащо на нашите библиотеки. Информацията се е кодирала в тези устройства по начини, които смътно си представяме. По-късно ти ще получиш от нашите учени, които са напреднали в тази област, инструкции...

... Но да се разкаже на мечока всичко това, бе просто невъзможно. Дори мутирала, тези животни не умееха нито да пишат, нито да четат. Затова Хиеро изложи основните факти и се постара да го направи пределно просто. Малко преди разсъмване той завърши и реши да поспи малко. Хърм сега знаеше, че новият му приятел е поел на дълъг и опасен път, но за негова радост, желанието му да върви с човека не изчезна. Звярът съобрази, че става дума за знания, които не може да разбере — изглежда за първи път се опита да усвои абстрактно понятие като знание въобще. Но добре бе разбрал, че човекът е враг на лемутите и че те трябва да търсят далеч на юг нещо, което да ги пази от тези твари. Това го удовлетвори напълно и сега също задряма, като от време на време похъркваше. Изправеният над двамата спящи лорс се намираще между дрямката и бодростта, което не му пречеше бдително да пази спътниците си. Клотц не беше уморен. Лорсовете въобще никога не спяха легнали, макар и на тях да им трябваше почивка. Тази нощ еленът прекара изправен на дългите си крака, като преживяше и следеше за всичко, което ставаше в радиус от няколко десетки метра.

С появата на зората Хиеро усети нежното докосване на рогата и видя влажната муцуна на лорса почти до лицето си. Доволен, че е

събудил стопанина си, Клотц се измести на няколко крачки встрани и по раздалото се хрускане човекът разбра, че животното закусва.

Свещеникът си разтърка очите. Беше замръзнал малко. Би трябвало да се напъха в спалния чувал, но умората снощи го надви. Осевн това беше истински горски скитник и едно прекарване на нощта на голата земя не представляваше особено неудобство. Огледа се и видя Хърм, който се умиваше като котка, облизвайки се с дългия си език.

— „Има ли наблизо вода?“ — пусна сигнал Хиеро.

— „Слушай — чуеш“ — веднага му отговориха, но не беше мечокът, а големият лорс. Мислената картина на течащия ручей се появи в главата му, той стана и се насочи натам. Двадесетина минути по-късно умити и сити пътешествениците бяха готови да продължат. Хиеро провери запасите пемикан — не бяха много. Можеха наистина да ловуват, но това би ги забавило. Той се замисли, потърка челото си, когато внезапно в мозъка му пламна мисълта на мечока:

— „Пази вкусната храна за себе си — предаде му той. — Аз ще намеря много нещо в гората“. — Човекът бе поразен и от разума, и от безкористието на странното създание, което така неочаквано нахлу в живота му.

Хиеро разтри кожата на Клотц с набран мъх. Чувствуваше се виновен, че лорсът остана през цялата нощ оседлан, но животното сякаш не изпитваше неудобство.

Когато слънцето се издигна и гората се напълни с шумове и звуци, те потеглиха на път по течението на ручея, съпровождани от свиренето и пляскането на птиците. Свещеникът видя един елен и няколко заека, наблизо изквича грохън и Хиеро неволно си помисли, как не прилича тази гора на вчерашното мъртвило.

Миналата нощ Хърм се бе опитал да обясни на спътника си маршрута, който смяташе за най-добър. Вървяха на юг. Пътят по който Хиеро бе вървял през последната седмица се виждаше през много очи и беше опасен. Това че вървяха по него толкова дълго без да ги нападнат, беше истински успех. Хората отдавна не го ползуваха. Който се осмеляваше да върви по него, не стигаше жив на края му. В никакъв случай не биваше да се връщат на пътя. Рано или късно трупът на магьосника ще бъде намерен и тогава ще ги подгонят.

Вървяха направо по водата и стремителното течение бързо измиваше следите им. Минаха около три часа и пътешествениците разбраха, че пътят им съвсем не е безопасен. Хиеро усети изведнъж, как лорсът се вкамени под него, а след миг видя и Хърм да замръзва на един камък. После и той бе спрял. Никога преди не бе изпитвал подобно нещо. Чуждо и злобно същество стискаше и извиваше мозъка му, като искаше отговор, кой е той и къде се намира. Свещеникът събра всички сили, целия си опит и умение, натрупани през годините тренировки, да не се поддаде на властния зов. Миговете на действие на чуждия импулс се сториха на Хиеро цяла вечност. Накрая въздействието им отслабна, измести се някъде надалеч, но нямаше пълна увереност, че е успял да измами врага. Човекът разтърси глава и като погледна напред срещна мътния поглед на мечока.

— „Нещо лошо ни преследва — появи се неговият сигнал. — Аз съм прост (обикновен) мечок. Той не ме позна“.

— „Мисля, че и мен не позна — отвърна Хиеро. — От Клотц не се интересуваше. Не търсеше същество на четири крака“.

— „Тук може да има различни същества, приличащи на Рунтавите, (които ние) видяхме снощи — продължи мечока. — В гората има някой с лоша сила. Много от тях тичат на четири крака и имат отлично обоняние“.

Свещеникът изпитваше все по-малки трудности при общуването с мечока. Този път размяната ни мисли и взимане на решението да продължат пътя си стана за броени секунди.

През целия дълъг ден те вървяха по ручей, който постепенно се разширяваше, а дълбочината му стана половин метър. Хиеро не намери този поток на картата си. Враждебната сила, която се опита да ги открие, повече не се появи. Надвечер пътешествениците разположиха лагера си на един малък остров. Докато мечокът търсеше храна, а неразседланият Клотц дъвчеше листа и клонки, свещеникът похапна от пемикана. Слънцето още се намираще високо. Нарочно бе спрял по-рано, защото се нуждаеше от светлина. Човекът искаше да изучи странните предмети, които бе взел от убития магьосник.

Започна с металната пръчка. Направена бе от тежък синкав материал. Дължината ѝ бе тридесет сантиметра, а дебелината — два и половина. На пръв поглед изглеждаше напълно гладка, но като се взря Хиеро откри на повърхността ѝ четири леки подутини, които

приличаха на бутони. Натисна една и внезапно пръчката започна да се разтяга. Тя се състоеше от няколко вмъкнати една в друга тръби. Превърна се в гъвкав и дълъг около метър и половина прът. Свещеникът натисна втори път копчето и прътът започна да се събира. Третото натискане спря движението. А второто копче доведе до появата на две перпендикулярни разклонения, на чиито краища се оформиха два полирани диска. Човекът заразглежда възникналата конструкция, но така и не разбра предназначението ѝ. Вдигна пръта на височината на очите си. Дисковете се размърдаха на гъвкавите си закрепвания и случайно го докоснаха по слепите очи. Отначало се дръпна раздражен, но после сам ги закрепил на главата си. Този апарат му беше по мярка. Внезапно се подчини на възникналата догадка и натисна предния бутон. Прътът се издигна с цялата си дължина нагоре и над главата на свещеника се залюля метална антена. Сърцето му заби силно, когато бавно натисна третото копче.

Ужасен глас с невероятна сила удари съзнанието му. „Къде сте? Защо не се обаждате? Група странни същества безпрепятствено се движи по нашата територия. Изглежда са разузнавачи на северните варвари — последва прекъсване и зашеметеният Хиеро почти осезателно възприе подозрението, което възникваше в чуждия разум. — Кой си ти? — дойде до него мисленият глас. — Вие ме чувате, че аз...“ — Раздаде се рязко щракане. Свещеникът успя да изключи странното устройство.

После се облегна изтощен на близкото дърво и едновременно се изплаши и разсърди на собствената си непредпазливост. Това бе устройство за свързка и усилвател с голяма мощност. С негова помощ разстоянието на предаване на мисловния сигнал можеше да се увеличи десетки пъти. Досега не беше чувал за такива неща и се съмняваше, че учените на Абатствата знаеха за подобни. Той трябва да занесе уреда в изследователския център, дори нищо друго да не намери. Мисълта, че Нечестивият притежава такива устройства, не му даваше покой. „Абатът ще се вцепени, когато го види“ — помисли си той и отново разгледа пръта, като внимателно натисна копчето за свиване. Антената се събра без нито един звук и в ръката му се оказа пръчката като единно цяло. Внимателно я зави в едно парче плат и се нареди да я прибере обратно, когато си спомни за четвъртото копче. Разполагаше се встрани от другите и по-близо до края на пръчката. Хиеро

размишлява известно време, после затисна с два тежки камъка предмета. Счупи гъвкав върбов клон с дължина два метра и за всеки случай се скри зад дънера на дебело дърво. От тази позиция можеше да достигне с пръчката загадъчния бутон. Мисълта, че тайнствените производители на този прибор може да са го направили самоунищожаващ се, прекалено късно се появи в главата му, но сега смяташе да действа по-предпазливо. Огледа се — лорсът се намираше достатъчно далече. Тогава протегна ръката си и натисна с пръчката удебелението. Чу се рязко метално щракане, сякаш се освободи натегнатата пружина и последва мълчание. Хиеро изчака още малко и надзърна иззад дървото. Последният фокус на уреда бе прост и съвършено неочакван. Отново се бе издължил напълно, като го бе направил с едно рязко и стремително движение. Но сега на края се появи острие, приличащо на връх на копие, широко един сантиметър и дълго тридесет. Пръта се бе превърнал в отлична пика. А по крайника му се виждаше някакво лепкаво вещество. „Едва ли е крем за бръснене“ — помисли си той. Натисна копчето, оръжието се прибра и като го зави в парчето плат, го прибра в чантата на седлото.

Следваше ножът. Късото, наточено само от едната страна острие бе покрито с изсъхнали петна кръв. Очевидно е бил използван наскоро. Хиеро го изчисти и като се увери, че няма никакви знаци по себе си, го прибра обратно. После се зае да изучава малкия кръгъл предмет, който му бе заприличал на компас. Повечето му другари ползваха такъв уред, но той не се нуждаеше от него. Притежаваше вродено чувство за посока и в училище печелеше немалко спорове, когато със завързани очи безпогрешно определяше страните на света.

Но ако наистина това беше компас, то подобен на него не беше виждал досега. Нямахше нито обикновените посоки, нито традиционните обозначения на страните на света. Вместо това на циферблата под стъклото с тънка черна линия бе изобразен кръг, насечен на отделни части, които бяха означени с някакви символи, букви или цифри, непознати на свещеника. На линията се намираше бляскаща капка светлина, която леко трептеше при помръдване на кутията на ръката си. Движението на капката приличаше на колебанията на мехурчето въздух в строителен нивелир. Хиеро внимателно заразглежда символите. Четирите големи знака се намираха на същите места, където се поставят означенията на

истинските компаси. оследователно ги насочваше по страните на света. Възможно ли бе знакът приличащ на примка да е север? Но светещата капка не показваше нито север, нито някаква друга посока! „Ако не е компас, тогава какво е?“ — помисли раздражено. И със съжаление прибра уреда обратно в торбата, като реши скоро отново да се захване с него.

За накрая бе оставил приличащия на пергамент жълтеникав свитък. Опита се да разкъса края му, което след доста труд му се удаде, на материала бе извънредно здрав и нямаше никакво отношение нито към хартията, нито към пергаментата — досега Хиеро не беше виждал подобен материал.

Свитъкът се състоеше от няколко навити като тръбичка листа и по-голямата част от тях беше изписана със ситни букви, чийто тъмночервен цвят правеше неприятно впечатление на засъхнала кръв. Тази писменост също бе свършено непозната на Хиеро. На един от листата бе нарисувана карта и той я изучи с необикновено внимание. Тя в общи черти повтаряше неговата. Виждаха се и Вътрешното море и няколкото добре известни пътища към север. Веднага разбра, че една от черните линии изобразява основната пътна магистрала до Атви, минаваща от запад на изток. Много от знаците на картата не разбра, особено тези в южните райони. Докато реките и езерата бяха означени с познати символи и свещеникът усети, че тази карта може да се окаже много полезна. Реши да потърси на собствената си карта загиналите градове от епохата преди Гибелта. Но на картата на врага такива градове се оказаха значително повече, така много, че му се стори странно.

Прибра свитъка в чантата и се захвана да разгъва спалния си чувал. Клотц се хранеше наблизко, държеше се спокойно и стопанинът му знаеше, че засега не ги заплашва никаква опасност. Мечокът още не беше се върнал, но станалите събития бяха убедили човека, че на Хърм може да се има доверие и щом си свърши работите, ще се върне. Хиеро си легна, когато последните слънчеви лъчи докоснаха лицето му и настъпи тъмнина.

Събуди го дъжд. Тъмни облаци, напоени обилно с влагата на далечния океан, се тълпяха на изток. Хиеро вдигна качулката си и напълно прикри лицето си. Беше много рано и можеше да поспи още два часа. Но изведнъж почувствува миризмата на мокра вълна. Хърм

стоеше разтревожен до него и поведението на мечока предизвика тревога в човека.

— „Нещо се движи в нощта (възможно е да са) много, но един е сигурен. Слушай!“

Човекът внимателно се заслуша. Усещаше, че Клотц спокойно стои наблизко и също проучва нощните шумове. За миг дъждът отслабна и Хиеро долови тихото плискане на водата в потока. А някъде от запад се чу звук.

Това бе висок и пронизителен вик, възникнал почти на прага на възприятието на ушите и разкъсал тишината. Чу се два пъти. Но нито човекът, нито звярът се нуждаеха от повтарянето му. Така вика ловец, когато е поел по следата на дивеча. Положението, в което се бяха оказали, не оставяше време за обсъждане, чия следа е намерена. Гонитбата започваше!

На един опитен пътешественик като Хиеро бяха нужни само три минути да събере нещата си, метна ги на лорса, скочи в седлото и премести големия нож така, че да е под ръка. Мечокът бързо пое напред, а Клотц го следваше пръскайки водата като фонтан. Чувството за време в човека не бе развито толкова силно както чувството за посока, но ясно съзнаваше, че е около два след полунощ. Подобно на много древни механизми и часовниците бяха забравени, но сетне изобретени отново, макар да са големи и груби. Но трениран Убиец не се нуждаеше от уред — при необходимост точното отчитане на временен интервал можеше да направи по биенето на сърцето си. Продължителният живот в горската пустош учи човека да използва всички възможности на тялото си.

Дъждът престана, облаците се разсеяха и превърнаха на мъгла. Вече около два часа вървяха по руслото на малкия поток, който продължаваше да тече в нужната им посока. По едно време Хиеро заповяда да спрат, скочи на брега и с няколко резки движения разкърши тяло. Хърм се плюсна в тревата до него. Мечките умееха да извършват продължителни пътешествия, но постоянното, ден след ден, нощ след нощ, движение не им беше присъщо. Клотц се разхождаше насам натам по водата и търсеше вкусни водорасли.

Свещеникът произнесе кратка утринна молитва. Мечокът се интересува от действията му, но за кратко. Въпреки това Хиеро

забеляза интереса му и реши, че обсъждането с умното животно на религиозни въпроси ще бъде много благочестиво дело.

Хиеро свърши молитвата си и се вслуша в тъмнината. Както преди, на острова, нощната тишина биваше прорязвана от далечните викове на ловеца. Безспорно звуците идваха от по-близо разстояние, отколкото в първия случай. Човекът изрече сподавено проклятие, скочи в седлото и изпрати на мечока мисъл: „Побързай, или ще ни хванат!“ Животното забяга напред, а лорсът се хвърли сред него и широките му копита биеха по невидимата повърхност на водата и вдигаха фонтани пръски.

Докато препускаха Хиеро упорито се вслушваше и се опитваше да мисли спокойно, да анализира надвисналата опасност. Не можеше да си представи, кой ги преследва. Безспорно бяха цяла група и ловците притежаваха необикновеното изкуство на следотърсачи. Движеха се извънредно бързо. Наистина лорсът и мечокът се стараеха и като се отчита вечерното време, пътешествениците напредваха прекрасно. Но нито препускането по водата, нито другите предпазни мерки объркаха враговете. Кой бяха те? Само слаба надежда остана в човека. Всякакви същества, които се предвижват така бързо, не могат да носят човек със себе си. Каквито и чудовища да са по следите им, те бягаха сами. „Най-малкото, ако съм прав, няма да си имам вчерашните неприятности със С’нерг“. Вероятно ги грозеше чисто физическа опасност.

Едва тези мисли минаха през главата му и един злобен вик, различаващ се ясно през плясъците по водата, се раздаде наблизко. Преследвачите уверено ги следваха по петите. Можеха да им връхлетят в мрака! А това би било най-лошото. До развиделяването оставаше цял час. Хиеро се обърна назад и опипа лявата чанта на седлото, с цел да определи точно положението на нужния му пакет. После отпусна ремъка на кобура и премести така хвъргача, че при нужда леко да го извади. Помисли още малко, отново бръкна в чантата и извади уреда на мъртвия враг. В случай че загуби копието си, реши свещеникът, това непривично оръжие може да му послужи.

Сега можеше вече да съсредоточи вниманието си на лорса и мечока. „Намери открито място, колкото се може по-близо — заповяда мислено. — Ние ще трябва да се бием. Не можем да им избягаме. Настигат ни“. Хиеро прецени, че Хърм, който бе така полезен в

предишната схватка, сега бе уморен и едва ли щеше да бъде особено полезен — дори и да намери няколко минути за почивка. Но едно от правилата на Бойния Кодекс на Абатствата гласеше: „Използвай всяко, макар и минимално преимущество, така противникът може да има по-малко“! Бягащият мечок не отвърна на призива, но човекът знаеше, че Хърм го е разбрал. Усети, че съзнанието на Клотц започна да помътнява от ярост и предчувствие на атаката. Лорсът бе винаги готов да се бие с всякакъв противник.

Зад тях се раздаде вледеняващ вопъл, придружен от отвратителен вой в мокрия нощен мрак. В този миг Хиеро различи няколко гласа и разбра, че преследвачите са много и съвсем близо. Един ловец, колкото и стремителен да е, винаги е по-неефективен от глутница. Но що за що за глутница е това?

— „Насам — долетя до него мисълта на Хърм. — Място с трева, без дървета. Това търсеше?“

— „Да — отвърна човекът. — Лягай и почивай, докато дойдат. Не се намесвай в схватката, ако не си в състояние да помогнеш“. Той подкара лорса към брега на потока. Там се виждаше доста голяма поляна. Първият проблясък светлина се показа на изток и нощният мрак посивя и започна да отстъпва. Клотц спря, от него се сипеше вода на талази, мечокът веднага се опъна на земята, а Хиеро премина с опитното си око по местността и се замисли над тактиката на предстоящата битка. Свободното пространство бе широко около сто метра и леко наклонено в посока към потока. В центъра на грубия полукръг се намираше равна площадка на седемдесет метра от ручей. Отиде там и обърна лорса с гръб към гората, до която имаше двадесет метра. Така никой не би могъл да се възползува от прикритието на дърветата и да го нападне внезапно. Той извади от чантата кръгъл шлем от берилиев бронз и го постави на главата си. Единственото му украшение бе изображението на кръст и меч на върха. Опита се да долови нечий мисли или чувства на преследвачите. Усети, че наистина са няколко, че бързо се приближават и че единствената им сляпа емоция е всепоглъщаща лакомия!

Човекът и лорсът бяха готови. Хърм се бе скрил някъде в сумрака и очакваше удобен момент да дойде с внезапен скок на помощ. Чакането не продължи дълго. Нощният мрак не беше се дръпнал напълно, когато във водата запляскаха множество лапи. Преди още да

ги види, поддавайки се на чувствата си, Убиецът отвъртя главите на две осветителни гранати и ги запрати в ляво и дясно от себе си. Избухнаха два бели взрива и ослепителна светлина заля всичко наоколо.

И в същия миг Хиеро разбра, че е допуснал важна и вече непоправима грешка, като е избрал потока за път. Видът на петте лъскави твари, които изскочиха на брега и приличаха на огромни норки, ясно показваха, че руслото е било най-последното място по което е трябвало да бягат от тях. „Нищо чудно, че са така бързи“ — помисли той. Издадените напред долни челюсти бяха осеяни с остри зъби. От мокрите муцуни до крайчеца на дългите им опашки имаше поне три метра и сигурно тежаха колкото едър мъж. Проблясващите нашийници от синкав метал издаваше, че са слуги на Нечестивия. Чудовищата с писък и рев се хвърлиха в атака.

Хиеро стреля с хвъргача и веднага се освободи от него. Прекалено дълго трябваше да го зарежда, а нападателите се приближаваха стремително. Но изстрелът свърши добра работа. Животното в челото на глутницата изчезна в оранжевото избухване, а още едно с жален писък запълзя настрана, като влачеше счупената си лапа. Останалите три твари се спряха зашеметени от взрива и смъртта на водача си. Клотц яростно зарева и се хвърли напред. Хиеро сграбчи копието си, здраво стисна с колена страните на лорса и се приготви да удря.

Раненото животно не можеше бързо да се движи и завърши съществуването си под страшните копита на гигантския елен. Друго скочи към Хиеро, но се набоде направо на копието му, като го изби от ръцете му. Звярът падна на земята, кръвта му бликаше, а с удар на тежкия си нож човекът го довърши. Останалите чудовища не отстъпиха. Атакуваха човека едновременно с разтворени челюсти и не обръщаха внимание на лорса. За щастие на свещеника, те с Клотц бяха тренирали тази възможност. Лорсът автоматично се обърна към левия противник и предостави десния на ездача си.

Хиеро се надигна на седлото и вложи цялата тежест на тялото си в удара. Старинният нож не го подведе — огромният нападател рухна на земята с разцепен череп. В същия миг човекът усети страшна болка в левия си крак. Самонадеяният Клотц не бе оценил правилно скоростта на противника си. Когато огромното му копито се спускаше

надолу, пъргавият звяр се отклони встрани и заби зъби в човешката плът. Бедрото на Хиеро бе разпрано почти до костта и когато звярът отскочи, той се заклати от болка.

Но лорсът не повтори грешката си. Разбра, че стопанина е получил рана и изпадна в студена бясна ярост. Бавно се запъти към последната твар и заплашително размаха глава, като вдигаше високо страшните си копита. Чудовището скочи, изви се във въздуха и отново се прицели в ездача. Но Клотц беше нащрек. Стремително се метна копито, раздаде се трясък и звярът се оказа повален на земята със строшен гръбнак. И докато от размазаното тяло не изчезна последната искрица живот, копитата не престанаха да тъпчат яростно.

А когато Клотц внимателно се наведе на колена, да може човекът да слезе, Хиеро безмълвно седеше в седлото. После се заклати и рухна на земята до огромния потен хълбок на лорса. Дишаше тежко и се опитваше да се справи със слабостта си. Накрая успя да се огледа и видя до себе си загрижената физиономия на Хърм.

— „Готов бях (съществуването) беше прекалено пъргаво (за мен) — достигна до човека мисълта му. — Мога ли помогна?“

— „Не — отвърна Хиеро. — Ще си превържа крака. Наблюдавай за някаква опасност, докато правя това“.

Мечокът кимна и се оттегли настрана.

Като надмогваше болката си свещеникът свали ботуша си и огледа раната. Я се оказа чиста. Ръцете му трепереха докато опипваше чантата и се стараяше да не се поддаде на идващата вълна безсъзнание, която заплашваше да потопи съзнанието му. Най-сетне намери торбичката с медицинските принадлежности и внимателно намаза с тънък слой мехлем раната и здраво бинтова крака си. После взе таблетка лукинаги. Този препарат разширяваше възможностите на съзнанието със силната си наркотична сънотворност и премахваше болките. Последната мисъл на Хиеро бе безпокойството, че някой, докато е в безсъзнание, може да вземе връх над разума му. Повече нищо не помнеше.

3. КРЪСТ И ОКО

Хиеро се осъзна заобиколен от сумрак. Тишината на ранната вечер бе паднала над горската страна и перестите листа на палмите неподвижно висяха над главата му в неподвижния въздух. Очевидно бе спал цял ден. Огледа се и видя, че лежи на купчина палмови листа. Вторият му ботуш също бе свален. Инстинктивно ръката му се стрелна към ножа. Той беше на мястото си. Изправи се и седна. Главата му се завъртя леко. На няколко метра от него Хърм хъркаше насън. Донесе се хрускането на клони. Човекът изпрати мисления си сигнал и Клотц след миг се оказа до него. Челюстите равномерно преживяха. Лорсът тръсна глава и струи вода намокриха лицето на ранения.

— Махай се, махай се, негоднико, ще ме удавиш! — завика гневно човекът, но силните му ръце нежно загалиха огромната рогата глава на животното. — Рогата ти се втвърдяват, момчето ми. Това е добре. Там, където отиваме, никакво оръжие няма да ни е излишно. — После премина на мислена връзка и заповяда на лорса да седи неподвижно до него, докато се опитва да стане. Изясни си, че може да го направи с голям труд. При всяко мърдане в крака възникваше пулсираща болка. Но успя да разседлае Клотц и да свали от него чантите. Заповяда му да се намира в близост до лагера и да наблюдава околността. Сетне се обърна към Хърм, който вече седеше до човека и го гледаше. Протегна ръка и внимателно докосна влажния нос.

— „Благодаря, братле — предаде му чувствата си на топлина и привързаност. — Как успя да направиш постеля от листа. И защо си свалил ботуша ми?“ — това бе неразрешима загадка за свещеника. Предполагаше, че мечокът е достатъчно умен да направи постеля, подобна на тези в мечите зимни бърлоги. Но как би могло да се досети, че на краката му трябва почивка и затова е нужно да се изуе ботуша?

— „Това бе в съзнанието (ти) — чу поразителен отговор. — Видях (това), което трябва. Съзнанието ти не спеше — допълни Хърм — и в него вижда всичко. Гледах малко, но направих всичко, което видях“.

Човекът отново взе торбичката с бинтовете и лекарствата и внимателно огледа крака си, като едновременно размишляваше над казаното от мечока. Невероятно, но истина! Животното е получило знание направо от човешкия разум. Хърм не е бил в състояние да му окаже хирургическа помощ, но е направил постеля и се е изхитрил да сваля ботуша.

Свещеникът събра всичките си сили и воля. Трябваше да направи нещо неприятно, но необходимо. Първо разряза напоената с кръв превръзка. После, ободрявайки се с психометоди за намаляване на болката и малки дози луминаги, с ловкостта на лекар проми раната и съедини краищата ѝ. Когато я бинтова, той вмъкна десния си крак в ботуша, а на левия обу чист чорап и мокасина. Накрая заповяда на мечока да събере окървавените парцали и да ги закопае дълбоко. От всичко това така се измори, че изтощен се облегна с гръб към палмата и едри капки пот покриха челото му. Мина доста време, преди да събере отново сили за да се огледа наоколо. Стъмняваше се, още се забелязваха разпръснатите по тревите черни петна кръв, но телата на убитите сутринта врагове някъде бяха изчезнали.

От сгъстяващия се мрак дойде отговорът на Хърм:

— „Големият (с рогата) и аз скрихме. Телата привлякоха други създания, но дойдоха само малки (животни). Прогонихме ги“. — Той предаде образи на чакали, лисици, диви котки и други малки хищници.

Така значи, мечокът и лорсът са могли да работят заедно, без той да ги ръководи! Поразително. Следователно, мечокът можеше да предвиди последствията на всякакви действия и да даде нужните заповеди на Клотц. Разкрива се, помисли си Хиеро, обширно поле за разсъждения и бъдещи изследвания.

— „Не усещаш ли никаква опасност за нас?“ — попита той Хърм.

— „На какво разстояние“ — дойде отговорът. — „Дългият път (има) много (опасности) — поясни мисълта си мечокът. — Но само една силна. Идва отгоре (от небето)“. — Той предаде нещо наподобяващо крилато и неприятно.

Човекът се опита да проникне в мислите му, но постигна малко: видя неясен и далечен образ на нещо с крила, което явно не беше птица. Мечокът бе възприел и обекта през деня или сутринта и от него му бе останало силното усещане на нещо зло. Хиеро си отбеляза

важната новина, която следваше да уточни и реши занаяпред, по възможност, да не излиза на открита местност. После се зае да почиства имуществото си. Като куцаше, отиде до потока и изми кръвта от ножа и пиката. Върна се обратно, зареди хвъргача и го прибра в кобура.

Настани се отново под палмата и хапна малко пемикан и сухари. Предложи и на Хърм, но мечока отказа, като обясни, че досега е ял черница и показва мястото където ягодите растяха най-гъсто. Човекът се замъкна там с куцане и набра няколко шепи. Сетне напълни с вода голямата манерка висяща на седлото и малката, която винаги се намираще на колана му. Използува последната светлина на отиващия си ден и се изкъпа в потока, при това се постара да не намокри раната. Избърса се, облече се, изрече вечерната си молитва и легна на купчината палмови листа. Сякаш нищо в идващата нощ не предвещаваше опасност: звуците на гората не събуждаха тревога. Предсмъртният вик на заек, бърборенето на белките, мяукането на дивите котки, скърцането на боровите стебла — всичко това бяха естествените гласове на Тайгата. Той заспа спокойно.

На разсъмване се вдигна мъгла. Вятър нямаше, но тежки сиви облаци се кълбяха по небето и често закриваха слънцето. Клотц бе отново оседлан и след кратката закуска човекът и мечокът решиха да напуснат руслото на потока. Тръгнаха по нов път, който все повече се отклоняваше на юг. Кракът на Хиеро сега се обаждаше с тъпа затихваща болка. Почивката и могъщото здраве му възстановиха силите не по-зле от медицинските средства на Абатствата.

* * *

Следващите пет дни минаха без произшествия. Вървяха на юг под короните на огромните борове на Тайгата. Вземаха всички възможни предпазни мерки, като за почивка се настаняваха само под прикритието на дърветата и рядко използваша мислената връзка, макар наоколо да нямаше нищо опасно. Дивеч се намираще в изобилие и Хиеро успя да удари с копието си огромна кокошка, най-малко три пъти по-тежка от древните пуяци. Веднага запали огън и опуши месото — на двамата с Хърм щеше да стигне за цяла седмица.

На шестия ден той прецени, че са изминали около сто и двадесет километра — сега можеше да се чувства по-спокойно. Когато и Нечестивият да изпрати по следите им, те имат пред него голямо преимущество във времето. Хиеро не си представяше нито силите, нито възможностите на своите врагове, нито яростта, която бе пробудила в тях убийството на един от висшите членове на Тъмното Братство.

По пладне почвата стана влажна и блатиста. Беше очевидно, че продължат ли в тази посока, скоро ще стигнат вода. Свещеникът нареди да спрат, извади картите си и започна да ги изучава, като от време на време се съветваше с мечока. Пред тях се намираше огромно пространство, изобразено приблизително на една от кандианските карти — безкрайното и мрачно Сврачешко блато, което не бе преминало досега от нито един човек. Знанията и опитът на мечока свършваха тук, макар той да се съгласи, че зад поредицата блата трябва да се намира Вътрешното море, както бе изобразено на картата. Хърм инстинктивно усещаше голямата вода на далечно разстояние. Но никога досега не бе отивал толкова на юг, както сега с човека.

Поддавайки се на инстинктивното си чувство свещеникът реши да се допита до кристала и магическите символи. Подреди ги както трябваше, изрече подходяща молитва и заповяда на животните да не му пречат. После съсредоточи мислите си на предстоящия път и като впи поглед в кристала, изпрати телепатичен зов в търсене на подходящи очи. Отначало претърпя неуспех. Видя безкрайно морско огледало. В посока на брега почти нищо не се забелязваше, понеже жабата, чиито очи използваше, се намираше в тръстиката на нисък крайбрежен хълм. Трябваше да прекъсне връзката. Опита още веднъж, но този път се представи реещ се над земята. Предполагаше, че ще се намери наблизо орел или някоя друга подходяща птица.

Кристалът се очисти — в този миг телепатичното търсене на Хиеро се осъществи, но не така, както би желал! Намираше се много високо, вероятно на километри от прострялата се долу земя. Видя как изчезнаха борове на Тайгата и Великият Лес преминава в огромно блато, зад което блести Вътрешното море. И това зрение беше великолепно, наистина великолепно! Бе се внедрил в съзнанието на същество с интелект най-малкото равен на неговия. И притежателят на този ум веднага усети присъствието му и се опита да изясни, кой е и

къде се намира. Стори му се — още миг и студеният безжалостен разум, ще успее да определи точното им местоположение.

Свещеникът прекъсна така рязко връзката, че тъпа болка се разля в главата му. Последният поглед, който успя да хвърли напред с очите на това странно същество, видя острия нос на летящ апарат и големи крила встрани, направени от нещо приличащо на оцветена дървесина.

Учените на Абатствата добре знаеха, че хората са летели през древните времена, но сега полетът на човек за тях бе една красива мечта. Не се съмняваха, че апарати за летене ще бъдат направени, ако под ръка им се окажат подходящи материали. Но ето че в разположение на Нечестивия има такива апарати! Високо в синьото небе зли очи шареха по земята и търсеха пътешествениците. Хиеро сам издаде на безжалостния наблюдател тайното им укритие. Скоро щеше да се появи потерята! Той скочи на крака.

— Там, по-бързо, лягай на земята! — заповяда с глас на лорса, като посочи гъсталаците, а със свободната си ръка подтикна Хърм. Мечокът веднага схвана всичко и не се опита да осъществи мислена връзка.

Докато лежеше по гръб до хълбока на елена, Хиеро държеше готов хвъргача. Това оръжие позволяваше да се води прицелен огън до сто метра, но снаряждът му можеше да прелети два пъти по-голямо разстояние. Напрегна очи и се постара да види врага си през гъстите клони. Най-после го съзря. Високо в небето бавно описваше кръгове черна машина, приличаща на огромен сокол или орел. Свещеникът остави настрана хвъргача, извади с дясната си ръка късия далекоглед и се опита да разгледа апарата най-подробно. Всъщност това бе един безмоторен планер, но Хиеро нищо не разбираше от самолети. Крилата бяха извити назад и приличаха на крила на хищна птица. „Май това се опита мечока да опише“ — помисли си той. Така значи, ловът продължава, и разстоянието, което бе изминал, нищо не значеше. Нечестивият отново бе хванал следата. Мрачно се вгледа в земята, а после премести очи на лявата си ръка, която още бе свита в юмрук.

Юмрук! Хиеро внимателно огледа купчината дървени фигурки — заедно с кристала продължаваха да си лежат там, където ги бе захвърлил. Така бързаше да се скрие, че забрави магическите си принадлежности. Той бе позволил на врага да го изплаши и да разколебае вярата му! Произнесе молитва и погледна към дланта си, на

която се намираха три символа, хванати безсъзнателно, при прекъсването на мислената връзка с летящото същество.

Първият символ бе Рибата и означаваше вода и всичко свързано с нея: кораби, пристанища, мрежи и други понятия за мореплаване и риболов. Означаваше също и мъжка сила. Вторият знак бе Копието — символ на война, сражения и опасен лов. Последната фигурка бе необикновена. Това бе Кръстът, символът на Седемдесет и петвековното християнство, но в центъра му се намираха Очи! Кръст и Очи! Усети тръпки да минават по гърба му. С този символ се обозначаваше духовното зло, което заплашва не само тялото, но и безсмъртната човешка душа.

Внимателно остави знаците на земята и метна поглед в небето. Летящият апарат едва се виждаше, отдалечаваше се на север и изглеждаше като дребна черна точка на син фон. Хиеро излезе от прикритието на дърветата, вдигна кристала и заедно с фигурките ги прибра в чантата. После се захвана да разсъждава над смисъла на гадането. Пътят му лежеше към голямата вода. Ако се опита да се върне назад, сигурно ще бъде още по-опасно. Летящото същество бе определило приблизително къде се намира и потерята е извикана. Свещеникът не се осмели да използва завладения прибор, да подслуша разговорите между враговете си — страхуваше се да не се издаде. Но бе убеден, че пространството се тресе от разговорите на слугите на Нечестивия. На север от всички възможни дупки изпълзват лемути. Но какво го чака на юг? Или и там има засада?

Рибата, Копието и Кръстът с Очи! Вода, сражение и очакване на някакво духовно зло или мъка? Но вярно ли е тълкуването? Като правило са възможни много варианти. Последният знак, Кръстът и Очи, можеше да означава неминуема физическа опасност, но същевременно предсказваше велик грях, измяна на собствената съвест и смъртен грях. „По дяволите! — разсърди се Хиеро. — Какво ли означава това?“ Преди да тръгне, се бе изповядал на Абат Демеро. Веднъж бе казал на Леолан д'Ондрът, че тя никога няма да стане негова жена, нито първа, нито втора, нито някоя друга, независимо от изключителния ѝ талант да пада по гръб по всяко време на денонощието. Може би това бе повече от груба шега, но не беше смъртен грях. А това бе най-тежкото му прегрешение досега и съвестта му продължаваше да пази спомена за него.

Да приемем, че Копието означава лов, а Рибата — лодка. Не, глупаво е. Други версии? През целия дълъг и горещ ден той прехвърляше в главата си разни комбинации. Но непрекъснато мислите му се въртяха около Кръста и Очите. Дълбоко в душата си бе уверен, че никога не е извършвал и няма да извърши смъртен грях. Значи очаква го зло от Нечестивия и неговите слуги.

След дълги размишления той прецени, че съществото в летателния апарат не е успяло да засече точно скривалището му. Затова заедно със спътниците си остана под сянката на листата, докато помрачнелото червено слънце не започна да клони на запад. Тогава излязоха от мрачното си убежище и тръгнаха по калната пътечка, виеща се между последните големи дървета на Тайгата.

Скоро се показаха водите на езерцата и замигаха със светлината на ярките звезди. Дърветата намаляха и по брой и по размери, докато накрая съвсем изчезнаха. Странно и всяващо тревога благоухание се носеше от огромните бледи нощни цветя, които плаваха по езерата. Наоколо растяха невероятно големи папрати. На места Клотц се скриваше напълно в тях. Често бяха така гъсти и просто непроходими, че трябваше да заобикалят. Въздухът стана топъл и влажен и към миризмата на цветя, се усещаше привкус на гнилото. Те напуснаха Тайгата с нейния свеж въздух, прохладни ветрове и дишаха сега изпаренията на Сврачешкото блато — чудовищно по размери, — което обграждаше от север Вътрешното море. Този непроходим и опасен район почти не беше изучен.

Докато Хиеро си спомняше това, пред тях се раздаде оглушителен квакащ рев и заглуши напълно привичните нощни звуци. Клотц рязко спря. Пред него в тъмнината Хърм като смътна сива сянка се притисна към земята и се показваше едва-едва над килима треви и мъхове. Няколко мига се влушваха неподвижни в мрака, но нов вопъл не последва и те внимателно продължиха. Но не изминаха и сто метра, когато тишината отново бе разкъсана. Млъкнаха гласовете на малките животинки и птици. Само безбройните насекоми продължаваха бръмченето си над главите им. Троицата пътешественици спря отново, но не за дълго.

Нов рев се раздаде зад тях. Беше по-близо от предишния. Хиеро отчаяно се огледа наоколо. Намираха се на открито, сред лунна светлина, а под краката им джвакаше синкава блещукаща кал. Напред

и отляво се простираше подобна кал, но вдясно се виждаха някакви храсти.

— „Бързо натам! — заповяда мислено на лорса и мечока. — Скривате се в храстите и лягате на земята! Тези твари не бива да ни видят!“

Едва бяха тръгнали, когато нещо огромно се отдели от далечния край на просеката и лика на нощния кошмар възникна на тридесет метра от тях. Хиеро, който още бе запазил способността си за разсъждава, помисли, че това ужасно същество е произлязло най-вероятно от някакъв вид жаба. Огромните фосфоресциращи очи се намираха на височина три метра от земята и бяха закачени на хлъзгава, рязко отсечена муцуна. Чудовището сякаш беше клекнало: задните му крака бяха свити, а разперените пръсти се впиваха в почвата. Невероятната му уста бе съоръжена с големи остри зъби, които на лунната светлина блестяха като слонова кост. Това бе странно, тъй като жабите никога не бяха имали зъби.

Лорсът не помръдваше и Хърм почти парализиран от ужас се притискаше свит на четири към земята. Свещеникът вдигна хвъргача и докато внимателно се прицелваше, шепнеше молитва. Колкото и мощен да бе снарядът, просто не бе предназначен за такова огромно чудовище. В същия миг Хиеро усети с цялото си тяло, как Клотц се отпусна назад и краката му се напрегнаха — още малко и ще направи отчаян скок.

— „Стой!“ — заповяда Хиеро. Той забеляза, че нещо отвлече вниманието на чудовището, което се сви и обърна глава наляво, настрани от изплашените пътешественици.

То буквално излетя във въздуха. Приличащите на колони задни крака изхвърлиха гигантското с дълга опашка тяло напред и нагоре. Чудовището прелетя над тримата пътници и с нещо се сблъска в тъмнината. Страшни звуци се разнесоха от ударите на грамадните крайници по калната почва и се надигна приливна вълна — потоп земя, разкъсани растения, клони и листа излетяха нагоре и веднага се стовариха обратно. В мрака се водеше сражение и Хиеро изведнъж си спомни второто чудовище, чийто вопъл бяха чули отпреди.

При звуците на битката изплашените Клотц и Хърм сякаш се възбудиха и се хвърлиха през калта и храстите, разпръсвайки водата на малките локви, обрасли с лошо миришещи растения. Грохотът на

схватката на гигантите остана далеч назад и Хиеро заповяда да спрат. Намираха се на тясна ивица суха земя. Тримата дишаха тежко и се вслушваха внимателно в нощните шумове.

Чуваше се само бръмченето и писукането на насекомите, както и квакането на жабите. Блатото изглеждаше спокойно и не се забелязваше никакво движение под бледото лице на луната. Намираха се сред високи тръстики със дебелина на стеблото шестдесет сантиметра и издигащи се над рогата на Клотц. Между тях растяха най-различни непознати на Хиеро цветя. Водни протоци, като сребърни пътечки живописно се извиваха сред гъсталака. Тази странна и прекрасна картина не остави равнодушен свещеника и той неволно си помисли отново за красотата и опасностите на обкръжаващия го свят.

Той трудно се откъсна от съзерцаването на очарователния пейзаж и се върна към действителността. Много им провървя — по едното чудо избягаха от жабоподобното чудовище. Трябва да се възползват от почивката и да обмислят следващите си ходове. Едно беше ясно — тук кандианските карти са абсолютно безполезни. В тази странна местност на полузаята с вода земя и безкрайна тръстика Хърм не ставаше за водач. Какво да правят? Те знаеха накъде се намира юг, а пътят им беше натам. Освен това по петите им от север тичаха слугите на Нечестивия. Огромното блато се простираше до самия хоризонт. Ако вървят право на юг, бързо ще стигнат края му — в това ги убеждаваха и картите, и краткия поглед към земята, който Хиеро хвърли с помощта на пилота. Стори му се, че по права линия до края на Сврачешкото блато я има, я няма осемдесет километра.

Остатъка на нощта прекараха в бавно придвижване на юг, минавайки направо през малките локви и заобикаляйки големите. Два пъти им се наложи да преплават

дълбоки и дълги протоци. Първия минаха леко, но на другия Клотц се спря. Хиеро се огледа назад и видя как заплашително се издуваше черната вода, сякаш нещо огромно плаваше бързо под самата ѝ повърхност. За всеки случай той извади хвъргача от кобура и се приготви да го употреби мигновено; особено се страхуваше от нападение изпод водата, където бяха много уязвими. Но лорсът побърза след мечока и се закатери по мекия бряг.

Като се отдалечиха на безопасно разстояние от потока, те спряха. Свещеникът огледа животните и не можа да сдържи печалната си усмивка. Всички бяха мокри и кални. Гнилата миризма на блатото сякаш се бе просмукала до костите им. Но вонящата кал отчасти ги пазеше от облаците москити, които се носеха около тях. В скитанията си по горите Хиеро бе свикнал с хапането на кръвосмучещи насекоми, но количеството им в блатото на Свраките бе невероятно!

Първия ден прекараха сред стеблата на седемметрови тръстики. Хиеро не рискува да остане на открито през деня, където биха могли да го видят от въздуха. Но бележеше пътя през блатото с тайни знаци, за които бе убеден, че отгоре няма да се забележат. Августовското утро се оказа облачно и пълчищата москити направо свирепствуваха. Свещеникът разряза защитната си мрежа и направи нещо като шапки за измъчените си животни — те сега поне можеха да дишат свободно. А калните им тела бяха практически неуязвими.

Свещеникът се огледа наоколо и мрачно отбеляза, че с водата проблеми няма да имат, но храната ще ги затрудни. Наистина останало бе голямо парче от пушената кокошка, малко пемикан и доста сухари, но съзнаваше, че трябва да ги пести. Лорсът всъщност похапваше водни растения и млади издънки на тръстиката, но мечокът... С него ще трябва да дели оскъдните запаси, докато не стигнат по-добри места.

Но в главата на Хиеро мина една мисъл, която го накара да забрави и задухата, и досадните насекоми. Нали носеше риболовни принадлежности! „Хайде, да видим — помисли той, — какво мога да измъкна от тази вода“. Внимателно размота кордата, постави на кукичката парче месо и хвърли въдицата в протока, чиято кафява и мръсна вода минаваше край скривалището им. При третия опит щастие то му се усмихна и една едра риба се замята на сушата. На вид приличаше на шаран. Скоро човекът хвана още две и едната даде на Хърм да я опита. Той я прецени за прекрасна на вкус. Останалите свещеникът изчисти, една прибора за запас, с другата се насити сам. Неведнъж досега бе ял сурова риба без никаква вреда за себе си.

Когато започна да се стъмнява, той разреши на Клотц да се нахрани по брега на протока. През целия ден не забеляза да има въздушен наблюдател. Но животното се стараеше да се държи далеч от водата. Това бе странно, защото лорсът обичаше да се къпе.

— „Нещо (неизвестно по природа) има в дълбоката вода — дойде отговор на безмълвния му въпрос. — Нещо много лошо“.

Тази суха забележка на лорса накара Хиеро да скочи на крака. Побърза да оседлае Клотц, повика мечока и се преместиха в средата на малкия остров. Той никога не беше се съмнявал в здравия смисъл и тънката наблюдателност на елена. Щом казва, че има нещо лошо във водата, значи е така; ако се страхува, значи е опасно. Би могло да бъде каквото си иска: от огромен щракач, до жабешкото чудовище, с което се запознаха снощи. „Или нещо по-лошо“ — помисли Хиеро. Учудваше се от отсъствието на въздушен наблюдател. Наистина походът през безкрайното блато бе крайно опасен и вероятно Нечестивият не смяташе, че Хиеро ще рискува, или предполагаше, че няма да се измъкне жив от блатата.

През нощта отново чува ревовете на жабешките чудовища, но за тяхно щастие далеч на изток от пътя им. Малко по-късно се разнесе такава съскане, сякаш в гъсталака се криеше прародителят на всички земни змии. Побързаха да се махнат и Хиеро в продължение на цял час се озърташе назад и внимателно наблюдаваше, дали нещо не се промъква по следите им. Влажният въздух се размърда от полъх на вятър и до тях стигнаха странни миризми, които показаха, че приближават морето. Като гледаше как копитата на Клотц месят калта, свещеникът не без гордост си помисли: „Възможно е да съм първият човек, който е минал през това огромно блато“.

През цялата нощ валеше дъжд. Добре поне, че беше топъл. На развиделяване Хърм се натъкна на голяма купчина изгнили растения, от която се подаваха тръстики. С помощта на мечока Хиеро изкопа нещо като землянка, в която прекараха деня. А на вечерта дъждът продължаваше да вали. Независимо от многото си опити човекът не хвана нито една риба. С Хърм си поделиха кокошката и малко сухари. Докато Клотц бе напълно задоволен от водораслите в малките локви.

Вечерта продължиха пътя си. Хърм вървеше начело и с неподражаемо изкуство избираше твърдите участъци на почвата и избягваше откритите и осветени пространства. Гледайки го, Хиеро си помисли, че ако успее да се измъкне от блатото, то ще бъде благодарение само на спътниците му. И наистина, те бяха незаменими за подобно пътешествие. Досега имаха щастие. За три дни проникнаха дълбоко в дивите простори на смесицата от вода и суша. Дори без да

се подлагат на особена опасност видяха някои специфични форми на живот. И независимо от причиняващите им невъобразими мъчения насекоми, дори и Хиеро не усещаше появата на симптомите на смъртоносната треска на блатата.

Вървяха през цялата нощ. Свещеникът продължаваше да бележи пътя. На сутринта разположиха лагера край тъмна и дълбока лагуна. Нейната мастиленочерна вода, кой знае защо не разтревожи Хиеро, чиято обикновена предпазливост се бе притъпила по странен начин. Но той бе така уморен, че независимо от болезнените ухапвания на насекомите и задушната горещина, скоро бе нападнат от силна сънливост. Настъпваше денят, а той лежеше в нещо подобно на наркотично опиянение. Животните също спяха и само потреперваха, когато пиявиците проникваха през кората от кал и ги захапваха.

Изморени и измъчени те не подозираха за едно важно обстоятелство. В джоба на седловата чанта мъничкото петно се разгаряше, помътняваше и отново се напълваше със светлина на странния кръгъл с неизвестни знаци циферблат. Невидими за очите сили и токове, но достатъчно мощни пронизваха падналата мъгла над Сврачешкото блато. В неизвестни за нормалното човечество подземия се съвещаваха, изказваха съмнения и взимаха решения. В самото сърце на тресавището пламтеше контролният сигнал и показваше, че врагът, който бе убил С'нерг, е проникнал в забранената зона. Нечестивият започна да събира служителите си. От потъналите, забравените и погребани навеки под водата и калта на блатото градове прииждаха опасни и неестествени същества.

Бледото слънце надничаше едва-едва през мъглата. Нито едно подухване на вятър не набръчкваше повърхността на водата. Листата и стеблата на тръстиките бяха застинали неподвижно във влажния въздух. Пътешествениците дремеха, хъркаха и често бълнуваха. Мина пладне, но те продължаваха да спят. В края на деня скритото зад облаците слънце бавно залязваше. Белезникава нощна мъгла се надигна от мътната повърхност на блатото и се смеси със светлината на отминаващия ден.

И в това мрачно време дойде Живеещия в Мъглата. Никой не знаеше в какво леговище се крие. Грандиозните космически сили пуснати от Гибелта бяха породили странни и кошмарни създания, които никога не бяха опитвали дишането на живота. Едно от тях бе и

Живеещия в Мъглата. Трудно е да се каже защо точно той намери пътешествениците. Възможно му помогна сигналното устройство. Но така или иначе то ги намери и това бе достатъчно.

Но Хиеро бе предупреден. Тренираният човешки мозък, дори насън контролираше околното пространство, и вдигна тревога. Свещеникът се събуди, като трескаво стискаше сребърния си медальон, сякаш дребните кръст и меч биха го защитили от промъкващата се към него смърт.

Най-сетне мъглата се разсея над мрачната водна повърхност, край която се намираще лагера им и можеше да се види малката лодка, идваща от съседния остров. Черният ѝ корпус със закръглен нос и вдигната кърма почти се сливаше с блатото. В нея неподвижно седеше фигура загърната в белезникав плащ и нахлупена качулка. Не се забелязваше какво движи лодката, но тя уверено расичаше мастиленочерната вода и идваше точно към изумения свещеник.

Пред тази ужасна фигура се разпространяваше мощна вълна злоба, която се стовари върху съзнанието на човека и го омота в огромната си и леденостудена мрежа. Зад Хиеро верните му спътници продължаваха да спят неподвижни. Телепатичната сила на Живеещия в Мъглата изправи животните на крака, но не ги събуди и те стояха вцепенени и без съзнание. Свещеникът разбра, че нещо ужасно ги е хванало внезапно, че може да убие спътниците му, че може да го управлява и че целта му е пълното поробване на душата, разума и тялото му. Ясно осъзна, че приближаващото същество е въплъщение на опасността, за която го предупреждаваше знака на Кръста с Очите. Всичко това премина през главата му, докато трескаво се готвеше за схватката. Черната лодка завърши безмълвното си плъзгане и се блъсна в брега на три метра разстояние от него. Тогава видя в сянката на качулката вместо очи две бездънни пропасти излъчващи ужас и злоба.

Това бе още един телепатичен двубой, подобен на този, който Хиеро безуспешно се опита да води със С'нерг. Но имаше и важна разлика. Магьосникът на Нечестивия, колкото и страшен да беше, все пак беше човешко същество и телепатичната му сила бе резултат на вродени способности, развити и усъвършенствувани с продължителни тренировки. А съществото от мъглата почти не приличаше на човек. Хиеро не знаеше нищо за него — единствено усещаше, че огромната му телепатична сила е присъща и естествена за чудовището. То

търсеше мислеци форми на живот, за да паразитира на тях, като изсмуква разума им така инстинктивно, както вампирите смучат кръв от жертвите си. Такъв бе начинът му на съществуване.

Хиеро започна да се задушаваше. Подобно чувство винаги съпътствуваше появата на Живеещия в Мъглата. Сякаш огромни челюсти стиснаха мозъка и тялото му и заизсмукваха сили и енергия. Заедно с това усети странно спокойствие и в известна степен дори удоволствие — телевампиърът го омайваше с цел да сломи бързо съпротивата му. Атаката на блатната твар бе вихрена и съкрушителна. Напрежението на менталното поле нарастваше и то стана почти физически видимо — около главата на чудовището се образува плътна аура, а очертанията на тялото му се изкривиха и размазаха.

Хиеро стискаше свещения медальон висящ на шията му и се сражаваше с мъжеството на отчаянието. Опита се за противостои на омайващото чувство на блаженство, като съсредоточи всичките си сили на идеята за суров аскетизъм и чувството на дълг. Неволно си спомни изтощителните тренировки в училището на Абатството, по време на които учениците влизаха в мълчаливи двубой помежду си и се стараеха да подчинят противника на волята си. Започна да използва един от методите за отвличане на съзнанието, като повтаряше наум таблиците на логаритмите и същевременно възстановяваше логическите връзки в мозъка си, разкъсани от внезапният ментален удар на блатното чудовище. Специалистите отдавна знаеха, че древните математически формули са действена защита при телепатична атака. Възпроизвеждането и мисленото им повторение създаваше мощна преграда пред ирационалното прераждане на разума, което бе основното телепатично оръжие на Нечестивия. В тази борба Хиеро се усещаше доста уверен. Но изсмукващата мощ на Живеещия в Мъглата сякаш бе неизчерпаема. Едва свещеникът отбиваше една атака и мигновено следваше нова. И колкото по-силно и безжалостно подавяха мисловните му процеси, толкова по-безнадеждна изглеждаше съпротивата.

Но когато волята му започна да отслабва, той изведнъж намери в себе си сили за съпротива. Даде му ги внезапно възникналата мисъл за С'нерг. Душата му се изправи като птица разперила криле и Хиеро разбра, че не е изчезнало мъжеството му, че силата и човешката гордост го възправят пред лицето на блатния мъртвец.

Напрегна се. Светът край него изчезна. Не съзнаваше нищо друго, освен езерата ужас и мрак, които се плискаха пред него, две бездънни черни езера — очите на Живеещия в Мъглата. В тези очи видя или по-точно усети нещо уклончиво и нерешително. Мисленото му свързване с това същество бе станала така тясна, че веднага разбра какво става. Нападателят повече не го атакуваше! Съмнението в собствените му сили, колкото и нищожно да беше, подронваше мощта на телепатичните удари и разклащаше студената съсредоточеност и решителност за хване своята жертва.

За пръв път от началото на схватката Хиеро успя да отвърне с удар на противника си. Не беше нещо силно, по-скоро нерешително и с голяма доза импровизация, но блатният вампир се залюля. Никой и никога не бе се осмелявал да го предизвиква — той скиташе из блатата и безнаказано настигаше жертвите си. А какво ставаше с тях — по-добре да не си представяме. В какъв ад попадаха и каква е съдбата на нещастниците, никой не знаеше, но Хиеро усещаше, че го очакваше не само пълно духовно поробване, но и мъчителни физически страдания.

Свещеникът удари отново и видя страшна огнена светлина в очите на призрака. Но вече усещаше сигурност в силите си и това го правеше непобедим. Изведнъж осъзна света наоколо, почувствува полъха на прохладния вечерен вятър по лицето си и ясно разгледа островърхата качулка на плаща, под който се криеше врага. Сътвори мощен телепатичен импулс и натроши на парчета менталното менгеме, блокиращо разума му. Призова Светата Троица и вси светии на помощ и започна да натиска мозъка на чудовището — нещо подобно се бе опитал да направи Живеещия в Мъглата със собственото му съзнание.

До този миг нито един от тях не бе мръднал в този безмълвен двубой. Но когато мощната и почти усещаша се физически телепатична сила на воина-свещеник започна да унищожавя блатния враг, последният издаде ужасен вопъл, един непонятен мяукащ звук, подобен на звън на внезапно скъсана струна на китара. Вампирът започна отчаяно да се бори за живота си. Но усилията му бяха напразни — още съществуваше, биеше се, но съдбата му бе решена.

Като блокира опитите на призрака да събере силите си, Хиеро с мощта на тренираната си воля безпощадно подавяше чуждото съзнание. Напрегна се в последно ужасно усилие и неочаквано откри, че противникът е сломен. Пое дълбоко въздух и нанесе съкрушителен

удар, който прекъсна всички жизнени процеси в мозъка на вампира. Над блатистата местност се раздаде ужасен писък — предсмъртният вик на едно същество, което досега не бе издало нито звук. Сетне въздухът мигновено се разреди, вакуумът предизвика безмълвен взрив и... повече нямаше нищо. Само шумоленето на нощния вятър по върховете на тръстиките, писукането на насекомите и резките крякания на жабите продължаваха да допълват спокойната обстановка.

Черната лодка продължаваше да се намира забодено с носа в брега, но фигурата в плащ с островърха качулка вече не се извисяваше над борда. Купчина безцветни парцали бе натрупана на кърмата и от нея бавно капеше някаква подобна на разтопена мазнина течност, покриваше с отвратителни петна осветената от луната повърхност на водата и се носеше отвратително зловоние, в сравнение с което миризмата на блатните газове изглеждаше като благоухание.

Задъхвайки се от тази воня, Хиеро се приближи до черната лодка и я блъсна с крак. За негово голямо учудване лодката не пое в посоката на тласъка, а се върна точно по същия път, по който бе дошла. Мъглата се разсея напълно и в лунната светлина свещеникът ясно видя мрачната сянка да се плъзга към съседния остров, където макар и лишена от страшния си пътник изчезна зад високите тръстики, а заедно с нея и последната тайна на Живеещия в Мъглата.

Хиеро уморено погледна сияещата над него пълна луна. Струваше му се, че невероятната борба, продължила почти три часа, е заела само няколко мига. Но добре си спомняше, че в началото на схватката небето на запад се осветяваше от лъчите на залязващото слънце, а сега приближаваше десет часа. Обърна се към двамата си спътника. За пръв път през последните часове се усмихна. Спящият мечок тихо хъркаше, кожата му леко потръпваше и така гонеше налепналите комари. Клотц също спеше и могъщите му звуци заглушаваха често мечешкия глас. Без никакво съмнение те бяха живи, но сънят им едва ли беше приятен.

Свещеникът произнесе кратка благодарствена молитва. Усещаше се прекалено слаб. Но изразходваната в борбата нервна енергия бавно се възстановяваше. Тялото му бе така изтерзано, сякаш бе яздил два дни непрекъснато в галоп, без да слиза от седлото.

Но не биваше да се бави. Как това творение на блатната мъгла бе успяло да го намери? Загадката, поне засега, изглеждаше неразрешима.

Бе успял да ги намери! Но с чужда помощ! В последните му мигове Хиеро бе прочел в мозъка му това — пътешествениците били проследени по някакъв начин, но не с летящия апарат. Трябваше веднага да тръгват, докато в гонитбата не са се намесили нови сили. Щом Живеещият в Мъглата бе ги намерил, то това можеха да направят и други.

В него се появи ново чувство на безгранична увереност в силите си — помисли си, че е временно. В основата безспорно стоеше победите му, които му помогнаха да осъзнае телепатичните си възможности. Изведнъж разбра, че сега нито Абат Демеро, нито някой друг член на Съвета би могъл да му се противопостави в ментална схватка. Сърдито прогони грешните мисли, счете ги за недостойни, но те не изчезнаха, а просто отидоха с дълбините на съзнанието му. В училището го бяха обучавали всъщност на началните стъпки в менталното изкуство. Телепатичната му сила се увеличаваше в геометрична прогресия в зависимост от честотата на използването ѝ. Сега притежаваше един трениран мозък, с възможности, които дори не можеше да си представи.

Отново се обърна към спътниците си и като изпрати силен мислен импулс, ги събуди. Мечокът кихна, пое дълбоко въздух с влажния си нос и се обади:

— „Ти сражавал. Усещам. Във въздуха. Без кръв (никой не е ранен). Мислен враг?“

За пореден път Хиеро се удиви на досетливостта на мечока. Разказа му за нападението на Живеещия в Мъглата и за постигнатата победа.

— „Добре — дойде отговорът на мечока, — много добре. Ти уморен. Много! Уморен, разтревожен, много! Враг (може да ни) намери. Да тръгваме. Веднага. После (ще се) храним!“

Големият лорс помириса Хиеро и с отвращение сви устни, сякаш бе открил някаква неприятна миризма, излъчваща се от покритата с блатна кал кожа на собственика си. Свещеникът го оседла, при това откъсна доста огромни пиявици от краката му, и след десетина минути те потеглиха под ясната луна. Нощното пътешествие протичаше спокойно. Единственото събитие бе неочакваната среща с доста дълга водна змия, която ухапа елена.

Както правеха досега, на разсъмване избраха едно скрито място в гъсталака и разположиха лагера си. Вече не се намираха сред тръстика, а сред храсти с тъмнозелени листа, приличащи на лаврови. Хиеро предположи, че появата на друг вид растителност, а също и на твърда почва, по която вървяха през последните два часа, означава близък край на странствуванията им по блатото. Той насече тънки клонки, направи си легло и уморено се отпусна в него. Чу лорсът да преживя погълнатите листа, Хърм се въртеше насън, далечни пойни птички пееха в хор. После заспа.

Вечерта, когато пътешествениците хапнаха, Хиеро се зае да разсъждава над проблемата, която го занимаваше цялата предишна нощ, докато се поклащаше на седлото: как Живеещият в Мъглата ги бе открил? Течната кал, локвите и дъждът мигновено заличаваха всяка следа. Ако ги бяха търсели по звуците, сигурно щяха да усетят приближаването на потерята. Може летецът да ги е забелязал? Или някакъв враг, за който във Абатствата не знаят, притежава способност да вижда надалеч в тъмнината? Но след дълго обмисляни свещеникът отхвърли това предположение. Образите от умирация противник, определено показваха, че блатният жител сам ги е открил и то по следа, която са оставяли. Каква ли е тя?

Свещеникът продължаваше да мисли, докато оседлаваше Клотц и събираше скромния си багаж. Скочи в седлото и тръгна на път под свода ясни звезди, като непрекъснато търсеше каква грешка бе допуснал. Глутница хищници, приличащи на големи норки, бягаха след тях по потока, като най-вероятно се ориентираха с помощта на превъзходното си обоняние. Или те имаха и друг някакъв пътепоказател, който, както на хищниците, така и на летеца и на блатния вампир, бе посочил, макар не точно, присъствието им в определен район?

„По дяволите! — с досада помисли Хиеро. — Те сякаш са вързани за нас с нещо, подобно на неизчезваща силна миризма, с който лесно ни намират!“ После се сети за Нечестивия и предполагаемите му възможности. Изведнъж силно се изруга, възмутен от собствената си глупост и заповяда веднага да спрат. Тъкмо пресичаха един нанос и човекът без да губи нито миг, скочи на плътния пясък. Отвори дясната чанта на седлото, пхна ръката си в нея и извади на лунната светлина, това което търсеше.

Силното раздразнение караше ръцете му да треперят. Мрачно се усмихна при мисълта, че имуществото на мъртвия С'нерг бе насочвало отмъстителите по следите на убийците му. Бисерчето светлина както преди пламтеше на циферблата и леко се поклащаше по черната линия на скалата. Не трябваша повече доказателства — той знаеше, че този прибор, покрай другите си предназначения, представляваше маяк, който да съобщава за местоположението на притежателя си на неговите другари. Вбесен от собствената си глупост, Хиеро хвърли прибора на земята и го смачка с тока на ботуша си. От другите неща не се страхуваше — знаеше възможностите им. На сърцето му олекна, той отново скочи в седлото и заповяда на спътниците си да продължат пътя си на юг.

На едно далечно място от Хиеро, до което не стигаше никаква естествена светлина, висока фигура с черна качулка на главата се обърна към таблото, осяяно гъсто с разноцветни лампички. Когато забеляза, че една от тях е угаснала, той повдигна рамене: повече тук нямаше какво да прави.

4. ЛУЧАРА

Когато малко преди изгрев слънце пътниците спряха за пореден път, стана ясно, че огромното блато свършва. През нощта все по-често срещаха плътни пясъчни ивици по иначе разкаляната блатна почва. Огромните дънери донесени явно от пролетните наводнения показваха, че тази местност понякога бива заливана. Високите участъци на сушата бяха способни да осигурят растенето на големи дървета и техните корони надвисваха над гъсталаците тръстика. Островърхи скали и огромни камъни стърчаха от вировете и каналите, като образуваха цели острови. Край брега на един подобен остров погледът на Хиеро бе привлечен от няколко големи, черни и куполообразни предмети. Активността им го порази, но се взря повнимателно и разбра, че група щракачи снася яйцата си на нагретия от слънцето пясък. Той се спеша и трябваше да чакат цял час преди последното чудовище да изчезне обратно във водата. Бяха си изпълнили задачата за възпроизводство през този сезон.

Като се оглеждаха внимателно настрани, човекът и мечокът слязоха долу и разровиха неулегналия пясък. В плитката яма лежах няколко огромни жълтозлатисти яйца, които не се събираха на дланта на възрастен мъж. Хърм лакомо излочи съдържанието на три от тях, докато Хиеро прибираше останалите. Пътниците продължиха нататък. Преялият мечок едва успяваше да следва дългоногия лорс.

На върха на малко възвишение Хиеро задържа Клотц. Пред тях се издигаше тъмна верига хълмове или ниски планини, които закриваха хоризонта. Те се появиха така неочаквано и изглеждаха така загадъчни, че Хиеро се удиви — присъствието им в един равнинен и блатист край му се стори необяснимо. Свещеникът реши да спрат тука и за място на лагера избра удобна цепнатина в скалата, която не можеше да се наблюдава от въздуха.

Изгря слънцето и Хиеро, който с нетърпение очакваше разсъмването, се разсмя с такава радост и облекчение, че накара мечока да го изгледа с недоумение. „Планините“, изникнали в нощния

мрак, се оказаха просто гребените на високи и близки дюни. Те бяха минали през Великото бласто!

Зад дюните се намираще Вътрешното море — огромно водно пространство с причудливи извивки на бреговете — и всъщност легендарните Велики езера на древна Америка. Пътят, по който Хиеро започна пътешествието си, водеше от република Метс към шумния пристанищен град Намкуш, намиращ се очевидно на около двеста километра източно от мястото на лагера им. Що се отнася до близките околности, то никой, освен няколко мълчаливи и предпазливи търговци, влизащи понякога в Канда, не знаеха, какви градове и селища има по тези брегове. А търговците, езичници по произход и възпитание, не обичаха Абатствата, както и всяка твърда държавна власт, и признаваха единствено собствения си съюз на свободни търговци. Те рядко споделяха знанията си и изглежда всеки втори бе шпионин или дори пряк слуга на Нечестивия. Но Абатствата бяха принудени да ползват услугите им, всъщност някои смели и честни хора от тях, бяха разузнавачи и тайни посланици на Абатствата и неведнъж за това са били наказвани със страшна смърт.

Слуховете, които изминаваха хиляди километри и сведенията от пътуващите търговци за западната, централната и южна области на Вътрешното море бяха пълни с противоречия и неточности. Тренираният мозък на Хиеро с лекота възкреси тази оскъдна информация, изучена внимателно преди да потегли. Морето се браздяло от множество кораби. Някои били пиратски, други — търговски или товарни. Но често било трудно да се установи кой кой е — по подобие на легендарните викинги честният търговец с лекота би ограбил партньора си или би търгувал в зависимост от обстоятелствата.

В дълбоките води сред безчислените островчета можело да се видят странните и тайнствени кораби на слугите на Нечестивия. Там се въдели огромни животни, които обитавали дълбините, но понякога ловували из плитчините край бреговете. Имало и гигантски безименни чудовища, които се хранели само с водорасли, но били също опасни, защото притежавали необикновена сила и леко се разярявали.

Но най-лошите опасности били все пак древните, толкова древни, колкото самото Вътрешно море, образувано от пет големи езера. Тук имало места, където невидимата отрова на радиацията,

следствие на последния катаклизъм, все още тровеше и въздух и вода. Пиратите, които не ценяха и собствения си живот, понякога рискуваха да грабят Забравените градове по крайбрежието и означени на картите от преди пет хиляди години като цели на Първия Удар. Много от тези опасни места се явяваха разсадници на бавна смърт — проникналите там след известно време започвали да чувствуват повдигане и слабост, като преди да умре предавал болестта на близките и съседите си. Затова смелчаците се стремили да го правят тайно, иначе би могъл да бъде убит от жителите на селището или екипажа на кораба, като мярка против разпространяване на заразата.

По бреговете на морето скитали номади, някои от тях живеели направо под открито море, други изграждали временни лагери и почти всички се занимавали с риболов. Към чужденците изпитвали недоверие и враждебност. С една дума Вътрешното море и околностите му гъмжали от опасности и там човек би загубил живота си по всяко време на денонощието без никакво увъртане и протакане.

Това премина през главата на Хиеро докато внимателно разглеждаше дюните и е стараеше да си представи, какво се намира зад тях. Накрая задряма — лъчите на слънцето огряваха отслабналото му лице, сплетените коси и калните дрехи. Приличаше повече на скитник, който принадлежи към най-долните отпадъци на човешкото общество. Никой не би познал в него Пера на Универсалната Църква на Канда, един от най-добрите ученици на Абатствата.

* * *

Хиеро се събуди чак вечерта. В сянката на скалите Клотц меланхолично преживяше млади листа и клонки, а до него нетърпеливо търкаше крака младия мечок. Последният, заедно с човека си разделиха остатъците на кокошката и сухарите. Нахраниха се и тръгнаха на път. И тримата изпитваха облекчение — струваше им се, че тежките изпитания, които изживяха през последните дни са отминали. Пътешествениците бързо преодоляха тясната ивица земя обрасла с храсти и ниски кактуси и достигнаха дюните. Върховете им стигаха на височина около тридесет метра. Изкачиха се на близкия

хълм и замряха от възхищение пред красотата на осветената от луната местност.

Пред тях лежеше голям залив на Вътрешното море. Не повече от хиляда крачки ги отделяха от дългата и тясна пясъчна крайбрежна ивица, затрупана с довлечени от вълните дървета. Повърхността на водата бе неподвижна и разделена до тъмния нощен хоризонт от лунната пътека. В ляво и дясно, на разстояние няколко километра навътре се издаваха два носа, които оформяха залива. Вятър нямаше и морето, в което така често бушуваха сурови и силни урагани, бе гладко и спокойно като напълнена вана.

Но не можеше да се каже, че живот липсваше: по огледалната повърхност се виждаха огромните кръгли листа на лилии, стигащи няколко метра в диаметър. Над тях тук-там висяха бели цветове, които излъчваха такава силна миризма, че Хиеро без труд я усещаше от такова голямо разстояние.

Между огромните листа шумно пляскаха големи тъмни тела, често изчезваха и се появяваха на стотина метра встрани. Стадо животни приличащи на хипопотами играеха на плиткото близо до брега. Вдиганите от тях вълни разлюляваха цъфтящите лилии и дори стигаха до пясъка на плажа.

Хиеро седна на земята и започна да съзерцава морето. Очевидно къпането ще трябва да отложи за по-късно. Дори да приеме, че в нощта нещата се изкривяват, всяко от тези същества бе поне четири пъти по-голямо от Клотц. А еленът и мечокът шумно дишаха нощния въздух, възбудени от нощните миризми и близостта на къпещите се във водата хипопотами. Свещеникът им заповяда да легнат и да чакат търпеливо заедно с него.

По едно време голям хипопотам излезе от водата, търколи се и тромаво тръгна по пясъка. Огромното, дълго и ниско тяло се опираше на земята на къси крака с три пръста на края. Главата му приличаше на сплескана по краищата бъчва, а зурлата му бе издадена далеч напред. Неочаквано животното зейна с уста и на лунната светлина блеснаха огромни зъби. Водата на потоци падаше от широкия му гръб. Свещеникът определи, че това същество е нещо средно между свиня и хипопотам. А размерите му значително надвишаваха тези отпреди Гибелта. То внезапно започна да пасе някакви растения, късите стебла

на които се подаваха над пясъка и това мирно занимание така противоречеше на ужасния му вид, че Хиеро тихо се разсмя.

Очевидно тих шум или миризма от пътешествениците стигна до животното, което започна подозрително да се озърта, а късите му ушички настръхнаха. Накрая то реши, че дори да има скрити съседи, те не го заплашват с нищо, но най-добре ще е да се отдалечи. Плъсна се във водата, вдигайки облаци пръски, и след няколко минути се присъедини към събратята си.

Свещеникът се изправи, като се надяваше да разгледа по-добре стадото хипопотамоподобни същества и в същия миг улови с очи нещо, което го изуми и уплаши.

Над спокойната вода на залива в лунната светлина се пронесе черната фигура на чудовищна риба, дълга и тънка, с остра глава, приличаща на обикновената щука, която той би могъл да хване спокойно във всяко северно езеро. За миг се усети отново в родината си, сред боровите лесове и студените прозрачни езера, а не по незнайните брегове на топлите южни морета. После поклати глава и прогони мечтите — размерите на видяното същество го върнаха към действителността.

— Господи Боже! — прошепна той.

Огромната сянка удари водата с грохота на снаряд, изстрелян от невероятно голям хвъргач. Тази риба би погълнала с лекота всеки от играещите си наблизо хипопотами! Продължи да гледа изумен залива. Леки вълни като тръпка минаха по водата след падането на щуката и стигнаха до пясъчния бряг. А в тези кратки мигове стадото изчезна така внезапно, сякаш никога не бе го имало тука. Хиеро изчака няколко минути, но повърхността на водата остана неподвижна и той реши, че големите животни са изчезнали задълго. Не можеше повече да търпи натрупаната по дрехите и кожата кал по време на скитанията им през блатото.

Хвана хвъргача, подготви го за стрелба, опря приклада на бедрото си и подкара Клотц надолу по белия пясък на дюната. Лорсът просто седна на задника си и се плъзна, като предните му крака служеха за спиращки. Мечокът се търкаляше след тях. В подножието спряха, предпазливи и внимателни, готови и за сражение и за бягство. Но нито острите им слух и зрение, нито чувствителното обоняние долавяха опасност. Водата в залива не помръдваше и те без да се бавят

тръгнаха към нея. Когато Хиеро нареди на лорса да пази, той изрази недоволство, започна да тропва с копита и да рови в пясъка с рога.

Хърм внимателно влезе във водата на плиткото, легна на дъното и като пръхтеше от удоволствие се затъркала. Хиеро свали мръсните си дрехи, хвърли ги в топлото море и ги натисна с голям камък. Грижливо изми кожените си ботуши. Едва тогава се зае със собственото си тяло. По подобие на мечока не влезе в дълбокото, макар да беше прекрасен плувец. Наблюденията му показаха, че заливът не е безопасен. Дори сега, плискайки се в плиткото, непрекъснато се оглеждаше. Но никой не ги обезпокои. И когато излязоха на брега заедно с мечока, последният бе така накиснат, че изглеждаше поне с една трета по-малък.

Големият лорс пръхтейки и сумтейки се устреми във водата и я разби на пяна с копитата си. Калта на парцали започна да пада от кожата му, която постепенно си възвърна естествения сив цвят. Къпането свърши и еленът се зае в плиткото да пасе стеблата на водните растения.

През това време Хиеро се обръсна и дори изравни черните си коси, така че да не падат повече над очите му. Извади от чантите чисти дрехи, а изпраните просна на камъните да съхнат. Докато се обличаше изпита наслада и блаженство от подновеното си тяло и докосването на свежо бельо. Когато докосна с длан мястото на зарастващата рана не усети болка, подвижността на крака се бе възстановила и само белегът малко смъдеше.

Под ситният пясък на плаща се намираще гранитна плоча. На места острите ѝ краища се показваха на повърхността и образуваха стърчащи над дюнните причудливи скали. Тук някъде, помисли си човекът, ще намерим прикрито място за дневен лагер. Скоро откри една широка козирка под която се виждаше тесен вход в някаква пещера. Пренесоха багажа си. Хиеро и мечока легнаха на топлия пясък, който покриваше пода и бързо захъркаха в пълна хармония. Клотц преживяше неуморимо и пазеше някой да не се приближи незабелязано.

Към обяд свещеникът се събуди и усети, че се чувства по-добре отколкото преди седмица. Нима наистина е минала цяла седмица, откакто напусна тесния и кален северен път? Вслуша се в резките крясъци на птиците и долови нещо подобно на далечно

дрънкане. Излезе навън. Свеж топъл вятър духаше над огромното езеро и синята му повърхнина бе покрита с бели пенести вълни. Близо до брега плаваха множество лебеди и изглеждаше така, сякаш внезапен арктически ураган бе домъкнал купчинки от възможно най-белия сняг.

Двамата му спътника, изпълнени с радостна възбуда, се загониха весело по пясъка. Малкото мече ръмжеше яростно и нападаше престорено огромния лорс, който отчаяно се опитваше да бодне с още неукрепналите си рога мъхестата топка. А когато успяваше, Клотц се изправяше на задните си крака и възторжено удряше с предните копита по въздуха. Ядосаният Хърм в това време се въртеше в кръг почти свит на кълбо и сякаш се опитваше да захапне собствената си опашка.

Играта бе така забавна, че Хиеро забрави за възможността да ги видят от въздуха. Но след минута се вгледа в небесата, където освен няколко малки пухкави облачета не видя нищо друго. Въпреки това се възмути от лекомислието на помощниците си. Наистина те бяха успели да се справят с няколко неприятни ситуации, всяка от която ги заплашваше със смърт. Но трябваше да помнят, че само един ден преход ги дели от мястото, където той унищожи взетия така непредпазливо от убития магьосник прибор. Помисли си, че подобен пристъп на щастие може да им струва живота, ако врагът ги открие. Но засега ни виждаше никаква опасност и не може да сдържи детското си желание сам да има четири крака и да се присъедини към разгорещената игра. Без да престава да следи околността свещеникът започна да съставя план за следващите им стъпки. В продължение на четири дни летящият апарат не беше се появявал. Защо да не продължат тогава на дневна светлина? Пътят на изток минаваше по морското крайбрежие и едва ли щеше да бъде лек с тези скали по него дори през деня. Нека бъде така, реши, докато не се появи летящата машина, ще вървят на светло.

Животните го забелязаха, заобиколиха го и започнаха да го заливат с пясък.

— „Колко е прекрасно! — предаде Хиеро. — Вие сте забележителни пазачи! Можеха да ме изядат, отвлекат или убият докато се развличате!“

Двамата палавника разбираха, че се шегува и не обърнаха никакво внимание на думите му. Само Клотц вежливо закима с

огромните си рога. Хиеро поглади с длан меките израстъци и усети под тънката кадифена кожа втвърдяващите се върхове.

— „Стой! — изпрати сигнал. — Стой мирно, лентяй такъв! Дай да ти изчистя рогата.“

Лорсът наведе глава и стоя неподвижен, докато човекът опипваше рогата му и проверяваше как се свлича меката обвивка. Подобно на другите самци и на Клотц всяка година растяха нови рога, като това не отнемаше много енергия, но го правеше излишно нервен и раздражителен. Но учените на Абатствата отдавна се бяха отказали от идеята за отглеждане на порода безроги лорсове. Рогата им служеха като важно оръжие за защита, и освен това излишъкът на енергия, който би възникнал, след възможното им премахване, можеше да се окаже лошо постижение.

Хиеро внимателно чистеше обвивката само на местата, където леко се махаше. И той и Клотц добре знаеха, къде трябва да спре. Не бяха се разделяли вече шест години от деня, в който се появи тромавото еленче в дома на човека. Като свърши с тази работа свещеникът намери малкото желязно огледало, внимателно се обръсна и на лицето нанесе знаците на сана си, почти изчезнали по време на минаването през блатото. Като направи това, опакова чантите си и оседла лорса. Скоро поеха по плажа на юг. Човекът се намираще в седлото, а мечокът вървеше след него и не забравяше да тършува из дребните камъни. Не трябваше дълго да чакат признаци, че се връщат в места обитавани от човека.

От купчина полуизгнили стебла, пръчки и бурени, домъкнати от вълните на брега, с напрегнато внимание ги гледаха празните очни дъна на блестящ човешки череп. Свещеникът се спеша и щателно го разгледа. Няколкото парченца черна изсъхнала кожа показваха, че черепът не е много стар. В челото зееше дупка. Хиеро почтително го постави обратно и като скочи в седлото продължи нататък. Разбираше, можеше и да е случайно, но липсата на скелет му се стори странна. А отворът изглеждаше така, сякаш някой се бе опитвал да се добере до мозъка. Прекръсти се и произнесе кратка молитва, молейки от Всевишния прошка за нещастника, загинал на това място.

По пладне спряха да починат под едно голямо дърво, в което Хиеро различи палма от непознат нему вид. Преди такива дървета бе виждал само на картинки. В Тайгата се срещаха наистина палми, но

много по ниски и приличаха повече на храсти. Какви меки трябва да са тук зимите, помисли той, щом подобно дърво може да ги понесе.

Следобед се сблъскаха с един враг, но за щастие без опасни последствия. Пътешествениците заобикаляха по плиткото отвесна скала, която навлизаше на десетина метра навътре в морето и закриваща за погледа следващия участък на крайбрежието, когато на открития пясък се натъкнаха на голяма дива котка, впила зъби в месото на убито животно. Хищникът им се озъби и сърдито заръмжа. Жълтата и покрита с черни петна кожа затрепера от възбуда. Хиеро изведнъж реши да използва новото си оръжие. Съсредоточи се и нанесе телепатичен удар.

— „Марш от пътя ни! — заповяда той. — Или ще бъдеш убит!“

Животното се сви така, сякаш го бяха ударили с тояга. Измяука пронизително като обикновена котка и с един огромен скок изчезна зад близката дюна. Собственият успех порази свещеникът и той се разсмя радостно. После слезе от лорса и огледа тялото на малката антилопа. Дивата котка бе прегризала гърлото ѝ, но още не бе започнала да се храни. Месото беше годно за него и Хърм. Натовари трупа на Клотц, който дори не премига — кръвта не го плашеше, а му се бе случвало да носи и по-страшен товар.

Малко по-късно свещеникът отново обгърна морето с поглед и рязко спря елена. В далечината, на фона не блестящите под напора на слънчевите лъчи синкави морски води се появиха два черни триъгълника. Корабът сякаш се движеше на изток край брега, но когато платната се зазпусаха зад хоризонта, той разбра, че курсът всъщност е на югоизток.

Продължи пътя си, като реши по-внимателно да наблюдава морето. С далекоглед от кораба, независимо от разстоянието, спокойно можеха да видят Клотц и ездача му. А Хиеро съвсем не искаше да свърши живота си, прикован към греблата на галерите на езичниците, както бе чел в разни древни книги. Освен това и Нечестивият имаше кораби, които подобно на призраци се появяваха в най-непосещаваните части на огромното море.

Изтече доста много време и те нищо не забелязаха. Намираха се почти до поредния нос, на който се издигаше тъмна скала, навлизаща на известно разстояние вътре във водата. Хиеро избираше най-безопасния път на заобикаляне — затова трябваше да минат по морето,

което на това място изглеждаше дълбоко. В този миг ушите му се изпълниха с яростен вопъл — чудовищен птичи вик. Вопълът прозвуча отново и Хиеро видя източника му.

Пред тях, около върха на остра скала плавно се въртеше кафява птица, на която крилата приличаха на разперени платна и достигаха десетина метра дължина. Тя се спусна надолу и от отворения дълъг и извит клон се разнесе вика, който така бе поразил Хиеро. От върха на скалата отвърнаха с подобен вик и свещеникът разбра, че огромната птица не е сама.

После, примесвайки се с резките крясъци на птиците, се раздаде ясен, продължителен и гръмоподобен барабанен бой. Когато престана, Хиеро чу множество пронизителни човешки гласове. Настана дива какафония. Отново се разгърмя барабанът и за миг заглуши другите шумове. Свещеникът трепна — това бе слушал днес сутринта!

А през това време Клотц заобикаляше скалата, воден от стопанинът си. Водата стигаше до гърдите му. Мечокът плаваше до него. Не простото любопитство накара Хиеро да върви напред. Той помисли, че гнездото на огромната птица се намира в подножието на скалата. Видът на огънатия клон впечатляваше и той нямаше никакво желание да влезе в схватка с ято подобни същества.

Движеха се почти притиснати до гранитната скала. Стигнаха до края ѝ и Хиеро внимателно надникна зад него, като се опита да открие причината за странния шум. Мечокът се премести в опашката на малкия отряд и предостави на спътниците си първи да срещнат всяка възможна опасност.

Отначало Хиеро забеляза един стълб и едно момиче, после — гигантските птици и накрая зрителите. Не обърна внимание веднага на шамана или магьосника, около който се навърташе цяла тълпа помощници.

Малкият овален плаж се спускаше плавно към водата. Част от него бе заградена с висока наклонена стена от камъни и пръст, която не позволяваше да се види, какво има зад нея. Скалата, която пътешествениците бяха заобиколили, и стръмният хълм, издигащ се на няколко метра разстояние, образуваха двете други страни на тази арена. От четвъртата страна се плискаха вълните и лениво облизваха белия пясък. Навсякъде беше извънредно чисто и

единствено високото дърво в средата рязко контрастираше с равната повърхност на брега.

Към стълба с дълъг кожен ремък бе завързана почти гола тъмнокожа девойка. Парчето план около талията и представляваше единствената ѝ дреха. Пищни черни коси като шапка заобикаляха лицето ѝ. Единият край на ремъка бе завързан за стълба, другият здраво обхващаше китките ѝ. Тя можеше да бяга, скача, извърта, пада и става, но само в рамките от петнадесет метра от стълба. Тя това и правеше. От резките движения и безнадеждната борба с надвисналата гибел тялото и беше покрито с пот и блестеше като лакирано дърво. Осем, приличащи на чайки, но кафяви на цвят, огромни птици с извити клюнове се въртяха над момичето и едва не я докосваха с крилата си. Подобно на чайките и те имаха плавателна ципа на краката си и клюновете бяха единственото им оръжие, но и то стигаше в случая. Независимо от отчаяните усилия на девойката беше ясно, че дълго няма да издържи. Свещеникът видя, как тя загреба шепа пясък с вързаните си ръце и го запрати в очите на налетелия хищник, който се стрелна встрани с яростен вик. Но кървавата рана на гърба говореше, че не всяка атака е била отбивана така успешно.

Когато птицата излетя встрани, хората насмешливо и пронизително завиха. Те седяха наредени на насипи, които отгоре бяха защитени с навеси от върбови клонки. Очевидно те бяха създали това архитектурно съоръжение. Навесите ги предпазваха не толкова от слънцето, колкото от клюновете на птиците, които биха могли да си изберат жертви от числото на любителите на силни усещания.

Тези хора бяха със светла кожа и повечето имаха кафяви или жълти коси. Всички бяха полуголи и въоръжени. Размахваха мечовете, копията и брадвите си, като пронизително насърчаваха летящите убийци, подобно на зрителите на увлекателно състезание на някой древен стадион.

Встрани от тълпата на насипа стоеше група мъже в отвратителни маски, увенчани с корони от пера, а до тях се намираха огромни и блестящи барабани. Те нямаха защита против птиците и изглежда съвсем не се страхуваха от тях. Докато Хиеро ги гледаше, те се подчиниха на заповедта на човекът с най-голямата корона пера, очевидно главния жрец, наведоха се над барабаните и грохотът отново се разнесе над крайбрежието. Останалите зрители се развикаха с

пълно гърло и накрая към шумотевицата се присъединиха и птиците, които отново се зазпусаха и закръжиха около своята жертва. Внезапно шумът замлъкна и тълпата замря, като нетърпеливо очакваше следващите събития.

Почти без да мисли Хиеро пришпори Клотц и тръгна в атака. Хвъргача се намираще в ръката му, като два снаряда държеше в зъбите си, с цел бързо да презареди оръжието си. Когато лорсът стремително изскочи на плажа, ездачът му забеляза още една група хора, които бяха закрити от скалата. Това бяха мургави мъже, добре облечени, с кожени шапки на главата и които съвсем не приличаха на останалите зрители. Впрочем, както и останалите, те също се изумиха при появата на свещеника.

Огромните птици, изплашени от връхлитащите лорс и ездач, които приеха за някакво невиджано и комбинирано същество, се издигнаха нагоре. Всички, освен една, която бе така заета с жертвата си, че нищо друго не забелязваше. Девојката се опита да избяга от нея, скочи рязко встрани и падна по лице. Очевидно ударът в земята бе така силен, че пленничката почти загуби съзнание. Тя бавно пълзеше по пясъка, но когато страшната глава с извития клюн надвисна над нея, момичето сякаш усети това, изви се на гръб и се опита да защити лицето си с вързаните ръце.

„Тя още може да се защитава! — възхити се Хиеро. — Това момиче държи на живота!“ Вдигна хвъргача и се прицели. Дългата практика в употребата на всякакви оръжия бе направила тези движения почти инстинктивни, като изработеният при това рефлекс сработваше само когато беше необходимо.

Гръмна изстрел и малкият снаряд удари крилатото чудовище право в гърдите. Миг след избухването на яркия бял пламък на земята паднаха две големи крила, но вече нищо не ги съединяваше едно с друго, а няколко пера закръжиха във въздуха. Хиеро скочи на пясъка, с едно движение преряза ремъка и прехвърли лекото и мургаво тяло през предната част на седлото.

През това време зашеметените любители на силни усещания дойдоха не себе си и с яростни викове скочиха на крака. Хиеро разбра, че следващата част на програмата ще бъде обстрелването му със всички видове оръжия за хвърляне. Той скочи в седлото и удари Клотц с дървения приклад на хвъргача.

— Напред! — викна и веднага забеляза, че изпусна двата снаряда в устата си. Пъхна хвъргача в кобура и здраво хвана момичето за кръста. За щастие тя или беше в безсъзнание, или беше извънредно схватлива, но не помръдна и така не попречи с нищо на неочаквания си спасител.

Имаше само един път за отстъпление — по плиткото, около далечния хълм, който ограждаше плажа от изток. Клотц влетя във водата и в този миг в пясъка до него се забодде първото копие. После Хиеро чу свистенето на множество летящи копия и стрели, една от които уцели лявата чанта на седлото.

Но вниманието му беше насочено към групата пред него. Главният жрец или шаман с високата корона пера се затича с помощниците си към морето с явното намерение да прегради пътя на бегълците. Стрелбата престана. Изглежда, ордата на насипа се страхуваше да не засегне своите съплеменници.

Шаманът бе хвърлил маската си, тичаше далеч пред хората си и размахваше дълъг тежък меч. Бледото и тясно лице с блестящи сини очи пламтеше от яростен фанатизъм. Този човек съвсем не приличаше на прост дивак и явно притежаваше изострен интелект. Хиеро веднага взе решение. Понеже имаше преимущество в скоростта, би могъл да избегне сблъскването, но най-добрата стратегия бе да отслаби максимално врага.

— „Убий го, Клотц!“ — изпрати мислената си заповед и продължи с желязна хватка да държи неподвижното тяло на момичето. Знаеше, че нареждането ще бъде изпълнено докрай.

Големият лорс леко се отклони вляво и се насочи към предводителя на врага. На свой ред шаманът, който се страхуваше, че ще изпусне бегълците, забяга още по-бързо. Но когато вдигна меч, еленът без да забави ход му нанесе страхотен удар с предното си копито. Жрецът просто излетя назад и осакатеното и залято в кръв тяло падна сред тълпата негови помощници. Първите викове на ярост и отчаяние достигнаха ушите на ездача, когато бяха стигнали плитчината и заобикаляха скалата на източния край на плажа.

Хиеро се зарадва, когато зад скалата видя равно крайбрежие. Никой от предвижващите се на собствени крака хора не можеше да го настигне. Свещеникът подкара елена напред и смяташе да галопират, докато им стигнат силите. Единственото препятствие, което се

виждаше, бе някаква малка рекичка, чиито води блестяха на слънчевите лъчи на половин километър. Не му се стори особено широка и си помисли, че само в средата ѝ ще трябва да плават.

Погледна назад и като забеляза до скалата няколко души, които размахваха оръжие, насмешливо се усмихна. Но това сякаш възпламени в главата му неочаквана мисъл, която просто го изгори. Хърм! Къде се намира неговия другар и водач? Може би е убит? Или е пленен? Не успя напълно да събере мислите си, когато получи отговор от лорса. Едновременно с това свещеникът усети, че вероятно никога не ще успее да оцени напълно ума и съобразителността на Клотц.

— „Ще ни намери па следите/миризмата (по-късно) — отвърна лорсът. — Той върви (далеч) от водата.“ След съобщението Клотц потъна в мълчание и затича още по-бързо по белия пясък към реката.

До Хиеро долетя далечен пронизителен вик и го накара да се обърне. Помисли си, че магьосниците на това племе може би умеят телепатически да направляват птиците и тогава преследването и схватката са неизбежни. Не бе забравил за самотния череп с дупка на челото — изглежда по него бяха поработили изкривени клюнове. Но за своя голяма радост забеляза, че птиците кръжат високо в небето и ятото се устремява към морето.

Внезапно спасената девойка заприказва и от устата ѝ потече поток неразбираеми, но явно сърдити думи. Заедно с това започна да ритя с крака и да се извива като гущер. Хиеро забави тичането на лорса и се огледа. До реката оставаха стотина метра. А дребните фигури на враговете едва се забелязваха.

— Вече мога да те пусна, жено — каза той на глас, докато помагаше на момичето да се настани на гърба на лорса до предната част на седлото. Протегна се да хване ножа и да пререже ремъка, с който ръцете ѝ бяха още вързани, но първият внимателен поглед го накара да се изуми. Тя, без никак да се смути, му отвърна също с внимателен поглед.

Не приличаше на никоя от преди познатите му жени, но независимо от това му се стори прелестна. Нещо диво, неукротимо и същевременно своеобразно и пленително се усещаше в нея. Кожата ѝ, с цвят на гъст шоколад, бе по-тъмна от неговата, а големите ѝ очи — черни. Носът ѝ имаше правилни и изящни очертания, а устните ѝ изглеждаха непривично дебели. Огромната ѝ шапка сплетени коси се

състоеше от множество малки, приличащи повече на черни проводници къдрици. Като погледна малките и здрави гърди Хиеро разбра, че тя е значително по-млада, отколкото му се стори в началото. Жените на метсите прикриваха горната част на тялото си, но сега усещаше, че голотата на девойката е естествена и привична. Той не се съмняваше, че тя не би се смутила и от изчезването на много късата и изпокъсана пола.

На свой ред и тя изучаваше бронзовото му лице с орловия нос и малките черни мустачки. Очевидно резултатът я задоволи. Вдигна вързаните си ръце и произнесе нетърпеливо нещо на своя език. Хиеро извади ножа си, преряза ремъка и я настани до себе си. Когато докосна с ръцете си стройната ѝ талия, усети, че мускулите под кадифената кожа имат твърдостта на бронз.

Отново насочи Клотц към реката. По някаква трудно обяснима причина мислите му се заеха с този не особено голям поток. Стори му се, че с реката е свързано нещо важно, което трябва да си спомни. Дали имаше отношение към хората в амфитеатъра на плажа? И какво ли е то? — мъчеше се в догадки свещеникът. Чувство на вина, че е подложил на риск успеха на пътешествието, поддавайки се на възникналата жалост към девойката, която никога преди не беше виждал? Не и не! По дяволите, свързано е с реката, мисли за реката!

Озарението, което така търсеше, го осени с известно закъснение. Когато стигна реката, видя дълго кану, плаващо по средата на мътния поток под ударите на десетина весла. Белокожите мъже го забелязаха и свирепите им викове огласиха околността.

Разбира се — това бе село или временен лагер! Мястото му трябваше да бъде закрито откъм морето и да се намира край течаща вода. Иначе той щеше да се натъкне на него отдавна. Там, на плажа, почти бе схванал това. Имаше много деца и жени, следователно селището се намира близо. Съобщението за събитията на плажа е било предадено с помощта на примитивна, но действена телепатична връзка. Това изкуство е известно не само в Канда, знаят го и всички народи на континента, макар и не в такава степен. Очевидно тези диваци имаха добри шамани.

Докато тези мисли минаваха в главата на Хиеро, той трескаво зареждаше хвъргача. Насочи Клотц към реката. Дори и да попаднат на засада край брега... е, струваше си да рискува. Склонът имаше не

повече от няколко метра ширина, а зад руслото се простираше равен и примамливо пустинен плаж. Момичето не каза нито дума, а само се протегна назад и извади копието закачено на седлото. Непроизволното ѝ високомерие при това движение накара Хиеро да се усмихне. Тя наистина беше едно упорито същество!

Но с хвъргача Хиеро не успя да постигне успех. Дълго се прицелваше, но Клотц навлезе във водата и от тласъка пръстът неволно натисна спусъка. Снарядът отлетя встрани от целта. Нямаше време да зареди оръжието. Кануто беше съвсем близо. Острият му нос плискаше водата на няколко метра от лорса, който енергично плаваше към другия бряг.

Но екипажът на кануто никога не бе виждал такова животно и нямаше представа, каква опасност представляват двойката трениран човек и могъщ лорс. Хиеро сграбчи с ръцете си девойката, здраво стисна с краката си хълбоците на Клотц и му заповяда да се гмурне.

— „Под водата, момчето ми! — изпрати той мислената си заповед. — Иди под лодката!“ И докато се гмуркаха Хиеро видя изумените лица на гребците, част от които бяха хвърлили настрани веслата и хванали оръжието.

Природната ловкост на Клотц му помагаше безпрепятствено да върви по дъното. Хиеро затвори очи и се наведе над неочакваната си придобивка, с намерение да я защити от удар отгоре. И почти веднага усети дъното на лодката да минава над него и да се плъзга по гърба му. В следващия миг кануто се блъсна в тялото на Клотц, а той нямаше никакво намерение да се церемони. Леко приседна на краката си и с мощен тласък изпрати натрапника нагоре.

Когато двамата полузадушени ездаци и лорсът изплаваха на повърхността, кануто още летеше във въздуха, където се разпадна на части и изсипа храбрия си екипаж на всички страни. Тези хора умееха да плуват и Хиеро си отдъхна при мисълта, че този път ще се мине без смъртни случаи. Свещеникът бе безжалостен към враговете на Абатствата, но му бе противно да убива същества, чиято единствена вина бе, че са невежи.

Лорсът носеше ездачите си под град от безсилни заплахи и неразбираеми вопли, които се заглушаваха от плискането на водата. Пътешествениците стигнаха източния бряг, Хиеро насмешливо присви очи и помаха за сбогом ръка на бърхтещите се в реката преследвачи.

Слънцето залязваше и пред лорса и ездачите му се носеха дългите им сенки. Хиеро пусна девойката, тя се изправи и като стискаше леко с крака шията на Клотц седеше пред мъжа. Дългата рана на гърба ѝ започна да кърви и след изминаването на два километра човекът заповяда да спрат. Скочи на земята, видя, че момичето все още стиска копието и се усмихна.

— Хм, постави го обратно на мястото му — показа ѝ той примката под седлото, с която закрепваше оръжието. Непознатата нещо измърмори, огледа се наоколо и като не видя никаква опасност, кимна с глава, пхна дръжката на копието във възела и скочи долу.

Тя с любопитство наблюдаваше как Хиеро извади торбичката с медицински принадлежности и послушно се съгласи той да ѝ обработи раната. Дали това бе жест на доверие или на покорност, не можеше още да определи. Дори с употребата на чудодейното мазило на Абатствата, процедурата бе болезнена, но девойката не издаде нито звук. Накрая залепи раната и отново я постави на врата на лорса. Докато прибираше лекарствата той забеляза, че момичето се бе долепила до дългата му шия и леко го почесва зад ушите му, което Клотц много обичаше. Тя умееше да общува с животните.

Хиеро скочи на седлото и по стар навик погледна назад, но не видя преследвачи. Плажът бе ограден с полегатите склонове на дюните и стърчащите тук-там скали. Никъде не се забелязваха подозрителни движения, шумове или миризми — само тихото плискане на морските вълни и шепота на пяната по белия пясък.

Вечерта настъпваше и ниските, почервенели от последните лъчи на слънцето облаци се тълпяха на запад. Нужно бе да изберат място за лагер, но бяха изминали само няколко километра, а Хиеро не без причина предполагаше, че диваците умеят добре да преследват желаната плячка. Жаждата да отмъстят за убийството на шамана, ще ги кара да бъдат упорити. Но момичето се нуждаеше от храна и сън. Наистина, изглеждаше здрава и силна, но това, което бе изживяла през този ден, не бе по силите на един човек. Свещеникът също усещаше умора, макар да се бе напрягал значително по-малко.

След час езда в почти пълен мрак пред тях се показва вода. Невъзможно бе да се определи широчината бе потока, а и преплаването му в нощта се стори на Хиеро рисковано. Насочи лорса нагоре по течението на този ручей или река. Забавяха ги храстите,

дърветата и кактусите. Вниманието на свещеникът бе привлечено от тъмен хълм. Той заповяда на Клотц да тръгне към него и с учудване откри, че „хълмчето“ всъщност е необикновено кръгъл храст или ниско дърво, високо около пет метра и с дебело стебло в центъра. Клоните така се преплитаха, че образуваха естествен покрив над площадка с диаметър няколко метра.

Хиеро разседла лорса, пусна го да пасе и същевременно му нареди да бъде особено бдителен. Свещеникът реши да рискува и запали малък огън. Когато пламъците осветиха скривалището им под надвисналите клони, той си помисли, че го е запалил единствено с цел да види лицето на девойката. Това откритие предизвика досада у него.

Докато разопаковаше чантите, тя стоеше неподвижна с ръце на колената си. Когато ѝ протягаше храна или чаша вода, момичето мълчаливо ги взимаше и не се опитваше да го заприказва. След кратката вечеря, тя изтърси трохите от краката си и се взря в огъня, като продължаваше да бъде спокойна и безразлична. Очевидно бе дошло време да се опита да осъществи контакт.

За това имаше четири начина. Бързо разбра, че тя не знае нито метсианския език, нито наречията на западните инейци, нито езикът на жестовете. Но когато започна да говори на батфи, езикът на търговците, тя се усмихна за първи път и отговори. Имаше странен акцент и много от думите звучаха непривично за Хиеро. Той съобрази, че ако сам е дошъл от единият край на дългия търговски път, то тя е от другия, дали близък или далечен край на същия път.

— Що за човек си? — бе първият ѝ въпрос. — На вид си като търговците на роби, които ме продадоха, но яздиш прекрасно животно, умееш да се биеш и ме спаси от бледоликите варвари. Но с нищо не си ми задължен. Защо го направи?

— Отначало искам да узная нещо за тебе — прекъсна я Хиеро. — Как се казваш и по какъв начин си се озовала в този край?

— Аз съм Лучара — отвърна тя. Гласът ѝ бе висок и тънък с приятен тембър. Името си произнесе с достойнство: аз съм аз. Така говори човек, който притежава чувство за самоуважение. На Хиеро му хареса, както му харесваше и странната девойка, но този факт предпочете да запази за себе си.

— Прекрасно, Лучара — произнесе той. — Имаш красиво име. Но какво ще кажеш за слугите ми въпроси? какво мога да направя за

тебе? — допълни свещеникът.

— Аз избягах от къщи — каза тя. Гласът, както й лицето й, беше сега напълно спокойно. Сякаш съобщаваше някакъв факт и нищо повече. Но Хиеро забеляза, че тя го наблюдава много внимателно и очите й проблясват в пламъците на огъня. — Домът ми се намира далече, много далече от това море, мисля, че посоката е тази. — Тя протегна ръка на северозапад, където се намираше Републиката.

— Мисля, че това не е вярно — сухо каза Хиеро, — защото аз съм оттам. И никога не съм виждал или чувал да живеят в нашите краища подобни на тебе хора. Но престани да се мъчиш с посоката — допълни, като се опита да смекчи резкия си тон, — това не е важно. Разкажи ми за страната си. Прилича ли на тази? Какъв народ я населява? Ти нарече бледоликите варвари. Това е странна дума в устата на една робиня?

Не им беше леко да говорят. Често се налагаше с опитване да намерят точния смисъл на доста думи, които разбираха различно, да си обясняват неизвестни изрази и да отчитат разликите в произношението. Но и двамата притежаваха развит интелект и с всяка измината минута се разбираха все повече.

— Моят народ е силен и могъщ — каза девойката твърдо. — Нашите хора живеят в каменни градове, а не в мръсни колиби от кожи и пръти. Те са велики бойци и дори големият рогат звяр не би те спасил, ако трябваше да се сражаваш с тях.

„Само една жена — помисли си тъжно Хиеро — може да припише успеха ни на Клотц“. Поклати глава, а на глас каза:

— Е, добре, велик и силен народ сте. Но ти какво правиш тука? Предполагам, че си извървяла дълъг път, преди да се окажеш по тези места?

— По правилно би било — заяви тя, — ти да ми кажеш кой си, откъде идваш и какво положение заемаш в родината си?

— Аз съм Пер Хиеро Дъстин, Свещеник-Заклинател втора степен на Универсалната Църква, Страж на Границата и Убиец. И не виждам никаква причина, защо едно голо момиче-робинче ще се интересува от положението и титлите на човека, който я е спасил от много неприятна смърт — очите му сърдито проблеснаха, но това не й направи никакво впечатление.

— Твоята църква не може да бъде универсална — каза тя спокойно, — щом аз не съм чувала за нея. И не бива да се учудваш, свещенико, защото истинска църква има само в моята страна. Ако някой у нас, който прилича на тебе, с подобна глупава картина на лицето, заяви, че се явява свещеник, то без никакво забавяне ще се окаже в лудницата. Длъжна съм да ти кажа — продължи тя с лекторския си тон, — че не винаги съм била момиче-робинче и всеки възпитан човек, с прилични маниери, може да го забележи.

Независимо от придобитото в училището на Абатствата търпение и умение да общува с хората, тази реч предизвика известно раздражение у Хиеро.

— Моля за извинение, Ваша Светлост — кисело произнесе той. — Предполагам, че сте принцеса във вашето могъщо кралство, и понеже сте били сгодена за недостоен поклонник, сте предпочели да избягате от къщи, пред възможността да се омъжите за него. Правилно ли излагам нещата?

Лучара го изгледа със зяпнала уста:

— Откъде узна всичко това? Може би си шпионин на баща ми или на Ефраим, който трябва да ме върне обратно?

На свой ред Хиеро се изуми, след което се разсмя най-неприлично.

— Боже мой! — възкликна през сълзи. — Тези фантазии ги има в главата на всяко момиче, което се е наслушало с легенди от древното време! Нека най-после престанем да си губим ценното време? Искам да ми отговориш на въпросите. Предупреждавам те, познавам достатъчно методи да получа верните отговори, ако изтънченото ти възпитание и добрите маниери, с които така се хвалиш, допълнени с някаква благодарност към мен, не те накарат да ми ги дадеш доброволно. Разказвай. От кое място на известния ни свят си дошла? Ако не знаеш къде се намира страната ти, то кажи ми поне как се казва? И защо си тука?

Девојката мрачно го изгледа и очите и се свиха, като-че размишляваше. После лицето ѝ се проясни, тя все решение и заговори меко и смутено.

— Прости ми, Пер Хиеро. Правилно ли го произнасям? Не исках да те нагрубявам. Очевидно, така дълго съм била важна личност, че сега ми е трудно да стана отново обикновен човек. Дошла съм от

страна, която, както предполагам, се намира някъде на юг. Само че, виждаш ли, аз не знам, къде е това юг. Наистина съм живяла в град и този див бряг, скалите и блатата не са нещата към които съм свикнала. О, да, страната ми се нарича Д'Алви и се намира на крайбрежието на соленото море Лантик. Какво още искаш да знаеш?

— Е, това е вече значително по-добре — каза весело Хиеро. — Трябва да отбележа, че съвсем не съм толкова лош, колкото би могла да сметнеш. Но трябва да запомниш, аз обичам истината. Така че остави за децата разни фантастични истории и ще бъдем приятели. Разкажи ми сега, по какъв начин се оказа в това трудно положение.

Докато крехкото пламъче на огъня играеше по тънките клони, Лучара разказваше за приключенията си. Макар Хиеро да не и повярва и наполовината, но и това беше достатъчно да го погълне напълно. Ако се съдеше от разказа ѝ тя наистина бе дошла от далечния югоизток, накъдето отиваше сам.

Страната ѝ била земя на каменни градове и тропически гори, където гигантските дървета достигали небесата; земя на непрекъснати сражения, кръв и смърт; земя на огромни зверове и войнствените хора. Църквата и духовенството, по подобие на Абатствата, проповядвали мир, търпимост и сътрудничество. Но свещениците не успявали да прекратят войните между различните градове и държави. Имало няколко социални слоеве — кастата на благородните нобили, търговците, занаятчиите, крепостните селяни, — които се управлявали от самодържавни властители. Държавите имали собствени армии, които се издържали от данъците, с които били облагани селяните и занаятчиите.

Хиеро я засипа с въпроси:

— Умеят ли вашите хора да четат и пишат? Имате ли стари книги? Знаете ли за Гибелта?

Лучара отвърна, че те разбира се умеят да четат и пишат — поне духовенството и доста от съсловие на нобилите. Бедняците са били заети с тежък труд и с изключение на неколцина, които са посещавали църковни училища, на нищо не са учени. Търговците са запознати с елементарната аритметика. Какво още го интересува? О, за Гибелта знаят всички. Но древните книги са забранени за населението, освен, може би, за духовенството. Тя самата никога не е виждала нито една, но е слушала за съществуването им. Всеки, който намирал такава

книга, бил длъжен да я предаде на властите, иначе го заплашвала смърт.

— Господи! — възкликна поразен Хиеро. — Ако всичко което ми каза е истина, то вашият народ е събрал купища социална смет от миналото и то от най-грозния му вид. Аз знам, че някои племена около Вътрешното море притежават роби и се занимават с пиратство, и си мислих, че са от най-изостаналите сред известните ми народи. Но нито в Републиката, нито в Атви са чували нещо за страната ви. Кралства, крепостни селяни, непрекъснати войни, армии и почти поголовна неграмотност! Ако твоята страна в нещо се нуждае, то това е едно хубаво почистване!

Искреното му негодуване бе посрещнато с мълчание от девойката. Тя прехапа гневно долната си устна и кръвта нахлу в тъмното ѝ лице. Но не беше упорита до глупост. Лучара разбираше, че странният ѝ спасител е образован и умен човек. И може би за първи път през живота си почувствува, че далечната ѝ родина съвсем не е нещо съвършено.

— Извинявай — сепна се Хиеро, — бях прекалено рязък. Никога досега не съм слушал за нещо подобно. Може би Д'Алви е приятно или поне интересно място. Нека преминем на собствената ти история. Бих желал да чуя, как си се озовала толкова далече от Лантическото море. Знам, колко е дълъг пътя, моят път от север не е по-къс.

— Е, аз избягах... — започна тя неуверено, — избягах... от господаря си... Бях негова робиня и той се отнасяше жестоко с мене... Казвам истината — прошепна тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не плачи, момичето ми, вярвам ти. Продължавай. Какво стана после?

Лучара избягала преди две години. Отначало ѝ било много тежко. Крадяла храна от селските къщурки и почти винаги била гладна. Преживяла и опасни приключения с диви зверове. Дали защото ѝ провървяло или защото огромната жизненост не ѝ позволила да се предаде, но оцеляла. После си намерила оръжие, като откраднала едно копие и нож. Така скитала няколко месеца на границата между обитаемите земи и огромните джунгли, докато веднъж не паднала от дърво и не си счупила крака. Чакала я неизбежна смърт, но за нейно щастие я намерил един единадесетник.

— Как, нима знаеш за тях! — изуми се Хиеро. — Не съм си представял, че те може да са се добрали толкова далече. Какво правят тези хора при вас? Народът ви доверява ли им се? — той беше много възбуден. Ето къде можеше да се открие свързваща нишка между страните им, разделени от огромни пространства и с различни начини на живот.

Единадесетниците, последователи на така наречените „Единадесет Заповеди“, бяха братство на странници, възникнало може би преди Гибелта. Обличали се в прости дрехи с кафяв цвят, били убедени вегетарианци, не носели никакво оръжие, освен дървена тояга и къс нож. Вървели сами от място на място, никого не безпокоили и на никого не причинявали вреда. Понякога за да се прехранват се хващали на работа: учили децата или пасели стадата. Били добри лекари, готови винаги да помогнат на болните или ранените. Ненавиждали Нечестивия, но не се борили с него, освен ако не ги заплашвал непосредствено. Имали странна власт над животните и дори лемутите им правели път. Никой не знаел къде се намират центровете им, има ли центрове въобще и как попълват братството си. Изглеждали далеч от политиката, но много ръководители на Републиката, членове на Асамблеята и дори на Съвета на Абатствата не ги обичали и им нямали доверие. Когато такива хора ги питали за причините за неприязънта им, отговорите били неопределени: нещо разглеждат, нещо замислят. Очевидно не били християни, а дори и да били, умеели добре да го крият. Единадесетниците признавали пантеизма, живеели и действували в съответствие с древната заповед (апокрифна, би допълнил учен на Абатствата), която станала техен закон: „Да не убиваш нито Земята, нито живота на нея“.

На Хиеро тези вечни скиталци се нравиха. Не веднъж беше срещал членове на братството и му се струваха порядъчни и здравомислещи хора, в много отношения доста по-достойни от някои самозвани лидери на собствената му страна. А знаеше, че и Абат Демеро също ги обича и им се доверява.

Хиеро се отпусна назад, разкърши изтръпналия си гръб и смяташе да продължи въпросите си. Изведнъж Лучара извика, хвърли се през загасващия огън към стеблото на дървото, където лежеше оръжието, но се спъна и падна право на гърдите на свещеника, като го повали на земята.

5. НА ИЗТОК

— Виж! — пронизително завика тя? — Зад теб има чудовище! Виждам го! Черно и с дълги кучешки зъби! Ставай и се защитавай!

„Изминаха три седмици от последния ми разговор с жена“ — помисли Хиеро, като яко стискаше горещото и силно тяло и не проявяваше никакво желание да се помръдне. Към чистия и свеж аромат на момичето усещаше едва доловима миризма, която му напомняше за нещо диво, свободно и непокорно.

— Това е моят мечок, глупачето ми — каза нежно Хиеро. — Не се страхувай, той няма да ти причини вреда.

Докато говореше, устните му докоснаха гъстата и къдрава коса, после внимателно се плъзнаха към нежната шия. Хиеро бе забелязал Хърм още преди десетина минути и му бе заповядал мислено да остане навън от скривалището им под гъстата корона на дървото. Очевидно любопитното и общително мече бе поискало да погледне гостенката. Девојката рязко блъсна свещеника, скочи на крака и гневно се взря в смеещите му се очи.

— Значи е истина това, което говорят за свещениците! Компания страхливи безделници, любители да вдигат женски поли! Остави настрана лукавите си мисли, отче! Аз мога сама да се защитавам и ще го направя!

Хиеро седна и изтръска листата и парчетата изсъхнала кора от дрехите си. Сетне хвърли няколко клонки в огъня. Издигналите се пламъци осветиха лицето му с меден цвят и високи скули.

— Изслушай ме, млада лейди — каза той спокойно, — нека говорим ясно. Не обичам да извъртам. Възможно е във вашата страна да има други обичай, но свещениците на Канда не дават обет за безбрачие. Аз съм един здрав и нормален човек и на моите години повечето свещеници са женени, а някои и по два пъти. Но ние имаме строги закони, които наказват насилието над жените и всякакви подобни престъпления. Аз също нямам обичай да се занимавам с

любов с деца, а доколкото виждам, не си на повече от петнадесет години. Така ли е?

Докато и четеше тази нотация, той гладеше Хърм, който бе сложил главата си на колената му и се вглеждаше с малките си насмешливи очички в момичето срещу него.

— На седемнадесет съм, скоро ще започна осемнадесетата — заяви тя независимо. — Прекрасно зная, че свещениците не трябва да имат нищо общо с жените; поне в моята страна е така. Нима някога се е чуло за женен свещеник? — в гласът ѝ прозвучаха извинителни нотки. — Прости ми, но откъде бих могла да зная? Ти нищо не ми каза, че имаш още един звяр. И как разбра, че той е тука? Аз нищо не чух, а имам добър слух.

— Приемам извиненията ти — каза свещеникът. — Ще прекъсна историята ти, за да ти съобщя някои важни неща, тъй като очевидно още известно време ще пътешествуваме заедно, докато не реша, какво да правя с тебе. Умее ли някой в твоята страна да говори с такива същества? — Той потупа мечока по главата. — Имам предвид предаването на мисли без да се ползува гласа, така че всеки друг човек или животно да разбира.

Лучара приседна, повдигна неволно ръце, устата ѝ се отвори изумена, а тъмната ѝ кожа посивя.

— Казват, че Нечестивият и злобните му чудовища умеят да правят такива неща — бавно произнесе тя. — И още се носят слухове, че той направлява магьосници, гадни и долни хора, които притежават подобна сила. Старият добър свещеник, който ме учеше, казваше, че такава сила не бива да е свързана със злото, но в действителност само Нечестивият и неговите дяволи знаят как да я ползуват. — Очите на девойката блеснаха. — Разбирам! Ти си узнал, че звярът ти е дошъл, като си се свързал мислено с него! Но ти не си ли един от... — гласът и отслабна, вероятно тя си помисли, че е попаднала под властта на този зъл магьосник от нощните детски кошмари.

Хиеро се усмихна успокоително.

— Нечестивият? Не, Лучара, нямам никакво отношение към него. И Хърм също. — Обърна се мислено към мечока: — „Хърм иди бавно при нея и постави главата си на колената ѝ. Тя никога не е виждала мечка и не умее да говори с помощта на мислите. Ще се опитаме да я научим“.

Когато малкият мечок се насочи към нея и направи това, което му нареди Хиеро, девойката замръзна на място като статуя от абаносово дърво. Но ето, че дългият и тънък език нежно близна ръката ѝ, което я накара малко да се отпусне.

— Ти... каза ли ми да направи това? — изненадата ѝ бе такава, че говореше на пресекулки. — Ти наистина ли умееш да говориш с него така, както и с мен?

— Не с такава лекота, но той е много умен, дори не мога да си представя колко. Подобно на тебе, отскоро се присъедини към нас. А моят лорс Клотц е до мен от години. И с него си приказвам, но не е така съобразителен като мечока. Хърм често се шегува с мен. Когато си мисля, че съм определил границите на разума му, той прави нещо ново и ме поразява.

— Хърм — каза тя нежно и поглади черната му глава, — нали ще бъдем приятели?

— Ще ти бъде приятел, не се съмнявай — каза Хиеро. — Освен това е отличен водач и разузнавач. Но сега ще те помоля, да помълчиш няколко минути. Искам да го разпитам. Ние с него се разделихме, когато се хвърлих да те спасявам — свещеникът млъкна и се съсредоточи на съзнанието на Хърм.

Оказа се, че мечокът заобиколил откъм сушата скалистия нос и плажа със своеобразния амфитеатър. Опитал се да влезе в мислена връзка с Хиеро в мига на бягството му след убийството на шамана, но при съществуващата суматоха на плажа, било безнадеждна работа. Но Хърм хванал други телепатични сигнали. Наистина така и не разбрал смисъла им.

— „Мисля, че са били нашите врагове, които се опитваха да накарат дивите хора да ни гонят (нападнат) — предаде Хиеро. — Но как ни намери?“

— „Детска задача — бе простичкият отговор. — Върнах се в голямата вода — минах (през нея) — надушвах — намерих (следата) — преплавах малката вода около жилищата на хората — отново намерих следата — намерих те“.

Той минал край селището на белите диваци, повечето от които се били върнали от амфитеатъра след неудачното развлечение с птиците. Мотаели се наоколо и вдигали ужасен шум. Като се вгледал по-внимателно, Хърм открил, че имат голяма глутница зли кучета и

побързал да изчезне. Преплавал реката и тръгнал по крайбрежието на морето на изток. Следите на Клотц намерил лесно, вървял по тях и скоро се натъкнал на лагера на приятелите си.

Свещеникът реши, че тази вечер едва ли ще тръгнат да ги преследват и спокойно могат да си починат под охраната на Клотц и Хърм. Той седна на предишното си място и се захвана отново да разпитва Лучара.

— Ти се удиви, когато ти казах, че ме е намерил единадесетник — каза момичето. — Защо? Той изглеждаше като всеки друг човек от моя народ. Беше на около петдесет години. Носеше проста кафява дреха, а в ръката си имаше тояга...

— Това е интересно — отбеляза Хиеро. — Изглежда, в твоята страна всички хора са с тъмна кожа, къдрави коси и черни очи.

— Естествено. Когато живееш там, само веднъж видях бледолики роби от север. А и всички единадесетници, които съм срещала, са били хора от моя народ.

— Така — замисли се свещеникът и се вгледа в пламъците на огъня. — А в моята страна всички те изглеждат като хората на моя народ, с бронзова или, както е при инейците, червеникава кожа, прави черни коси и високи скули. Мисля, че ти можеш да ни разкажеш много неизвестно и интересно за единадесетниците. Преди да се върнем към твоята история, спомни си всичко, което знаеш за тях. В нашите места те не носят оръжие, учат децата, лекуват хора и животни, работят във фермите, на хапват месо и никога не вземат възнаграждение, освен храна. Ненавиждат Нечестивия, но изглежда, не се стремят към стълкновение с него. С какво се занимават в Д'Алви?

— Вършат същото — каза тя. — Обикновените хора, занаятчии и селяни, ги уважават, нали учат децата им на четмо и писмо, но църквата не ги обича. Свещениците подозират, че са безбожници като давидите.

— Какви са тези давиди?

— О, една странна група хора, които се занимават с търговия и се наричат Народ на Давид. Живеят по градовете. Не ходят на църква, не ядат много неща от обикновената храна и се женят само за свои девойки. Но винаги си плащат данъците и търгуват честно. Много са задружни и се бият като диви зверове, ако някой ги обиди тях или религията им. Давидите изпитват странно отвращение към кръста и не

признават за Бог Спасителя, който е приел смъртта за нашите грехове. Когато още ходих на училище, един от тях ми каза, че народът им е най-древния на земята. Наистина, много са чудати...

— Ох-х... — въздъхна тежко Хиеро и се опита да смели пороя сипещи се сведения. Отбеляза си краткото „ходих на училище“ — виж ти! Факт, достоен за вниманието му! Като поразмисли за тайнствените давиди, той каза:

— Това изглежда е някаква странна еретическа секта от старите времена. С такава ние досега не сме се срещали. Последната секта в Канда — протестантите — се слели с нашата църква още преди две хиляди години. Сега целият наш народ принадлежи на единната Универсална Църква. Очевидно, в твоята страна има много странни отживелици. Но моля те, продължавай да разказваш, аз повече няма да те прекъсвам.

Той хвърли няколко съчки в огъня, пламъкът се издигна и едва забелязващият се дим пое нагоре, където се стопи в плътната корона на дървото. Девојката разказваше и прозаическия тон на думите ѝ рязко контрастираше с необикновеността на преживяванията ѝ. Хиеро сам бе преживял не малко странни приключения, но докато я слушаше, бе като омагьосан. А мечока дремеше с глава на коленете на момичето.

Единадесетникът, възрастен и спокоен човек, поставил шини на крака на Лучара, после ѝ помогнал да се премести на безопасно място. Отишъл си, но след няколко часа се върнал с голям бик. Това животно наричали кау и било разпространено много на юг. По думите на девојката животното приличало малко на Клотц, но кожата му била на ивици и по-светла, а рогата — къси и прави.

Този човек се наричал Джон. Казал на девојката, че ще се опита да я откара в едно от убежищата на ордена, но пътя до там бил труден. Тръгнали на северозапад и вървели много дни през огромните тропически гори, като се стараели да не излизат на главните пътища между враждуващите градове-държави. Селяните и горските жители ги посрещали приветливо, предоставяли им храна и подслон и ги предупреждавали за мигриращи стада, лемути и други опасности. На свой ред Джон лекувал болните в селата и раздавал набори букви, с които децата се учили на четмо и писмо. Лучара каза, че именно просветителската дейност на единадесетниците дразнела особено

официалната църква. Нито свещениците, нито благородниците искали селяните да възприемат нови идеи.

— Някои наши църковници също не ги обичат — забеляза Хиеро, — макар в нашата страна всички да могат да четат и пишат. Но консерваторите ги смятат за съперническа религиозна групировка и се отнасят към тях със подозрение. Учителят ми, Абат Демеро, веднъж каза, че те се намирали зад нас. И ако не можем да изпълним дълга си, те ще ни помогнат или ще ни заменят. Но, моля те, продължавай.

В края на третата седмица от пътешествието им станала трагедия. Те били напуснали пределите на градовете-държави. Джон казал на момичето, че след пет-шест дни ще стигнат убежището. С него тя се чувствувала в безопасност. Хищници почти не срещали, а дори някой да им се изпречвал, то след ръмжене и сумтене се оттеглял. Лучара разказа, как глутница гигантски змеглави, господарите на тропическите гори, просто се отдръпнали пред кау, която с невъзмутимо спокойствие минала през тесния проход, образуван от чудовищните животни. Джон само се усмихнал на учудването ѝ.

Хиеро си помисли, че единадесетникът би трябвало да притежава огромна ментална мощ. Той самият бе усетил, че и в него бе започнала да зрее подобно на чуден плод същата сила, извикана към живот от двете спечелени сражения. Помисли си още, че Лучара му казва изключително важни неща. Никой преди не си бе представял, че единадесетниците имат такава разклонена организация. Продължи внимателно да слуша девойката.

Те вървели по тясна пътека в джунглата, разказваше Лучара, която по нищо не се различавала от другите по пътя им. Неочаквано пред тях се появил човек. Стоял неподвижно със скръстени ръце и им преграждал пътя. В същия миг от двете им страни се появили по десет лемута. Отвратителните, приличащи на огромни космати плъхове същества с дълги голи опашки държали в лапите си копия и тояги.

Хората-плъхове, отбеляза си Хиеро.

Макар нито един от тях да не ги доближил, те били обкръжени. Лучара се ужасила, но Джон си останал както обикновено спокоен. Пришълецът бил бледолик с напълно плешива глава. Качулката на плаща му била свалена и се виждало лице със студени избелили очи. Тя разбрала, че това е зъл магьосник, един от Майсторите на Нечестивия и се постарала да не се поддава на страха. Затворила очи и

здро̀во се хванала за седящия пред нея Джон. Изминало доста време преди да чуе спокойния глас на единадесетника, който говорил на езика на Д'Алви.

— Нека приказваме на глас. Няма никаква необходимост да плашим това дете. Предлагам ти да се споразумеем.

— И какво ще ми предложиш, почитателю на природата, поклоннико на буквичките? Вие двамата сте в ръцете ми.

— Прав си, служителю на мрака. Но съм способен да убия много твои слуги, да те раня или най-малкото задълго да ти изтощя силите. Аз съм Притежателят на Власт и мисля, че това ти е добре известно. Този капан е направен с такова внимание и на такова неочаквано място, че...

Треперещото момиче отново чула резкия глас на врага, който запитал, каква сделка предлага спътника ѝ.

— Да пуснеш момичето и животното. Направиш ли го, кълна ти се в душата си, че няма да се съпротивлявам и ще ти се подчиня. Решавай бързо, иначе ще се бием, и борбата няма никак да е лека!

— Добре, нека бъде така. Ти наистина се отлична плячка. Не е леко да се хване почитател на буквите от такъв ранг. Обикновено вие предпочитате да сте в безопасност. Нека момичето и животното да си отидат. Ти ще дойдеш с нас!

— Във всички твои думи и дела има лъжа и измама — раздал се спокойният глас на Джон. — Девойката да си върви и никой от твоята мръсна пасмина да не я последва. Това лесно ще открия. Тук ще чакам един час и едва тогава ще тръгна с тебе. Такива са моите условия.

Лучара почти физически усетила ледената ярост, която обхванала адептът на Нечестивия, но като предполагал Джон се съгласил. Като я благословил със спокоен глас, единадесетникът казал на непознат език нещо на животното и то веднага се втурнало по пътеката, но вече само с един ездач на гърба си. Девойката успяла да хвърли последен поглед към единадесетника. Възрастният човек стоял лице в лице със сивия дявол и тълпата отвратителни помощници. Сетне зелената стена на джунглата го скрила.

Хиеро видя, че Лучара едва сдържа сълзите си.

— Той сигурно е бил много добър човек — каза бавно свещеникът. — Аз срещнах един подобен магьосник и той бе много подобен на човека, когото ти описа. Този дявол едва не ме уби. Нищо

чудно да беше направил с мен нещо по-страшно от смъртта. Това би станало, ако не е онзи дундъо в краката ти.

Както и разчиташе, девойката се отвлече, заинтересува се и забрави за мъката си. Той разказа накратко за схватката си със С'нерг, сетне я помоли да продължи разказа си.

Бедното кау загинало след няколко дни. Веднъж през нощта, когато Лучара спяла на едно високо дърво, някакъв звяр се промъкнал, нападнал стоящото долу животно и го разкъсал. На сутринта тя се спуснала от клоните и като избягвала кървавите останки, се спуснала да бяга накъдето и видят очите.

По следите ѝ вървели големи и непознати за нея зверове. Няколко пъти била на косъм от смъртта. Така се отчаяла, че била готова да се самоубие, но или вродената сила на характера ѝ, или неизстребимата жажда за живот и попречели да го направи. За щастие запазила копието и ножа си. Така можела да си добива храна. Лучара наблюдавала какво ядат птиците и малките маймунки, но не винаги тези опити свършвали успешно. Два пъти се тровела сериозно с някакви ягоди и гъби, макар те на птиците да не причинявали нищо лошо.

Накрая измъчена и с разкъсани дрехи, на границата на гладната смърт чула човешки гласове. Промъкнала се и видяла лагер на търговци — мургави, чернокоси хора, които до известна степен приличали на Хиеро. Няколко големи коли и фургони стояли по средата на голяма поляна, а близо до тях пасели зеброидните кау. В далечния край на поляната се виждала широка пътека, почти път, която отивала в гората на северозапад.

Докато се криела в гората с надеждата, че случаят ще и даде храна или дрехи, часовоят на лагера я забелязал. Девойката побягнала, но той пуснал кучетата и те бързо я намерили. Завели я при началникът на кервана, който внимателно я огледал, задал ѝ няколко въпроса, но тя решила да мълчи. Тогава той заповядал на жените (имало и такива) да я претърсят и огледат. Когато му казали, че Лучара е девствена, шефът заповядал да се отнасят добре с нея, но да я пазят внимателно. Било ясно, че представлявала ценна стока, за която може да се плати много.

Лучара вървяла с кервана няколко дни. Като разговаряла с жените успяла да научи езика батфи. Търговците не били жестоки към

нея — нито я били, нито я морили с глад. Спътничките ѝ дали износени дрехи и непрекъснато я разпитвали за живота в гората. Но независимо от всичко я пазели най-старателно.

Керванът минал през няколко широки и тревисти равнини и заобиколил една странна местност: хълмиста и песъчлива, за която жените казали, че била една от страшните пустини на Гибелта. Накрая стигнали Вътрешното море, за което девойката била слушала така много. Влезли в голям пристанищен град. По кейовете било пълно с кораби, а на улиците се блъскали купувачи, търговци и керваните със стоки. Населението на града се занимавало не само с търговия, но и със земеделие. Срещали се хора с най-различен цвят на кожата: бели, със светли и рижави коси, черни като нея и мургави, приличащи на Хиеро и отвлеклите я търговци. Лучара видяла няколко църковни камбани, но новите ѝ господари не били християни, затова не ѝ разрешили да се приближи до черква и да говори със свещеник.

Този град бил много древен и се наричал Ниана. В него живеел мълчалив и мрачен народ. Често на улиците Лучара срещала хора, които приличали на магьосника на Нечестивия. Наистина, за него споменавали само шепнешком, като се оглеждали на всички страни. Но тя усещала, че Нечестивият присъствува в града и навсякъде тъче паяжината на злото. Трудно можеше да обясни, защо бе възникнало това чувство, но Хиеро разбра всичко и без обяснения. Очевидно, както повечето чувствителни натури, девойката притежаваше естествена възприемчивост към менталното излъчване.

Няколко седмици по-късно продали Лучара на един търговец, който предприел скоро дълго плаване на голям натоварен със стоки кораб. Той също я пазил внимателно и очевидно се надяваше да получи добра цена за девствеността ѝ. Като чу за това отново Хиеро се усмихна. Удивяваше го, че тези странни южняци успяват да превърнат женската непорочност в изгодна стока.

Преди, с изключение на канута, тя не била плавала на кораби. Платноходът изглеждал необятен. Но след три дни силна буря разкъсала платната и изхвърлила плавателния съд през нощта на малък скалист остров. На сутринта се явили бели хора на канута, същите диваци от които я бе спасил Хиеро. Изглеждали дружелюбни и главният им шаман дълго се съвещавал със собственикът на кораба. Споразумели се, че за спасяването си търговците трябвало да предадат

Лучара. Тези диваци никога не били виждали хора с такъв цвят на кожата и искали да я принесат в жертва на чудовищните птици, на които племето се покланяло.

— И тези търговци, тези вонящи порове, се съгласиха? — с гняв възкликна Лучара. — Те дори дойдоха да гледат зрелището. Видя ли ги? Мургави са, дрехите им са подобни на твоите, но носят шапки.

На следващия ден скъсали дрехите ѝ, вързали я за стълба, където Хиеро я видя за първи път и цяла тълпа диваци дошла от селището да се наслаждава на любимото зрелище. Те домъкнали огромни барабани и грохотът им вещаел близка смърт.

Лучара завършила разказа си, като измъчена от събитията през последните дни, едва се преборваше със съня. Хиеро извади от чантата на седлото вълненото одеало и запасната си куртка. Девојката му благодари с усмивка, зави се и след миг вече спеше. Лежеше на една страна с ръка под главата си и отблясъците на угасващия огън си играеха по тъмната и гладка кожа на лицето ѝ. Независимо от сплетените коси и уморения си вид, това създание очароваше свещеникът с удивителната си свежа красота. Известно време и се любува, но умората си каза своето. Прозя се, разпъна второто одеало, настани се до огъня и заспа също така бързо като Лучара.

До гъстата шатра на короната на дървото с вдигната към небето глава и широко надути ноздри самотно стоеше големият лорс. Поемаше с дробовете си нощния въздух и той му казваше всичко за съществата наоколо. Внезапно от мрака изникна мечата фигура, докосна с нос коляното на Клотц, обърна се и потъна в нощта — поемаше по ловната пътека. еленът само тръсна глава и отново замириса топлия влажен въздух. Той беше на стража и стопанинът му можеше да спи спокойно.

* * *

Хиеро се събуди внезапно. Стресна го странен звук и той мигновено седна, отхвърли одеялото, а ръката му се протегна към оръжието. Но веднага се усмихна смутено. Този звук беше гласът на девојката, която тананикаше простовата песничка. Мелодията ѝ се повтаряше отново и отново. Свещеникът не разбираше думите, но

усети, че му напомня за приспивната песен, която пееха на родината му.

Разтвори гъстите клони и се измъкна на открито. Слънцето беше високо — следователно бе спал най-малкото десет часа. На няколко метра встрани девойката седеше и нещо шиеше. До нея се намираше разтворената седлова чанта, от която бе взела иглата и конците. Бе така увлечена от заниманието си, че не забеляза появата на Хиеро, който вежливо се изкашля.

Лучара го изгледа и се усмихна.

— Ти обичаш да си поспиваш, Пер Хиеро — каза тя. — Виждаш ли какво правя?

Тя се изправи и преди Хиеро да успее да отвърне тя захвърли скъсаната си пола. Няколко мига стоя гола, като блестяща статуя от полирано тъмно дърво, после се пъкна в току-що ушитата дреха. И веднага се засмя над объркването му. Тялото ѝ се оказа облечено в комбинезон с къси ръкави и шорти.

— Е, какво пък — успя да каже по едно време, — не изглежда зле. Използвала си резервните ми дрехи?

— Само част от тях. Взех една риза и едни гащета. Нали не ми се сърдиш? — лицето ѝ се опъна от огорчение.

— Ни на йота. Ти си прекрасна шивачка. Виждам, че можеш да оправиш всякаква дреха.

— Сама се научих, когато избягах от къщи. Преди нищо не умеех да правя. Това е така интересно! — Лучара вдигна ръце и за миг замря. Залята от ярката слънчева светлина изглеждаше прелестна. Зад нея огромният лорс замислено дъвчеше снопче трева, а Хърм се бе свил на пухено кълбо и спеше дълбоко близо до огъня.

Хиеро присви очи и заоглежда брега, който се снишаваше на изток. Водната преграда се нижеше на стотина метра. И в ярката сутрешна светлина видя, че това е един тесен залив, който лесно можеше да се премине.

Скромната закуска от леко опечено месо на антилопа, сухари и яйца на костенурки продължи само няколко минути. Като опаковаха багажа си пътниците поеха на юг. През целия ден вървяха по брега, понякога преминаваха през разни потоци и рекички, които се вливаха в морето.

Хиеро бе доволен от находката си, макар и да не си представяше ясно, какво ще прави с нея. Здравият смисъл подсказваше, че спасяването на момичето няма никакво отношение към мисията му. Но какво друго можеше да направи, когато животът на такова младо създание, почти дете, се подлага на смъртна опасност? Наистина, в тази история имаше и положителни моменти. Родината на девойката се явяваше точно тези далечни области, където бе изпратен и тя би могла да го осведоми за народа, обичаите и положението в тези непознати нему страни. В някаква степен това оправдаваше съвместното им пътешествие. А освен това, всъщност, нищо друго не му оставаше!

Минаха край много пясъчни наноси, навлизащи в морето по подобие на пръсти. Тук-там по тях лежаха огромни щракачи и черните им коруби блестяха на слънцето, а набръчканите дълги шии се въртяха на всички страни. Полусънните и отпуснати чудовища съпровождаха минаващата група с ленив поглед на малките си зли очи, но не помръднаха от мястото си.

— В твоята страна има ли такива твари? — запита свещеникът и кимна към гигантските костенурки.

— Има, освен това се среща и нещо по-опасно — отвърна момичето.

Оказа се, че канализационните люкове и кладенците в родината на Лучара се затварят със железни решетки, а много се ограждат и с високи масивни каменни стени. Иначе хищните морски твари биха се появявали всяка нощ и биха търсили плячка в града. Мостовете също притежавали метални мрежи или решетки. Пътищата до реките били защитени с каменни стени или пък минавали по високи виадукти. Освен това крайните квартали се пазели от тежковъоръжени конници, способни да отблъснат всяко нападение на чудовища от джунглите или набег на лемути. Като слушаше девойката Хиеро започна да разбира, че животът на север в сравнение с този в Д'Алви е просто тих и мирен.

За нощуване спряха на нисък и тревист хълм, от върха на който Хиеро успя в настъпващия мрак да различи началото на Сврачешкото блато. От неприятните му изпарения бе наситен топлия въздух. До ушите му се донесе едва чуващ се вопъл на жабоподобно чудовище.

Когато разговаряха след вечерята разположени уютно на одеалата си, Хиеро изведнъж рязко млъкна. Много слабо, на прага на възприятието, той възприе мислен сигнал с нищожна интензивност.

Почти не можеше да се усети и никога преди не би могъл да го направи, но сега менталната му сила растеше от ден на ден и много му ставаше достъпно. Без никакво напрежение „чуваше“ простичките мисли на птиците и малките животни. Лесно би проникнал и в мозъка на Лучара, но порядъчността му и придобитото от дете уважение към разумните същества го задържаше от такава крачка.

Тъмнокожата девойка забеляза спрелия му поглед и поиска нещо да запита, но той я прекъсна с рязко махане на ръка. Съсредоточи се, събра всичките си сили и новото си умение, придобито в тежката борба и се опита да разбере смисъла на сигнала. Но усилията му не дадоха резултат. Въпреки това свещеникът ясно усети, че търсеха него, търсеха го настойчиво и целенасочено!

Той стана, отиде до намиращата се на един камък чанта и като се порови в нея извади металния прът, антената-копие на убития С'нерг. После седна на земята, разгъна антената и внимателно долепи дисковете до слепите си очи. И веднага слабият телепатичен сигнал придоби ясност и го удари в мозъка.

— „Приветствувам те, Враже!“ — долетя вълна злобна сила. Свещеникът почувствува нарастването на менталното лъчение, сякаш някой на другия край на свързващата ги нишка се опитва да обхване мозъка му с неусещаци се, но напълно реални окови. Хиеро разбра, колко му бе провървяло, когато за първи път използва това устройство. Ако тогава се бяха опитали да направят нещо подобно, сигурно щяха да го хванат. Но сега притежаваше нова сила и достатъчно знание, затова с лекота отрази опита да подчинят волята му — така опитен майстор парира неотвратим удар с меч. Няколко мига по-късно получи доказателство, че го смятат за равен партньор. — „Ти си силен, Враже! — долетя следващата мисъл и в нея се усещаше недоволство и разочарование. — Кой си ти? Отстъпник от нашите братя или нов вид мутант? Ние непрекъснато следим тази вълна и знаем, че си убил нашия брат и си похитил (неизвестен термин) комуникатор“.

Хиеро нищо не отвърна. Другият знаеше, че го слуша. Почти сигурно беше, че е от Майсторите на Братството на Нечестивия. Очевидно те нямаха представа за противника си. Смятаха го за мутант или изрод с хипертрофирани телепатични способности. Мисълта, че

един от презрените им врагове, свещеник от Абатствата, може да има тази сила, въобще не им бе минала през главата.

— „Ти не си от почитателите на буквите, които се наричат последователи на Единадесетте Заповеди — дойде нова мисъл. — Ние лесно различаваме излъчването на жалките им мозъци. Не, ти приличаш повече на нас. Ти си жесток, притежаваш голяма сила и умение и не се боиш от кръвта“.

Съмнителен комплимент, отбеляза за себе си Хиеро. Той вече знаеше, че единадесетниците са непримирими врагове на Нечестивия и в същото време са някак си открити за него. Най-малкото, възможностите на това братство не се явяваха загадка за него.

— „Ние те изгубихме в голямото блато — зазвуча отново безплътният глас в мозъка на Хиеро. — По следите ти изпратихме прекалено ненадежден съюзник, същество, което ни бе чуждо. Изглежда и него си убил. Най-малкото си намерил указателя- (неизвестен термин) на нашия убит брат. Унищожи ли го? — последва кратка пауза. — Ти не искаш да говориш? — мисълта бе сладка, като гласът на библейската змия-изкусителка. — Ние, нашето Велико Братство, те признаваме за равен на нас. Бихме желали, да се присъединиш към нас, да станеш един от нас и да възприемеш нашите цели. Не се страхувай, ние не можем да те намерим, преди ти сам да пожелаеш това. Ние само искаме да разменяме мисли с такъв мощен разум като твоя и нищо повече — течеха сладките като мед думи. — Кажеш нещо, Враже наш, в който ние искаме да видим приятел“.

Свещеникът поддържаше на високо ниво телепатичната защита, като подобно на древен гладиатор-секутор се прикриваше с невидим щит от смъртоносната мрежа на невидимия рециарий. Той си спомни разказаното от Лучара, за думите на Джон, единадесетникът, загинал за спасяването на девойката: „В твоите помисли и дела има само лъжа и измама“. Хиеро си помисли, че врагът сигурно ще може да го открие, ако отвърне. „Нищо чудно — реши той — те да са способни и сега да ме проследят, когато само ги слушам. Кой знае, какви сили им са подвластни?“ Смъкна контактите от главата си и натисна копчето за прибиране на антената. Чуждият глас замлъкна. Но в мозъка си продължи да усеща писукането на едва забележимите сигнали. Другият още се надяваше да установи връзка с него.

Хиеро се огледа наоколо. Вечерта бе настъпила. В светлината на луната се виждаха притиснатите един до друг Лучара и Хърм, които чакаха да дойде на себе си. Някъде в тъмното лорсът хрускаше клони и листа и едновременно с това пазеше лагера.

Свещеникът се вгледа в Лучара.

— Не се безпокой — каза той. — Нечестивият само се опитва да си поиграе с мен. Освен това нищо друго не може да направи.

— Неговите слуги търсят ли ни? И те ли могат да говорят с тебе без думи? — разтревожено запита момичето.

— Сега не. Те не знаят, къде се намираме и кой съм аз всъщност. Те изпращат на всички страни, опитвайки се да влязат във връзка с мен. Чувах ги с този прибор — посочи с глава комуникатора, — който взех от убития от мен магьосник. Разбираш ли, те мислят, че съм лемут или някакъв нов вид страшен мутант, или просто зъл човек, който прилича на тях. Преди няколко дни едва не ме откриха, но аз успях да унищожа прибора-сигнализатор. Не мисля, че могат да ни намерят.

Сетне същото, но по-кратко, Хиеро повтори мислено на мечока. Хърм не само го разбра, но и направи забележки, които поразиха свещеника.

— „Ти сега си много силен, приятелю Хиеро. Повечето врагове, освен най-силните, не могат да ти се противопоставят“.

Това бе доказателство, че мечокът наистина си представя правилно новите му ментални способности.

Нощта изтече спокойно. След закуската Хиеро реши с помощта на кристала си да разузнае пътя. Извади торбичката с Четиридесетте Символа, кристала и другите предмети нужни за обряда. Обясни на девойката какво смята да прави. Лучара бе очарована, но имаше достатъчно ум да се въздържа от въпроси, като ги отложи за по-благоприятно време.

Още първия опит се оказа успешен. Една голяма птица с бели крила — виждаше краищата им — и превъзходно зрение летеше по крайбрежието на изток, точно по пътя, който имаше намерение да следва. Обзорът беше отличен: пясъчен плаж, устията на няколко реки, дюни и каменни натрупвания, и навсякъде храсталаци и дървета, та чак до самото благо. Морето се бе ширнало на много мили и в далечината се забелязваха доста острови. Птицата направи кръг и с очите ѝ съзря на запад, в перестата димка, едно село край малка река,

там изглежда живееха неотдавнашните му противници, бледоликите почитатели на гигантските птици. По спокойното и пустинно море само на едно място по повърхността пълзеше някакво тъмно петно. Но Хиеро отдалече не можа да различи подробности и му се стори, че това бе или риба или друго морско същество.

Когато Хиеро завърши наблюденията си и отвори очи, Лучара и Хърм седяха срещу него. Девојката внимателно го гледаше. В обряда на гадаенето нямаше нищо секретно или свещено. Молитвата преди да тегли жребия бе просто молба за помощ. Четиридесетте Символа не спадаха към свещените предмети — като например чашата за причастие или кръста. Вдигна лявата си ръка пред очите си и разпери длан — на нея имаше пет символа и сред тях отново бяха Копието и Рибата. Война и вода, сражение и кораби, лов и риболов, помисли си Хиеро и постави знаците настрана. Следващият символ беше Скръстените Ръце.

— Този символ означава приятел — усмихна се Хиеро на Лучара. — Той предсказва среща със стар приятел или появата на нов, на който ще мога да се доверя. Има още един знак, подобен на този — Разтворената ръка. — Свещеникът извади от купчината символа и го показва на момичето. — Той предсказва, че ще срещна Хърм.

За разлика от Разтворената Ръка символът Скръстените Ръце означаваха много близък другар, за цял живот, но Хиеро не поиска да насочва вниманието на девојката към това и замълча.

— Може би този символ се отнася до мен? — запита Лучара. — Имах толкова малко приятели, че бих желала да...

— Почти сигурно символът сочи тебе. Искрено се съмнявам, че ще видим много хора и смятам за невероятно сред тях да се окажат приятели. Нека смятаме, че всеки от нас е намерил нов другар. — Те и двамата се усмигнаха едновременно, като белите зъби еднакво проблясваха на шоколадовото лице на момичето и медното на Хиеро.

— Да гледаме нататък — продължи свещеникът. — Нали виждаш, Останаха още два символа. Първият, Мълнията, има три значения, две от които са необичайни. Въобще, съмнявам се, че може да падне мълния върху мен. Но мога да се разсъдя много и значи трябва да се страхувам от изблиците на гняв. Възможно е да се случи нещо подобно, но засега не съм сърдит — той се усмихна и подхвърли фигурката на ръката си. — Не, не мисля, че нещо подобно ще се случи.

Най-добре ще е, да се съсредоточим на последното и обикновено значение — буря, ураган или изобщо лошо време. Да си отваряме широко очите и бурята няма да ни намери неподготвени. — Той хвърли Мълнията при останалите знаци. — Какво остана за накрая? Ботуши! Предстои ни дълго пътешествие. Знакът ни предупреждава, че ще продължи повече, отколкото аз предполагах. — Миниатюрните ботуши се присъединиха към купчината.

— Ти наистина ли можеш нещо да предвидиш с тяхна помощ? — запита девойката. — Всичко това ми изглежда така неопределено. Струва ми се, че много неприятности може да се предскажат и по-просто. Следва да се помисли къде сме, кои сме и какво се опитваме да направим?

— Трябва да отбележа — заяви свещеникът, завършвайки опаковането на магическите си принадлежности, — че си напълно права. Действително е неопределено. Но нямам големи способности за предвиждане на бъдещето. Познавам хора, които могат да измъкнат десет или дори петнадесет знака едновременно и да направят удивително точно и подробно предсказване. Аз никога не успявам да взема повече от пет или шест. Затова съм напълно доволен, ако получа дори малък намек за идващите събития.

Те вече вървяха по крайбрежието. Лучара седеше пред него. Хърм тичаше след лорса. Хиеро продължи да разсъждава на глас.

— Така, Копие, Риба, Скръстени Ръце, Мълния, Ботуши. Може да се тълкуват така: предстои ни дълго пътешествие, част от него ще бъде по море. Ще срещна или вероятно съм срещнал истински приятел, който ще ми помогне да извърша пътешествието. Възможно е да попаднем в буря. Почти съм сигурен, че Мълнията означава буря.

Лучара поклати глава. Последното предсказание ѝ се стори съмнително. Вече няколко дни стоеше прекрасно време. Слънцето светеше ярко, по небето плаваха бавно бели облачета, а птиците и дребните животинки се държаха спокойно. Не, нищо не предвещаваше разваляне на времето.

— „Хърм — сигнализира Хиеро, — времето ще се измени ли?“ Зверовете са много по-чувствителни от хората при възприемане на природните явления и с лекота усещат ден или два предварително такива събития като ураганите. За свое учудване отговорът бе отрицателен.

— „Няма (да има) лош вятър, водата (ще бъде) спокойна (още) два изгрева“.

— Може би — заяви на момичето, след като ѝ каза отговора на Хърм, — времето ще се промени по-късно. Символите са способни да предсказват четири-пет дни напред.

— Аз ще мога ли да се науча да предсказвам? — запита Лучара без да повдигне главата си. Те така близо един до друг седяха на гърба на лорса, че бухналите коси на девойката гъделичкаха лицето на Хиеро.

— Не виждам причини против. В моята страна има деца, които използват символите по-изкусно от мен. За това се иска преди всичко талант. Аз имам други способности. Мога да говоря с животните, да гледам с очите им (нарича се далечно виждане), а сега се научих да се сражавам с помощта на силите на мозъка си.

— Сигурно е чудесно, да умееш да общуваш с такива зверове като мечока и твоя бик. Това изкуство ми се нрави повече. Ще ме научиш ли?

— Стига да искаш — отговори уверено Хиеро. — Тези способности не са чак толкова редки. Мислената реч и телекинезата (така се нарича предвижване на предмети с помощта на излъчваната от мозъка енергия) могат да се научат на практика от всеки. Главното е правилното обяснение и непрекъснатата практика. Когато имам свободно време ще се занимавам с тебе.

Девойката се обърна внезапно, прегърна го и той усети топлия ѝ дъх.

— Колко е хубаво! Моля те, много те моля, нека започнем веднага... — ръцете ѝ го стиснаха още по-силно.

— Е, добре — измърмори полузадушеният и смутен свещеник, — добре... Ако ме оставиш жив, може би ще те науча на нещо полезно...

Като пое няколко пъти въздух и оправи разрошените си коси, той започна първия урок.

— Слушай внимателно, момичето ми. Най-важното е защитата на собствения разум, щит за мислите ти и преди всичко уменията да се владееш. Ако не умееш да се пазиш, Нечестивият леко ще завладее мозъка ти, ще те зароби и ще те застави да изпълняваш заповедите му, дори когато става дума за убийство! Но и при щит, чуждият разум, ако

е достатъчно силен, може да проникне в съзнанието ти. Точно това те се опитаха да направят с мен два пъти.

— Но повечето хора не умеят да се защитават — каза девойката. — Защо тогава Нечестивият не е подчинил на властта си всички разумни същества?

— И най-опитният телепат може да намери чужд мозък, само ако последният се опитва да предаде мислено съобщение. Освен това подобен род контакти са ограничени от разстоянието. Друг въпрос е, когато се срещнеш лице в лице с Нечестивия... Сега се опитай да направиш следното: представи си, че увиваш разума си в пръстен или кълбо. После... — той продължи да говори почти автоматически. Превъзходната му памет съхраняваше напълно уроците на първия му учител, старото отче Хадена. И това му позволяваше да наблюдава внимателно местността, през която минаваха. Оглеждаше непрекъснато небето, като се опитваше да забележи летящата машина на враговете, но не виждаше и следа от нея. Във висините се рееха няколко орела, а под тях, близо до морската повърхност летяха водоплаващи птици.

Малкият отряд премина край малко заливче, където си играеха стадо хипопотами или водни свине. Огромните същества с блестящи мокри кожи се разхождаха по брега и не обръщаха никакво внимание на пътешествениците. Скоро им се наложи да пресекат едно тресавище широко около километър. На това място Сврачешкото блато се съединяваше с няколко плитки потока с морето. После отново се ширна до самия хоризонт чист пясъчен плаж.

Когато се стъмни, те се настаниха за нощуване под закрилата на немного висока скала. Хиеро запали огън от сухи клонки, изхвърлени на брега от морето. Девойката се учуди на взетите предпазни мерки.

— В морето може да има кораби — напомни ѝ свещеникът. — Едва ли екипажите им ще са настроени приятелски спрямо самотни пътници. Това поне знаеш — нали си била на такъв кораб.

Те вечеряха и Хиеро продължи обучението.

— Искам да възприемеш още нещо — каза той. — Мога значително да ускоря обучението, но затова трябва да проникна в мозъка ти и да му предам необходимите навици. Аз не желая да правя това!

— Защо? — учуди се момичето. — Нямам нищо против, ако така бързо се науча да говоря мислено...

— Ти не разбираш още какво ще означава това — прекъсна я Хиеро. — За такова обучение трябва напълно да завладея мозъка ти. Ти ще поискаш ли аз да узная всичко за тебе: мисли, мечти, чувства, надежди и желания, абсолютно всичко, което се крие в твоето подсъзнание?

Тя се замисли и лицето ѝ стана сериозно.

— Разбирам, какво искаш да кажеш... — прошепна тя. — Благодаря ти... Много е трудно да се откажа от възможността бързо да разбера и науча... Та това е огромен и нов свят за мене. Но аз разбирам, че си прав. Никой не ще поиска да знаят всичко за него.

— Тогава да не губим време, момичето ми. Спомни си, какво ти разказах досега и се опитай да използваш тази техника. Ти трябва...

* * *

На сутринта Хиеро се събуди малко уморен, докато Лучара бе свежа както обикновено. Тя поиска да се занимават цял ден и свещеникът реши да не потеглят по рано от следващото утро. Тренировките продължиха до обяд. Накрая Хиеро ѝ предложи да повика мислено Хърм. И когато мечокът възприе телепатичния сигнал тя изпадна в невероятен възторг. На Хиеро му се стори, че Хърм изпита не по-малко удоволствие от девойката.

Денят се оказа слънчев и ярък. Нито лорсът, нито мечокът не усещаха привичната тръпка на тялото при предстояща смяна на времето. Това дразнеше в известна степен Хиеро, но той се стараеше да не показва настроението си. Мълнията бе един от най-безгрешните символи и свещеникът разбираше, че рано или късно ще се случи нещо свързано с този знак. Е, смяташе се за посредствен специалист в предсказването на бъдещето, но в даденият случай грешка не можеше да има. Нищо чудно идващите неприятности да са свързани просто с времето и е необходимо да се чака. Наложиха си да скрие тревогата и се захвана с текущите работи.

Нощта мина спокойно и на сутринта пое на път по безкрайния плаж на крайбрежието. По едно време пътниците забелязаха ято или

по-точно стадо големи птици, които стремително бягаха и очевидно не умееха да летят. Намираха се далеч напред и единственото, което се набиваше в очи, беше необикновено зеления им цвят на перушината. Хиеро се отбеляза, че тези същества имат отлично зрение и са изключително внимателни.

Следващата нощ, под ярката пълна луна, Хиеро хвърли въдицата и хвана голяма риба, тежка почти тридесет килограма. Рибата едва не скъса кордата, но в решаващия миг Хърм влетя във водата и с необикновена сръчност я удари по главата с лапата си, след което свещеникът с лекота я издърпа на брега. Клотц, възбуден от настаналата суматоха, започна да галопира наоколо, но когато Лучара се захвана да чисти рибата, той изпръхтя презрително и се заби в храсталака, откъдето се донесе звучно дъвчене.

Денят се очертаваше да бъде облачен. Още докато събираха багажа си започна леко да вали. Хиеро наметна момичето с запасната си кожена куртка. Но времето остана топло и тихо. Ситният дъжд продължи през цялата нощ и следващия ден. Морето оставаше спокойно, но лека димка забулваше околността. Хиеро усещаше смътно безпокойство — отново се сети за Мълнията. Но едва ли това можеше да се сметне за лошо време, поне в смисъла, който се свързва със символа.

Лучара усърдно тренираше и през последните два дни бе необикновено мълчалива. Бе освоила добре простите сигнали. Заедно с Хърм часове си предаваха „стой“, „върви“, „легни“, въобще команди достъпни и на всяко дворно куче. След пладне тревогата на Хиеро необяснимо започна да нараства и той забрани на спътниците си да ползват мисловната реч. Засега не разбираше откъде идва безпокойството, но бе свикнал да се доверява на инстинктивните си възприятия. Докато неговите иначе чувствителни животни сякаш нищо не забелязваха.

Въпреки това, когато бедата се стовари на тях, свещеникът осъзна, че основната вина е негова, защото не бе подготвен за подобен обрат на събитията. Враговете наистина бяха подготвили капана необикновено грижливо.

Ако Хърм както преди ходеше след Клотц, ако девойката не бе изпратила мислено съобщение, че мечока е усетил миризмата на гниеща риба, ако Хиеро не беше се разсмял... Ако... Ако...

На пръв поглед малкото заливче изглеждаше напълно пусто. През смътната завеса на мъглата близо до брега се виждаха малки островчета. На брега се надигаха леко няколко ниски възвишения, които бяха обрасли с храсти и тъмнозелени палми. Единствено тихия прибор смущаваше тишината на настъпващата вечер. Хиеро задържа неволно лорса. През главата му премина неясно предчувствие. После подкара Клотц. Неочаквано мечока изскочи напред, вдигна високо нос и задиша така, сякаш бе усетил някаква плашеща миризма. Лучара се засмя — стойката на Хърм ѝ се видя забавна.

Внезапно пукнатините в скалите и храстите изхвърлиха множество странни същества. Орда космати лемути, приличащи на огромни и отвратителни маймуни, се нахвърлиха на пътниците. Ушите на Хиеро заглъхнаха от дивия вой, така познат от схватките в северните гори. В ръцете си Косматите Ревльовци размахваха тояги, дълги копия и ножове.

Но те не бяха най-страшната опасност. Иззад малкото скалисто островче, разположено само на стотина метра навътре в морето, безшумно се плъзна дълъг черен плаващ съд без мачти. Няколко фигури в качулки правеха нещо около блестящ металически механизъм, дулото на който бе насочено към малката група пътешественици.

Свещеникът реагира инстинктивно, с невероятната и почти безсъзнателна бързина на трениран Убиец. Дори рефлексите на животните му не можеха да се сравнят по скорост с него.

— „Назад!“ — последва мислена заповед за Клотц и Хърм. После с хвъргача в ръка се свлече от седлото. Вцепенената от изненада девойка продължаваше да стои на седлото и колената ѝ здраво стискаха Клотц за шията. Лорсът приседна на задните си крака, рязко се обърна и направи огромен скок. Той вече бе изминал петдесетина метра, когато стопанинът му докосна пясъка.

Хиеро успя да се прицели, показалецът започна да натяга спусъка, когато оръжието на Нечестивия стреля. Блесна синкав пламък, а въздухът се изпълни с миризма на озон. Свещеникът усети страшен удар в гърдите и мигновено възникналият леден студ удави съзнанието му.

Докато падаше в мрака, си помисли:
„Ето какво означаваше мълнията!“

После настъпи небитието.

6. МЪРТВИЯТ ОСТРОВ

Отначало усети болката и едва малко по-късно възникна усещането за движение. Хиеро се опита да се надигне, но нещо му пречеше. Постепенно осъзна, че лежи на гръб на нещо твърдо, което ритмично се вдига и пада. Страшната болка, която пронизваше цялото му тяло, възникваше в гърдите му. Дясната му ръка бе свободна и той се опита инстинктивно да намери източника на болката. Пръстите се натъкнаха на някакъв тежък предмет със странна форма и започнаха да го опипват... Нещо не е наред, помисли с тревога свещеникът, тук трябва да е медальона ми с кръста и меча!

Внезапно разбра, че очите му са широко отворени, но наоколо е пълна, или почти пълна, тъмнина. Когато се опита със силата на волята да блокира болката, паметта се върна при него.

Мълнията!

Против него използваха някакво оръжие, което стреляше с нещо като изкуствена мълния. Това означаваше, че символът правилно го е предупреждавал: действително бе ударен от мълния на Нечестивия. Сега сигурно се намира на кораба, който се поклаща на вълните. Не веднъж се бе качвал на различни морски съдове и познаваше усещанията от действието на вълните.

Болката в гърдите още го мъчеше, но беше намаляла и се търпеше, така съзнанието работеше нормално. Но какъв е този странен предмет на гърдите му? Пръстите внимателно го опипваха, докато не се натъкнаха на закрепения за него кожен ремък. И тогава разбра какво е станало и произнесе мълчалива благодарствена молитва. Вражеската електрическа стрела или нещо подобно, го бе ударила точно (така ли е била насочена? — кой знае Божиите помисли!) в сребърния медальон, който показваше неговия сан. В резултат пластината от сребро е огъната и на места разтопена, а той, човекът, е още жив!

Ръцете му продължиха изследователския си път към корема и напипаха широка гладка и метална ивица, която здраво го притискаше

към тясната койка. От равномерното плискане на водата зад стената разбра, че се намира в трюма на стоящ на котва кораб.

Очите постепенно свикнаха с мрака и той успя да разгледа помещението. Тънки линии светлина очертаваха малката врата на импровизирания затвор. Стоманената скоба, която го приковаваше към твърдото ложе, с единият си край се сливаше с масивната ключалка. Стаята (каютата) беше малка, дълга не повече от три метра, и нямаше никакви мебели. Стените, подът и таванът, доколкото можеше да ги разгледа, бяха метални, голи и без никакви нитове или шевове. До този миг свещеникът познаваше само дървени кораби и сега неволно се възхищаваше на изкуството на неизвестните нему корабостроители. Макар и с нежелание бе принуден да признае, че Нечестивият е изпреварил много Абатствата. Спомни си също, че корабът нямаше нито мачти, нито комини, следователно не се движеше нито от вятъра, нито от парата. А съдовете с парни машини бяха едни от последните постижения на работилниците на Републиката.

Скоро към плискането на водата и скърцането на стоманения корпус се присъединиха други звуци. До него стигнаха слаби и размити гласове, някои от които му се сториха познати. Очевидно на борда имаше няколко Космати Ревльовци — чуваше се един характерен вой. Освен това се намесваше и тънък звънлив бръм. Това трябва да са двигателите, реши Хиеро, които работят на празен ход.

Очевидно, да търси оръжието си бе просто безсмислено. Ножът и меча са плячкосани от враговете, а останалото бе закрепено на седлото. Ще се удаде ли на Клотц и девойката да избягнат смъртта или пленяването? Дали Хърм е успял да се скрие? Бедната Лучара, новият ѝ покровител също не избягна капана на Нечестивия!

Вратата се отвори и тракането на резето прекъсна размислите му. В малката каюта нахлу ярка светлина и накара свещеникът да си прикрие с ръка очите. И още преди да надникне, зловонието в помещението му подсказа, че поне един от влезлите е ревльовец. Когато зрението на Хиеро свикна със светлината, той видя, че източника ѝ се явява голям плосък панел на тавана и преди в мрака напълно се сливаше с него.

В средата на помещението стояха двама души, облечени в еднакви сиви наметала и островърхи качулки. На гърдите си всеки от тях имаше изображение на спирала. Един от тях, изглежда по-старшия

по чин, откри главата си. Той така приличаше на убития С'нерг, че устните на Хиеро се разтрепериха и той едва се сдържа да не отвори уста от изумление. Вторият, явно подчинен, не свали качулката си, но и в сянката свещеникът различи чертите на уродливото лице, раздърпана брада и сплеснат нос. До самата врата се прегъваше ревлювеца — огромното червенолико чудовище тежеше не по-малко от сто килограма, а отвратителната миризма се отделяше от гъстата му вълна. Но под издадените напред дъги на веждите блестяха смислени и живи очи, пълни със злоба и злост. В ръката си лемута държеше нещо приличащо на месарска секира.

Пронизителните очи на шефа доловиха мярналото се по лицето на пленника изражение и той пръв заговори, като използва батви, а не метсиански език.

— Така, май ме позна, а? Изглежда си виждал някого от нас преди? Всички членове на Братството сме едно сплотено семейство, свещенико, и ако си видял един, значи си видял всички ни.

Докато го наблюдаваше иззад полуспуснатите си клепачи, Хиеро се съгласи с тези думи. Човекът, ако наистина беше обикновен човек, изглеждаше по-стар от С'нерг и по лицето му имаше дълбоки бръчки. Но иначе приликата бе поразителна. Свещеникът предпочете да не отговаря.

Адептът или магьосникът на Нечестивия каза нещо кратко на неизвестен език. Подчиненият послушно забърза към Хиеро, наведе се над ключалката и след рязко щракане, металната ивица, която държеше пленника, се изправи нагоре. Но свещеникът продължи да лежи неподвижно и внимателно да наблюдава троицата врагове.

— Прекрасно, прекрасно — усмихна се адептът. — Ти си въздържан човек. Ако се бе опитал да станеш, дори съвсем бавно, щях да заповядам да те съборят обратно. Нещо като предварителен урок за подчинение. Но ние сме сигурни, че ти си умен човек. Защо да си навличаш неприятности? Сега слушай внимателно, свещенико, ако наистина си свещеник, а не нещо друго. Наричат ме З'дан. А онзи здравеняк в ъгъла — Чи-Чук. И никак не те обича. Той никога не е виждал свещеник-метс, но знае, че си враг. Така ли е, Чи-Чук? Всъщност, е прекрасен момък. Как бих искал да го видиш в действие, когато откъсва ръка или крак и я изяжда пред очите на жертвата си.

Отлично развлечение, не е ли така, друже мой? — той се усмихна на ужасното същество, което на свой ред се озъби.

Хиеро с труд сдържа гримасата на отвращение, което не отбягна вниманието на З'дан.

— Май не обичаш Ревльовците. Не се чуди, свещенико, че използваме вашето наименование за тези същества. Звучи така добре. Знаеш ли, че те са само резултат от мутацията на определен вид маймуни. Ние предполагаме, че преди Гибелта са ги използвали за лабораторни животни. Оттогава са поумнели и ненавиждат хората, освен добрите си приятели — тонът му бе шеговит и изглеждаше, че не бърза особено. — Сега ще отидем на брега, да си изясним някои въпроси. Както виждаш, да опитваш да бягаш е глупаво. С това ще доставиш удоволствие на Чи-Чук и веселата му компания, които за обяд могат да получат ново изискано ястие.

Той така се наведе над ложето, че бледата му като смъртта физиономия надвисна точно над безстрастното бронзово лице на Хиеро.

— И още едно малко детайлче, свещенико. Ние може и да стигнем до някакво разбирателство. Благодарни на съдбата, това да стане. Обикновено не взимаме пленници — само за развлечение. Разбира се, наше, а не на тях, нали? Но в твоя случай, кой знае?

— Стани! — тонът му стана рязък. — Върви след мен, а зад тебе ще тръгне Чи-Чук. Движи се бързо и прави каквото ти заповядват, така ще проживееш по-дълго. — Той се обърна и излезе от каютата.

Хиеро побърза да се надигне, но не беше достатъчно пъргав да избегне противното докосване на Ревльовеца, който го подтикна в гърба. Свещеникът тръгна към вратата, но усети, че краката му от слабост с труд го държат. В същия миг огромната лапа го сграбчи за яката и отново грубо го блъсна напред.

Оказаха се в къс коридор, със същите сиви стени, както и в каютата. Тук-там се виждаха врати. Хиеро много би дал да разбере, дали зад някоя не се намира Лучара, но да използва телепатията сега бе истинска лудост.

Когато направляван от ръката на лемута се изкачи на палубата, видя, че дъждът е станал значително по-силен. Той се опита да се огледа, но двама в сиви качулки го хванаха под ръка и задърпаха към борда. Долу във водата се поклащаше на вълните голяма лодка.

З'дан и помощника му седяха на носа на лодката, Хиеро в средата, а Ревльовецът се сви на кърмата. Двамата гребци, стоящи непосредствено до свещеникът, бяха полуголи роби, белокожи и приличащи на диваците поклонници на птиците. Кожата им беше покрита с белези и свежи рани, лицата им бяха обрасли с дълги бради, а рошавите коси падаха на очите. Воняха още по-лошо от лемута и в погледа им се четеше пълна апатия. Тези хора бяха доведени до състоянието на животни и гребяха бързо без да издават нито звук.

Хиеро предпазливо се огледа. Намираха се на пристан в заливче, заградено с високи скали, издигащи се направо от водата. Независимо от дъжда и мъглата свещеникът видя няколко кораба: някои от тях нямаха мачти, докато силуетите на останалите му изглеждаха по-привични. Никъде не се виждаха хора или някакво движение.

Лодката през това време се обърна и сега Хиеро можеше без да мърда главата си да разглежда привлеклия вниманието му съд. Над тъмносивият корпус с остър нос и стремителни пропорции в средата на палубата се издигаше нещо като кабина, също направена от метал. В средата ѝ се издигаше наблюдателна кула, над която на няколко пръта или мачти се намираха странни на вид прибори и инструменти. В носовата част, увито плътно с непромокаема тъкан, се намираше оръдието, от което бе сразен свещеникът.

Когато лодката заобиколи една издадена в морето скала, корабът се скри от очи. Напред Хиеро различи вдаден навътре каменен вълнолом. Горе, закътан в скалите, тежко се издигаше квадратен каменен замък. Масивните железни врати се издигаха високо над обкръжаващите го канари.

Сякаш нищо не растеше на този осеян с черни и сиви камъни остров. Стените на замъка почти се сливаха с общия фон. Няколко фигури в неизменните наметала и качулки се разхождаха зад зъберите, но не приличаха на стражи. Очевидно, крепостта на Нечестивия не се нуждаеше от часови.

З'дан се обърна от носа на лодката и се взря настойчиво в Хиеро. После посочи масленочерната вода пред себе си.

— Гледай насам, свещенико! На този остров има много пазачи. Запомни добре! Никой не може да напусне Мъртвия остров Манун без разрешение!

Хиеро се взря в повърхността на морето. Близо до лодката, виждащо се ясно дори през мъглата и дъжда, изплава нещо закръглено и светло, приличащо на увеличено многократно парче от въже. Създанието се извиваше във водата и свещеникът видя, че на единия край се намира нещо приличащо на очи и уста — кошмарната глава се издигна на метър над повърхността и настойчиво заследи лодката. Кръглата паст на огромната червообразна твар ритмично се свиваше и разпускаше, показвайки няколко реда остри бели зъби. Накрая сякаш удовлетворен от огледа червеят напълно беззвучно изчезна в дълбините, като докосна дъното на лодката. Дължината му достигаше няколко метра.

Свещеникът погледна З'дан и едва забележимо повдигна рамене, а лицето му остана спокойно и непроницаемо. Адептът на Нечестивия се ухили злобно.

— Ти ми изглеждаш смелчага, свещенико дребен. Да видим, много ли от храбростта ти ще остане, когато направим визита в Дома на нашето Братство. Дали е приятно място?

Хиеро не обърна внимание на тази думи. Колкото повече лодката се приближаваше към острова, толкова повече се усилваше незримото налягане над съзнанието му. Той усещаше, че З'дан знае това. Злата сила, царуваща на острова, го чакаше и се бе подготвила внимателно за идването му. Това бе опит едновременно да го сломи и провери, доколко може да защитава разума си. Нечестивите управници на Манун, вероятно не знаеха с кого си имат работа. Те биха могли да го убият, докато се въргаше без съзнание. Но очевидно разчитаха, че ще успеят да го убедят да се присъедини към Тъмното Братство!

Лодката се блъсна в брега и свещеника бе изтласкан на каменистата суша. После трябваше да върви след мрачните фигури в сиви качулки към вратите на замъка. Косматият Ревльовец завършваше шествието. Това последно усилие, не особено значително, почти изтощи физическите му сили. Не знаеше, колко продължително е бил в безсъзнание, но се усещаше изморен до смърт. Освен това беше гладен и жаден. Трябваше му поне няколко минути почивка. А враговете му съзнаваха преимуществото на разпит на отслабнал и полужив пленник.

Особено го изморяваше необходимостта да поддържа непрекъснатата защита против телепатичното въздействие. Така губеше и последните остатъци на енергийните си запаси. На средата на пътя

той падна и когато косматата лапа на Чи-Чук „нежно“ го изправи на крака, отново се строполи на земята. Нарочно не се опита да се изправи, като постави мислена преграда само срещу неприятните физически въздействия. Докато лежеше Ревльовецът го удари няколко пъти, но той не усети нищо. З’дан внимателно изгледа пленника.

— Спри — каза Адептът на лемута. — Вдигни го! Нямаме никаква полза, ако умре тук. Той е почти напълно изтощен и да го разпитваме сега е безсмислено. Вземи го на ръце, Чи-Чук. Носи го така внимателно, сякаш е някое от твоите мръсни дечица, нали ме разбра?

Хиеро забеляза, че магьосникът умее да постига безпрекословно подчинение дори от звероподобното чудовище. Огромните космати лапи предпазливо го вдигнаха. Зловонието на лемута бе ужасно, но свещеникът блокира това възприятие. Така, носен от гадното същество, премина студените сводове на Манун.

Когато го внесоха вътре в двора на крепостта, мислената атака на разума му престана. Хиеро разбра, че по неизвестен нему начин, З’дан е съобщил някому, че пленникът е напълно изтощен и е добре, да му се предостави възможност да си поеме въздух. Така или не, но сега можеше да се огледа спокойно.

Крепостта не беше голяма. Дворът между каменните стени бе около двеста квадратни метра. Няколко фигури в неизменните качулки крачеха по стените. Между тях нямаше въоръжени хора. Свещеникът въобще никъде не бе видял оръжие, освен ножа в ръката на Чи-Чук.

В средата на двора се намираше квадратна кула на три етажа и с няколко тесни прозореца. Плоският покрив правеше това съоръжение да прилича на сив каменен куб, чиито ръбести очертания подчертаваха неприветливостта на околния пейзаж. Сякаш целият този строеж е бил граден със суха и студена пресметливост, която изключва всякакъв намек за красота или фантазия. Хиеро наблюдаваше и запомняше. Никой от сънародниците му не бе прониквал така дълбоко в леговището на врага — ако все пак е прониквал, то не се е връщал. „Аз трябва да се върна“ — тази мисъл не оставяше намира свещеника.

Влязоха в една тясна врата и продължиха по слабо осветен каменен коридор. Мъждукащите синкави лампи едва прогонваха мрака. Хиеро погледна назад над косматото рамо на носача си. Сивият дневен сумрак изчезна зад завоя на коридора. Накрая, след още

няколко завоя, започнаха да се спускат надолу. В същия миг се раздаде гласът на 3'дан, усилен от каменните стени.

— Манун е под нас, свещенико. Само там ние, членовете на Великото Братство, намираме почивка, покой и защита от глупавата суетност на света. Дълбоко под земята цари пълно мълчание, което така жадуваме и безмерната пустота, към която се стремим. Само тя може да поддържа усъвършенствуването на чистия разум — гласът му прогърмя в полумрака и многократното ехо заповтаря: — разум, разум, азум, зум, — после затихна в дъното на тъмния коридор.

Неочаквано спряха. Отвори се малка желязна вратичка и лемутът, като се наведе, влезе в нея. Той хвърли Хиеро на намиращия се в ъгъла на килията сламен матрак и излезе навън, като не забрави да награди пленника със злобен поглед и тихо, но едва сдържано ръмжене от ярост.

— За известно време ще се разделим, свещенико — донесе се от коридора гласът на 3'дан. — Почивай и се готви! Скоро ще те извикат.

Желязната врата глухо изтрака и се затвори. В килията се възцари пълно мълчание.

Хиеро се огледа. Помещението бе издълбано направо в скалата. Нямаше прозорци и само горе близо до тавана се виждаше цепнатина, такава тясна, че в нея дори ръка не можеше да се провре. Но от нея поне проникваше чист въздух. Малък светилник на тавана, пазен от метална мрежа, даваше достатъчно светлина. Площта на килията бе не повече от десет квадратни метра и в нея освен сламеника и кофата с капак нямаше нищо друго. В ъгъла се виждаше решетката на помийния отвор, от който идваше лоша миризма.

Непосредствено до сламеника се намираше поднос с глинени паници с вода и някаква мътна течност приличаща на вино, както и парче прост черен хляб. В училището на Абатствата го бяха научили на изкуството мислено да разпознава състава на храната. Затова успя да разбере, че виното съдържа примеси на неизвестно вещество, но хляба и водата му изглеждаха безвредни. Изля виното в отходната тръба, изяде хляба, напи се и легна на мизерното си легло. Въздухът бе влажен, но не и много студен и той се почувствува напълно удобно. Болката от огромната синина на гърдите още беше силна, но вече можеше да се търпи. Като си отдъхна за известно време, той започна мисления си експеримент.

Намали менталната защита на мозъка си на едва забележима величина. Сега приличаше на човек, който се крие зад каменна стена и така се спасява от враждебни сили или опасни животни, намиращи се навън. Съвсем внимателно Хиеро започна да пробива дупка в бариерата. Измъкваше камък след камък, като често спираше и слушваше. Стараеше се преди всичко външната повърхност на стената да изглежда цялостна и най-проницателния поглед да не намери в нея и най-малката пролука. Но докато тази пролука не се появи, той ще е лишен от връзка с външния свят и няма откъде да получи помощ. Свещеникът, песъчинка след песъчинка, камък след камък, бавно продължи да разгражда невидимата стена-защита на мозъка му.

Но от последната крачка нямаше нужда. Мозъкът му бе станал така чувствителен и изобретателен в намиране на средства за защита, че успя навреме да разбере: Нечестивият го чака отвън! Това бе един опасен експеримент. Враговете чакаха и непрекъснато го следяха. Още миг и щяха да завладеят разума му, като го превърнат в безмозъчна кукла!

Също така внимателно, както и разграждането, той възстанови бариерата. Сега враговете можеха да нахълтат в килията и с един удар на меч да го убият, но над душата и мозъка никога нямаше да властвуват.

Хиеро легна по гръб и се замисли. Сигурен бе в едно — силно бе уплашил адептите на Нечестивия. Те очевидно искаха да узнаят повече за него. И дали има други подобни на него същества? Докато враговете се в неведение, отношението им ще бъде извънредно предпазливо.

Как да установи мислена връзка с приятелите си? Стените на крепостта не са пречка, но той сам бе блокирал възможността с телепатичната бариера около мозъка си. Да рискува и да я снее? Разбираще, че трябва да бърза. Само Бог знаеше, колко време още ще се намира в относителна безопасност. Тази проблема приличаше на змията, която поглъща собствената си опашка. Да свали защитата означаваше да се окаже под пълния ментален контрол на адептите на Нечестивия. Всички „входове“ на разума му са затворени плътно и никой няма достъп — нито адептите, нито специалистите на Абатствата, нито спътниците му. Но и той не можеше да се свърже с тях.

Или имаше начин да го направи? Подобно на много забележителни идеи, новата мисъл тлееше отдавна в дълбините на подсъзнанието и възникна внезапно във вида на ясно и осъзнато решение. Откъде ли се появи? „Не може други честоти да се използват, други канали за телепатична връзка, за каквито досега не подозираме?“ — помисли той и започна да опитва със сигнали в диапазона на менталния спектър на мозъка, който се смяташе за „пуст“ или по-скоро за изпълнен с фонов шум. Там излъчваха същества с малък и несъвършен мозък, приблизително съответстващ на сумарния на пчелния рояк или мравуняка. Честотата бе така ниска, че непосредствено се допираше до невъзприеманите от човешкото ухо звуци, които издаваха някои обществени насекоми.

Хиеро реши да направи следното. Легна по гръб на сламеника, затвори очи и започна да опипва съзнанието на своите врагове на такава ниска честота, че те не подозираха възможността да бъде използвана. Отначало беше трудно, но новият канал му позволи да постигне доста. Той с радост установи, че може едновременно да съхранява телепатичния си щит в обикновения диапазон и да води разузнаване в ниските честоти. Тези зони на менталния етер бяха съвършено независими една от друга.

Започна с изследването на източника на външно въздействие върху мозъка му. Така да се каже, в движение, Хиеро изясни, че е способен да работи на три различни нива. Оказа се, че наблюдението и атаката над разума му е вършено от един човек. Но му е помагала някаква машина, тихото бръмчене на която ритмично се изменяше в зависимост от честотата на излъчвания телепатичен сигнал. На таблото на това устройство се виждаха множество бутони и разноцветни малки лампички. Между тях се намираше стъклена тръбичка, от краищата на която излизаха различни проводници. В такт с ритъма тръбата изпускаше смътна алена светлина. А един човек, безспорно адепт на Нечестивия, седеше със затворени очи и ръцете му се намираха поставени в тесни отвори на долната част на панела. Той не помръдваше и изглеждаше точно копие на С'нерг и З'дан.

Видя! Видя! Думите не успяха да прозвънят в съзнанието му и той го захлопна мигновено и прекъсна канала. Скри се напълно невредим зад телепатичната си бариера. Видя! Видя! Ликуващата мисъл се мятеше в главата му, като уловена птица в клетка. Направи го

без да използва очи на животно. Обяснението беше, че на новото ниво честоти той е съумял незабелязано да проникне в чужд мозък и да използва зрението му. Сега трябва да разбере, какви други сетива е в състояние да възприема.

Отново се плъзна по невидимата нишка, свързваща го с разума на слугата на Нечестивия, който на свой ред също го наблюдаваше. И се порази, колко бързо успя да се приспособи към чуждото съзнание и да се включи към възприятията му. Помещението, в което се намираше мага, бе изпълнено с рязка неприятна миризма, идваща от малкото огнище. Хиеро предположи, че тлеещото вещество е подобно на лукинаги и се използва за подсилване на менталната сила. Но важното бе, че той, усеща тази миризма с обонянието на намиращия се там човек! А заедно с това от ръцете на другия възприемаше допира до металната студенина на машината!

Следващата стъпка направи с известен страх. Странната машина бе естествено настроена на чуждия мозък, с който се намираше в тесен физически и мисловен характер. Трябваше да узнае за нея колкото се може повече и да усети взаимодействието ѝ с разумното същество. Абатствата едва напоследък започваха да разглеждат възможностите за усилване на мисловната мощ с помощта на специални апарати. Очевидно беше, че в тази област врагът бе отишъл далече напред.

Бавно и предпазливо, като човек с лошо зрение, който вдява игла, Хиеро се опита да използва новия канал за изследване на връзката адепт-машина. Съвсем не беше просто и безопасно. Постепенно започна да усеща, как разумът на другия, усилен от странната машина, се опитва да преодолее собствената му телепатична бариера. В същия миг започна да се задушавя, стана му непоносимо горещо и затова побърза да прекрати опитите си. Очевидно, затвореният кръг ментална енергия не е безопасен. Засега остана напълно доволен от предварителната проверка на новите му способности.

Когато усещането за горещина, макар и не във физическия смисъл на думата, изчезна, той започна методично да изучава околното пространство в търсенето на други разумни същества. Внезапно разбра, че може да направлява тази процедура, която приличаше на подсъзнателните действия, изпълнявани от него в състояние на транс пред магическия кристал. Това откритие направо го вдъхнови.

Къде ли се намира З'дан? Добре познаваше характеристиките на излъчване на мозъка му и не можеше да се излъже. Последователно опипа няколко съзнания и едно от тях явно беше нехуманоидно. Всъщност беше Чи-Чук или някой друг лемут, но подобно откритие не го заинтересува. Още няколко опита и намери търсения човек.

З'дан почиваше, а мозъкът му беше омаян от някакъв странен наркотик. Хиеро видя част от голямата стая, по стените на която висяха тъмни драпировки, а на многочислените маси стояха непознати прибори. Собственика ѝ се беше изтегнал на ниско ложе, зад него се намираше нещо като чибук, над който се виеше тънка струйка синкав дим. Мигновено мислите на врага станаха достойни на свещеника. Въображението на адепта раждаше причудливи чувствени картини, толкова гадни, че предизвикаха физическо отвращение. Хиеро напусна мечтаещия враг, като се убеди, че лесно ще го открие в случай на нужда.

А сега какво да прави? Очевидно имаше на разположение много време. Фактът, че З'дан спокойно се наслаждаваше на наркотика, вдъхваше надежда. Едва ли в близките часове адептът ще си спомни за пленника си.

Постепенно Хиеро започна да разбира, че новите възможности на разума му, позволяват да реши много въпроси. А най-важният бе да се свърже с приятелите си. Съсредоточи мисълта си в тесен лъч, който щеше да преодолее големи разстояния. Сигналът му се разпространяваше по нов канал, като образуваше нещо подобно на арка, започваща от черепа му. Другият ѝ край в търсене на опора започна да докосва съзнанието на разумни същества намиращи се на острова, после започна да се придвижва все по-далече и по-далече, подобно на огромна ръка, опипваща местността. Скоро разбра, че може да стигне далече извън пределите на Манун. Това даваше определена надежда, че търсенето на девойката и мечока може да бъде успешно. Хиеро знаеше добре менталните им спектри и не се съмняваше, че няма да допусне грешка.

През това време мислената сонда се придвижваше по морето. Докосваше много съзнания, но изключително животински. Срещна птици, които търсеха храна (очевидно дребни рибки), плъзна се по смътните картини на рибите и другите морски обитатели. И неочаквано се натъкна на куп човешки съзнания, намиращи се на

малко пространство. Май е кораб, браздящ вълните на Вътрешното море. Така, все по-далече и далече хвърляше Хиеро невидимата си мрежа.

Накрая ги намери!

Хърм, разумът на мечока се откри пред него, но някак си частично. За негово учудване, в мозъка му имаше недостъпни зони. Но на Хиеро не му беше до това. Възползува се от слабите мечешки очи и видя Лучара, участък равен пясъчен плаж и заграждащата го извита скалиста стена. Очевидно приятелите му се намираха в малко уединено заливче. Мечокът извърна глава и в ползрението му попадна огромен сив хълбок и крака с яки копита. Клотц!

Дали ще успее да установи връзка?

— „Хърм! Хърм!“ — зовеше той по новия канал с пълна сила. Усети безпокойството на животното, но не получи отговор. В най-добрия случай можеше да възбуди емоционално мечока, като дразни мозъка му. Направи още един опит, като концентрира телепатичния сигнал във вид на тънка игла. Това беше нещо съвсем ново — подобна техника досега не беше прилагана от никого. Но възможностите на такъв начин засега не бяха ясни и на самия свещеник.

Мимолетният контакт възникна благодарение на случайността и известна доза вървене.

— „Хиеро“ — неочаквано в главата му се появи повикване. Усети как мечокът направо подскочи, но след миг връзката се прекъсна. Опита се да изпрати сигнал на Лучара, но без резултат. Не се учуди. Девойката беше новачка в менталното общуване. Тогава си спомни, че Хърм притежава неизяснени възможност. За това свидетелствуваха закритите зони в съзнанието му. Но свещеникът нямаше време да разсъждава. Насочи мислената игла в мечешкия мозък и търпеливо затърси точка, за която да се захване. Неочаквано го заля поток мисли:

— „Хиеро — отчаяно зовеше мечока, — Хиеро (приятелю) защитник! Къде си? Как говориш (с мен)? Защо така странно?“

Свещеникът спря потопа и започна да обяснява бавно какво и как е направил. За пореден път се удиви на бързината, с която мечокът го разбра и освои новия начин на връзка. Помисли си, че мозъкът на едно мече е не по-малко сложен от човешкия и че интелектуалните способности на Хърм могат да се сравнят със собствените му.

— „Намирам се в плен на Нечестивия — предаде му съобщение. — Държат ме на остров, чието местоположение не зная. В близко време ще се опитам да избягам, тъй като очаквам да ме изтезават. Къде сте и какво е станало с вас?“

Хърм разказа за злощастията на тяхната троица. При схватката на плажа, в резултат на която, както предполагали, Хиеро е бил убит, те почти не пострадали. Бягали с всички сили по крайбрежието на запад пред орда лемути. Трябвало да навлязат в Сврачешкото блато, където Косматите Ревльовци загубили дирите им. С големи трудности си проправяли път. Заобиколили местата на засадите и отново се оказали на крайбрежието. Разположили се на лагер близо до мястото, където бил хванат Хиеро. Враговете повече не ги търсели. Това доказвало, че смятат животните и жалкото девойче-робиня за съвсем безопасни. В края Хърм събщи, че от мига на пленяването на свещеникът е минало ден и половина. После запита: какво смята да прави неговият приятел Хиеро?

Свещеникът се замисли известно време. Глупаво е да разчита на момичето, което нищо не разбира от корабоплаване, както и на мечока, знаещ още по-малко за това, да не споменава лорса, който не би се побрал в никаква лодка. Трябваше да разчита само на собствените си сили. Единствено можеше да се договорят за място на срещата.

— „Вървете на запад — предаде им той. — Намерете някой залив, в който малък кораб или лодка може да спре тайно на брега. Чакайте ме там. Аз ще дойда или ще се свържа с вас. Нечестивият не знае нищо за канала, който използвам“.

Сетне помоли Хърм да му предаде зрителна картина на мястото, което ще изберат и да му събщи приблизително, на какво разстояние се намира от залива, където стана схватката. Това му беше достатъчно да избере правилната посока. Предаде поздрав на Лучара и прекъсна връзката. Планът за бягството беше вече готов и не биваше да отлага изпълнението му. А също така не знаеше, колко време щяха да го оставят необезпокояван.

Отново проникна в мозъка на адепта, който продължаваше да го следи със странния апарат. И повтори ужасният опит с нахлуването в разума и чувствата на чародея на Нечестивия, които бяха съсредоточени на него. После започна да внедрява предпазливо мисъл, която би могла и сама да се зароди в подсъзнанието. „Затворникът е

прекалено спокоен. Подозрително е. Трябва да изключи машината и да отида на проверка. Трябва да го проверя!“ Като отново и отново изпращаше тази простичка мисъл Хиеро постепенно увеличаваше силата ѝ. Адептът, който бе майстор на менталните науки, не трябваше да определи източника на появата ѝ. Миг след миг, крачка по крачка Хиеро усилваше натискът над разума на противника. Заедно с това с помощта на чуждите очи наблюдаваше табло на машината.

Внезапно се раздаде остро щракане. Мъждукащите по таблото огънчета изгаснаха, престана да свети стъклената тръба и в помещението стана съвсем тихо. Хиеро усети, че изчезна натискът над собствения му мозък. И преди адептът да се надигне от креслото, свещеникът нанесе удара си. Защитната преграда беше махната и без да се бои за безопасността си човекът шибна съзнанието на врага, преди той да се усети. Като действуваше по двата ментални канали, Хиеро мигновено завладя мозъка на магьосника, спря се за секунда-две и продължавайки напълно да контролира съзнанието му, се огледа на всички страни. Не откри никакви признаци на тревога или опасност — очевидно телепатичната атака остана незабелязана от никого, освен обекта на нападението.

Миг по-късно заповяда на пленника си, вързан с невидими, но несъкрусими въжета, да тръгне към килията му и да го освободи. В това имаше определен риск, тъй като адептът можеше да няма ключове. Но свещеникът предполагаше, че на лицата с такъв ранг са достъпни всички помещения на Манун. С очите на противника Хиеро видя напускането на стаята с машината и излизането в коридора. Но не само очите, а и ушите на врага се оказаха на разположение на свещеника. Когато назад в коридора се чуха някакви крачки, адептът се подчини на заповедта му, скри се в тъмна стенна ниша и изчака там, докато минаващият човек не се скри зад ъгъла.

През цялото това време Хиеро усещаше бясната защита на врага. Майсторът на Нечестивия притежаваше огромна телепатична сила и се сражаваше отчаяно, опитвайки се по всякакви начини да разчупи невидимите окови. Но напразно! Проведената стремително атака бе поставила под контрола на свещеника целия преден край на мозъка на врага. Това означаваше, че са подчинени чувствата, усещанията, двигателните реакции и всички връзки с външния свят. Адептът

можеше само да беснее в затвора на собствения си мозък, безсилен против човека, който управляваше тялото му.

Той вървеше по лабиринт мрачни коридори край метални врати и доста ниши в стените. По едно време Хиеро долови слаб стон. Неволно забави крачките на подчинения му човек. В него се появи острото желание да погледне, какво се намира зад тази врата. Но свещеникът реши да не рискува. Всичко, което можеше сега да постигне, бе да се измъкне сам. Опитът да помогне на другите затворници на Манун, сигурно би завършила със смъртта му.

Накрая адептът се оказа пред неговата килия. Подчини се на заповедта му, напипа тясната цепнатина в стената около вратата и натисна един лост. Глухо щракна ключалката, адептът отвори вратата и прекрачи прага. В същия миг Хиеро блокира всички връзки на мозъка му с нервните краища и напусна съзнанието му. Врагът бе лишен от възможността да вижда, да чува, да се движи и дори да диша. Строполи се на пода. Вратата бавно се затвори и никой, освен свещеникът не видя тръпнещото в слаби конвулсии тяло на врага и страшното хъркане на умирация.

Свещеникът бързо се изправи от ложето си и свали от врага сивото му наметало. На колана му висеше кинжал, който победителят пхна в ботуша си. Сетне се загърна плътно с плаща и надвеси над очите си качулката. Няколко мига Хиеро се вслушваше както за мисли, така и за звуци, но наоколо нямаше нищо тревожно. Веднага възстанови телепатичната си защита — тук, в подземие на Нечестивия това беше необходимо.

Внезапната тишина накара Хиеро да погледне към пода. Тялото на врага лежеше неподвижно и той разбра, че едно зло сърце е спряло завинаги — и престана да мисли повече за това. Не усещаше жалост; знаеше, че колкото по-скоро изчезнат подобни същества, толкова по-добре.

Преди да го завърши, той внимателно изследва паметта му. Сега можеше спокойно да се ориентира в подземния лабиринт на Манун. Напусна килията, заключи вратата и тръгна надолу по коридора. Вървеше със спокойна и равномерна крачка — качулката надеждно скриваше лицето му. Изглеждаше сякаш Майсторът на Черното Братство отива някъде по своите неотложни работи.

Хиеро не тръгна по пътя, по който го бяха довели, или по-точно казано донесли тук. Нито беше най-късият, нито — най-безопасният. Освен това искаше да вземе някои неща, преди да напусне негостоприемния покрив на замъка. Мозъка си настрои на предпочитаната от адептите на Нечестивия вълна. Затова бе в състояние да открие навреме всеки човек и доколкото е възможно, да избегне срещата с него.

Така измина неколкостотин метра по мрачните коридори, когато чу някакъв слаб звук. Спря и внимателно се заслуша. Шумът, ако това не беше от пулса в слепите очи, напомняше на тихи крадливи стъпки. Но сега не чуваше нищо. Подземният свят на Манун беше неподвижен и безмълвен. Само редките лампи мъждукаха по тавана напред и назад.

Отново тръгна, но скоро видя пред себе си ярка светлина и движещи се фигури и забави крачките си. Според плана си, намираще се близо до централната и най-използувана част на подземния комплекс. Групата хора се скри зад ъгъла на близкия завой. Очевидно бяха служители от нисък ранг — характерната черта на менталното им поле бе тъпата злоба. Изчака няколко минути и продължи нататък.

Източникът на ярката светлина беше голяма лампа, монтирана в тавана на голям коридор, който пресичаше неговия. Досега нещата вървяха нормално — бе стигнал, където възнамеряваше. Същевременно не усещаше наблизено менталните излъчвания на слугите на Нечестивия и можеше да действа свободно. Отметна назад качулката и зави по широкият коридор наляво. Миг по-късно се оказа пред нужната му врата и като откри, че не е заключена, побърза да влезе вътре. В малката стая, използвана изглежда за склад, нямаше никого. На една от лавиците на стелажа, заемащ цялата стена, се намираще любимия му меч. Чувствуваше се, че оръжието е захвърлено небрежно и презрително. Хиеро отметна плаща и окачи меча през рамо. След миг се оказа в коридора и тръгна обратно. Това, че убитият от него адепт знаеше, къде се намира меча му, бе голяма сполука. Благодарение на способността си да предвижда, той се бе досетил да потърси информация за взетите си неща в затихващото съзнание. Разбира се, не тръгна да търси хвъргача си, който бе отнесен някъде за изследване. Освен това нямаше повече снаряди за него и като оръжие беше безполезно.

Хиеро не срещна никого в тясното и малко посещавано коридорче. Непрекъснато опипваше менталното поле на Нечестивия и беше сигурен, че наблизко нямаше нито един човек. Но въпреки това той нервничеше. Появи се чувство, че от някой е открит. Забърза, почти се затича. Макар едва ли някой в Манун подозираше за бягството му, но неприятното усещане, че го следят не изчезна.

Подът на извиващия се коридор бе напукан, по грубите каменни стени водни капки се стичаха надолу, а лампи се срещаха рядко. Той водеше към отдавна неизползуван изход, който в далечното минало е бил предназначен за бягство от обсадената крепост. За него — бе му подсказал умиращият мозък — знаят малко хора и не се охранява.

Коридорът започна да се изкачва нагоре. Подът бе затрупан с купчини каменни и тухлени парчетии. Хиеро се спъна и забави ход. Спря се. Зад него се чу шум, сякаш предизвикан от падащи камъни. Свещеникът отново провери целия ментален диапазон, но не откри нищо. Реши, че е някоя мишка или друго малко животно и продължи пътя си. Досега нито един човек не бе открил бягството му — в това нямаше никакво съмнение.

Коридорът стана още по-стръмен, а едно неясно петно в далечината предвещаващо края му. Хиеро малко се отпусна и успокои дишането си. От непрекъснатото телепатично усилие бе започнал да се уморява и то повече отколкото от физически усилия.

Хиеро мина под поредния мъждукащ светилник и навлезе в тъмнината. Внезапно се раздаде шум зад него. Свещеникът рязко се обърна и едновременно извади тежкия си меч. В бледата светлина видя масивен силует, който сякаш изпълваше тунела и летеше напред с огромна скорост. Като разбра, че е открито, чудовището издаде пронизителен вопъл и се хвърли напред.

Беше Чи-Чук! По някакъв начин гигантският Ревльовец бе открил бягството му и го преследваше. Свещеникът контролираше мислите на хората от братството, но бе забравил, че Нечестивият има слуги и съюзници с друг ментален диапазон! Но нямаше време да се оплаква от невнимателността си. Мъждукащата светлина на лампата на тавана падна право на лемута и Хиеро видя блясъка на стоманеното острие в ръката му. После човекът стремително атакува.

Прехвърли меча в лявата си ръка, рязко се наведе, сграбчи голям камък и с всички сили го хвърли право в озъбената паст на

чудовището. Парчето варовик се тресна в устата му и нараненият лемут залитна назад и размята из въздуха свободната си ръка. Разтърсващият коридора див боен вик се смени с писъка на зашеметеното от болка животно.

Хиеро извади кинжала си, стисна го с дясната си ръка, а лявата с меч изпъна напред и се нахвърли на врага. Чи-Чук се опита да вдигне оръжието си, но свещеникът отрази удара с кинжала си и същевременно тежкият му меч потъна в ужасното окървавено лице. Нямахше жалост в душата му — както нямахше съмнение, каква ще бъде съдбата му, ако не улучи.

Когато човекът издърпа обратно оръжието си, се раздаде джвакащ звук. Колената на чудовището се прегънаха и огромното му тяло полетя напред. Хиеро се притисна до стената и лемута рухна право в краката му.

Наоколо се възцари тишина, която се нарушаваше само от дишането на свещеника. Затвори очи и се опита да улови някакъв сигнал за тревога. Но всичко беше спокойно. Мислите на хората в крепостта бяха заети само с всекидневните работи. З'дан в стаята си продължаваше да спи под въздействието на наркотика и в мозъка му танцуваха чудовищни видения. Очевидно, от този отдалечен тунел не бе стигнал нито звук или мисъл до централната част на Манун.

Хиеро се наведе над трупа и изтри оръжието си о калната козина на лемута. Стоеше, гледаше на сгърченото от предсмъртните мъки тяло и почиваше след страшното напрежение на схватката.

— Бедни мой, Чи-Чук — зареди на глас свещеникът, — Бедни мой, глупав Чи-Чук! Ако порядъчни хора те бяха възпитавали, ти сигурно нямахше да бъдеш този вонящ людоед, рожба на нощните ужаси, а съвсем друго същество!

От състрадание към нещастната съдба на Чи-Чук, той произнесе кратка молитва и продължи пътя си. Скоро усети свеж вятър да докосва лицето му и ускори крачки. Но мина доста много време, преди да стигне изхода и да се изкатери по стръмния скат в края на тунела. Краката му трепериха, умората му бе така силна, че усещаше, как в схватката с лемута е изгубил цяла година от живота си.

Запасният изход на крепостта нямахше врата. В края тунелът правеше два пъти зиг-заг и завършваше с такава тясна цепнатина, че свещеникът с труд се измъкна навън. Внимателно се огледа на всички

страни. Трябваше да прикрие с длан отвикналите от нормалната дневна светлина очи. Слънцето залязваше. Намираше се на склона на скалист масив доста високо над залива, в който се намираше пристанището на Нечестивия. На вълните се поклащаха няколко съда, в това число и тясното черно корабче, доставило го на острова.

На отсрещната страна на залива се намираше единственият пристан. От него нагоре се виеше пътя към замъка на Нечестивия. Хиеро вдигна глава и се загледа в стените сред пръстена скали. Вратите бяха затворени. Ни звук, ни стон! Безмълвие цареше в залива и пристанището.

В дясно от Хиеро започваше тясна пътека, водеща надолу към ивицата крайбрежен чакъл. Там, опънати на дървени колове, съхнеха рибарски мрежи. На брега, докосвани от прибоя, лежаха две лодки. Котвите им бяха зацепени за отломките на скалите. Свещеникът реши, че управниците на острова не се гнусят от свежата риба. Но това нямаше никакво значение. Най-важното бе, че с тези лодки щеше да избяга. Веслата се намираха вътре, а една имаше и разглобяема мачта, която лежеше на пода завита в насмолено платно.

Сенките ставаха все по-дълги. Ни едно огънче не трепна в прозорците на замъка, чиито контури започнаха да се размиват. Не се виждаше светлина и в пристанището. Корабите дори не се охраняват, помисли с недоумение Хиеро, очевидно Майсторите са много самоуверени, продължи той, и смятат, че никой не може да предизвика могъществото им. Но така ли беше всъщност? Той си спомни забележката на З'дан, която той пророни в лодката: „Островът има много пазачи“. Най-добре е, да бъде колкото се може по-предпазлив.

Първите звезди замигаха във висините. Нощта щеше да бъде безлунна. Тънко и жално виеше вятърът сред голите скали на острова на Смъртта. Хиеро неволно си представи, че това са стоновете на безбройните безименни същества, които тук са загинали — нещастни жертви на Нечестивият и слугите му. Той не биваше да попада в числото им!

Хиеро бавно се запуска по склона, като непрекъснато се оглеждаше и стискаше дръжката на меча си. Наоколо не се забелязваше никаква видима опасност. Менталните излъчвания на обитателите на крепостта както преди не будеха тревога.

Скоро се добра до лодките, освободи котвата на тази с мачтата и се опита да я изблъска във водата. Никак не беше лесно и на два пъти трябваше да почива. Накрая успя, качи се в лодката, издигна мачтата, но остави платното свито. После се върна на брега и с остър камък проби дъното на втората лодка, взе от нея веслата и се върна на своя съд. Не измина и минута, когато вече се насочваше към изхода от пристанището.

Гребеше предпазливо, оглеждаше внимателно скалите и не се опитваше да развие голяма скорост. В гъстата сянка на скалата лодката му беше почти невидима. Скоро се плъзна край един от големите кораби. Палубата му беше празна, а отсъствието на ментален фон показваше, че кораба не се охраняваше. Най-сложно се оказа да преодолее прекалено силното насрещно течение в тесния пролив, съединяващ залива с откритото море. Още на изхода вълнението се усили, водните пръски летяха над борда и главата на Хиеро бързо се намокри. Е, какво пък, реши свещеникът, докато работеше с тежките весла, така поне няма да страдам от жажда през дългия път.

Поривите на вятъра, който го посрещна в гърлото на заливчето, отначало го зашемети. Всъщност вятърът не беше толкова силен, но с малката лодка, около четири метра дълга, той си играеше с лекота. Вълните прииждаха една след друга, водата се изливаше на голата глава на Хиеро и се стичаше по шията и гърба му. Измокри се до костите, но за щастие нощта беше топла и не усети студ. Свещеникът не беше новак в работата с греблата и платната. Скоро влезе в ритъма на вълните и уверено насочваше лодката.

Но някъде в средата на прохода усети надигащата се тревога в подземната крепост. Той продължи упорито да гребе и същевременно усили менталната си защита, като се прислушваше в шума на разбуненото леговище на Нечестивия. Възприе яростните и несвързани мисли на З'дан, който се бе събудил и узнал последните вести. Импулсите на другите адепти също му бяха достъпни и той усети трескавата прибързаност, с която слугите на Нечестивия шарят по менталното пространство в недрата и повърхността на острова. Но напразно се опитваха да го открият. Усилията им отиваха на вятъра. Телепатичната му бариера бе непроницаема и неосезаема. Тази нова сила и умение Господ му изпрати в трудната минута и те го скриваха от служителите на злото. Но много повече се страхуваше от най-

обикновеното преследване, при което можеха просто да го видят. А рано или късно враговете му ще го организират.

Засега му вървеше. Успя да напусне гърлото на пролива и да заобиколи една от обграждащите го скали. Точно навреме! От стените на замъка със съскане излетя ослепителна ракета, взриви се над залива и заля всичко с ярка светлина. Но огромните скали, представляващи външните бастиони на острова го прикриваха от очите на врага. Но не хранеше никакви илюзии. Очевидно скоро изчезването на лодката ще бъде открито и тайната на бягството му ще стане ясна на всички.

Той постави греблата в лодката и опъна платното. После трябваше да се премести на кърмата и да хване кормилото. Започна да се движи край източното крайбрежие на острова. Минаха само няколко минути и той свикна с управлението. За щастие духаше западен вятър и надуваше платното. Постепенно свещеникът се убеди както в надеждността на съда, така и в способността си да се справи с него.

Хиеро бе така зает с управлението на лодката и наблюдението на околните скали, че в известна степен отслаби менталния контрол на околната среда. Естествено, това не бе намалило телепатичната му бариера, която поддържаше почти инстинктивно. Но внезапно усети нещо ново, странно и неприятно. Менталното поле се разтрепери и от какво се предизвикваше това не разбра, но явлението не му се стори заплашително и той не му обърна сериозно внимание.

Изведнъж вляво от Хиеро, извън границата на сянката от скалите, над водата се появи свитото на пръстен тяло на гигантския червей. Скри се в черната вода, показва се отново и стана ясно видимо в светлината на непрекъснато изстрелваните ракети.

Червообразното същество от залива! Манун го бе извикал от мрачните дълбини на Вътрешното море и изпратил след Хиеро!

7. ЗАБРАВЕНИЯТ ГРАД

Лучара седеше със скръстени ръце и втренчено гледаше пламъка на малкото огънче, като трепереше, но не от студ. До нея спеше младият мечок с глава на колената ѝ. Леко сумтеше с нос. Вдясно от плиткия овраг се донасяше шум на вълни и тихото мляскане на Клотц, който преживяше безкрайното си ядене. Както винаги лорсът стоеше на стража и девойката знаеше, че и тази нощ опасностите няма да връхлетят внезапно.

Мислеше си за Хиеро. Той бе направил невъзможното — обади им се и им вдъхна жажда за живот. Последните часове преди да им прати нишчицата надежда тя се чувствуваше много тежко и сериозно мислеше за самоубийство. Но сега се радваше и същевременно сърдеше чисто по женски. Той би могъл да каже нещо и на нея! „Не, аз съм действително прекалено глупава и неумела, а мечокът, това четириногло животно, е по чувствително от една жена, която...“ Девойката трепна и прогони далече тази неканена мисъл. Как може тя, Лучара, дъщерята на Даниил Девети, да обича един обикновен свещеник, при това чужденец, безроден дивак, който цапоти лицето си и се радва повече на разговорите си с Хърм, отколкото с нея! Просто е смешно!

Но веднага я обхвана разкаяние и Лучара нежно поглади рунтавата глава на мечока.

— Мечо, мечо, умнико мой — едва се чу нейният глас, — моля те, доведи го невредим!

Лагерът им се намираше в една цепнатина на скалата, само на стотина метра от морето. Както ѝ предаде Хърм, те трябваше да намерят скрито заливче и като се затаят, да чакат. Убежището им бе открито единствено откъм небето. Лучара си спомни уроците на Хиеро, направи нещо като ограда и запаленият огън не се виждаше нито от плажа, нито от морето.

Мечокът внезапно се събуди и пое дълбоко въздух с носа си.

— „Момиче (така наричаше Лучара), вятърът се усилва. Небето става черно. Ще помогне на Хиеро“.

После отново легна и затвори очи.

— „Но нали е в затвора“! — отвърна мислено Лучара. Хиеро сигурно щеше да се учуди, когато разбере, колко добре използва менталната връзка. Двамата с Хърм прекрасно се разбираха и провеждаха заедно истински съвещания. Девојката се научи да дава нареждания на лорса, но по-често предпочиташе за това помощта на мечока. Клотц го слушаше като самия Хиеро. И това обстоятелство би се сторило на свещеника достойно за внимание.

— „Не се опитвай да говориш с Хиеро! (чувство за опасност) — предаде мечокът. — Говори с мен и Клотц, но когато сме до тебе“.

Лучара бе достатъчно умна, да разбере, че Хърм по-добре си представя възможните последствия на разкрит ментален обмен. Биха могли да демаскират Хиеро или да покажат на враговете им мястото на лагера им. Но колко тежко преживяваше мъчителното очакване! Около час по-късно усети, че мечокът се събуди.

Той се изправи, протегна шия и започна да се взира в мрака така, сякаш се опитваше да пробие надвисналите облаци. По някакво шесто чувство усети, че отново се осъществява връзка с Хиеро. Ех, да можеше и тя с нещо да помогне! Нервна тръпка премина през тялото ѝ. Внезапно девојката разбра, че Хърм сега ще говори с нея.

— „Не мога да му опиша подробно мястото (където се намираме). Ти го направи. С моите очи той не може добре да разгледа (околността“.

И в съзнанието ѝ, подобно на бурен поток, нахълта Хиеро! Но не каза нито една дума за поздрав или ласка, бяха само заповеди!

— „Бързо, момичето ми, къде си? Опитай се да ми разкажеш за мястото. Как изглежда откъм морето? И бързай! — последва кратко прекъсване. — Преследват ме! Не мога дълго да говоря с тебе! Бързай!“

Лучара се ужаси. Искаше да му помогне, но се обърка и не можеше дори да мисли. Някой щеше да убие Хиеро, ако предадената от нея информация се окаже невярна или недостатъчна. Това я плашеше, но девојката успя да събере силите си.

— „Слушай — предаде тя спокойно, — ще се опитам. Намираме се на разстояние ден път на изток от мястото, където те плениха.

Навътре в морето се издава самотна скала, а на върха ѝ растат две палми. Скалата е по-висока от запад и се снижава на изток. Зад нея се намира малък залив с плаж. Ние сме в подножието ѝ“.

— „Това ми е достатъчно! — изстреля мисълта си Хиеро. — Ни дума повече, иначе може да ни открият! Не търсете връзка с мен! Чакайте!“

Настъпи мълчание. Лучара се заля в сълзи. Той е там някъде сред морето, заплашва го смъртна опасност, а не намери за нея една топла дума! В следващия миг си помисли, че това е егоизъм и заплака още по-силно: „Докато се обиждам на студенината му, той се бори със смъртта и дори може да е вече загинал!“

— „Чакай и бъди спокойна — дойде в мозъка ѝ. — Той също мисли за тебе. Но сега трябва да се бие за живота си. Ще се върне, бъди сигурна.“

През сълзите си Лучара удивено загледа мечока. Как е усетил чувствата ѝ?

— „Твоят разум е отворен за мен — предаде Хърм. — Когато говорихте с Хиеро, чух мислите ви. Твоят мозък още не може да се справи с такава задача. Сега спи, а аз ще наблюдавам брега.“

Тя се успокои и легна на наметалото си. Вглеждаше се черното нощно небе, слушаше прибоя на вълните и свиренето на вятъра в короните на палмите, беше сигурна, че няма да затвори очи, но за голямо задоволство на мечока заспа почти мигновено.

Хората са странни същества, помисли четириногият философ, влеченията често им струват много скъпо. После се заслуша в нощните звуци.

* * *

Лицето на Хиеро остана спокойно, но сърцето му трепна, когато видя гигантското белезникаво тяло на червеобразното същество. Той седеше на наветрената страна и опираше крака в срещуположния борд, като с едната си ръка стискаше кормилото, а с другата — възето за управление на платното. Малката лодка се носеше край скалистия бряг на Манун и свещеникът инстинктивно се стараше да е близо до склоновете. Нещо му подсказваше, че в открито море, след като

напусне крайбрежните води и се насочи към голямата земя, опасността ще нараства. Все още усещаше вибрирането на менталното поле — очевидно от сигнала, изпратен от острова за чудовището от дълбините.

Внезапно само на десетина метра от лодката водата се изду. Но колкото и да напрягаше очи свещеникът не видя нищо в тъмното. Нещо дебнеше ли там или беше просто голяма вълна?

Изгря луната и бледата светлина, като се отрази от повърхността на морето, му помогна да избере правилния курс. Най-сетне той напускаше крайбрежието на Манун. Най-дългият и източен нос на острова остана отдясно на лодката. Пред него се плискаше откритото море. И там някъде, на неизвестно разстояние, на голямата земя го чакат приятелите му.

Мина край носа и смени галса. Маневрата беше достатъчно проста и не предизвика затруднения. Той добре си представяше, накъде трябва да плава. Вътрешното му чувство за ориентация, както и за време, бе развито много силно. Като завърши работата с платното, Хиеро отново седна на кърмата, погледна назад и потрепери от погнуса.

Над водата се бе показала ужасна и непрекъснато пулсираща кръгла паст. Гигантският червей се намираще на десетина метра след лодката и главата му се подаваше леко над водата. Свещеникът го бе нарекъл „червей“, но като много други чудовища и то имаше родоначалник в епохата преди Гибелта. Тогава е било всичко на всичко минога — риба дълга до половин метър, — която в резултат на мутациите се е превърнала в тъпо и безмозъчно чудовище, способно да обърне доста голяма лодка. Чародеите на Нечестивия бяха намерили менталната вълна, която заставя тези чудовища да излизат на повърхността в търсене на храна. Очевидно адептите умееха да ги подчиняват и така да осигуряват безопасност на корабите си. Изглежда в дълбините обитаваха множество подобни белезникави гадости и съставяха наистина най-надеждната охрана на острова.

Гигантският червей ясно се виждаше в лунната светлина, плаваше с извивки на дългото си тяло и следваше всеки завой на лодката. На Хиеро му се стори, че животното нарочно се движи бавно, сякаш си играе с него. Ако се съдеше по това, че чудовището бе успяло бързо да го настигне, то можеше да развие много по-голяма скорост.

Но по-вероятно беше, че това е просто инстинктивна предпазливост. Иначе в миниатюрният мозък на чудовището едва ли имаше място за някакви мисли. Накрая червеят изглежда реши, че преследваното същество става за храна. Скоростта му рязко нарастна, тялото се сви като пружина и после голямата глава нанесе удар в кърмата на лодката, точно под мястото където седеше Хиеро.

Свещеникът беше готов за борбата и много разгневен. Да измине такъв пълен с опасности и лишения път и да загине в устата на подобно отвратително същество! За миг изгарящата вълна на яростта го удари в главата, но Хиеро бе опитен боец и помнеше, че първото правило във всяко сражение е за запази спокойствие. Застана прав на кърмата, яко стисна с коленете си кормилото и хвана в ръце едно от запасните весла. И в мига, когато чудовището отново се нахвърли като таран, той набучи дървото право в закръглената паст. Лопатата премина между незахлопнатите обсипани с островърхи зъби челюсти и попадна право в гърлото, като човекът употреби всичките си сили да го забие, колкото се може по-дълбоко.

Чудовището се дръпна и измъкна веслото от ръцете на Хиеро. Това движение събори свещеника на колене, но той успя да прехване с ръце рулята и да запази контрола над лодката си. Като омаян гледаше мятащото се във водата тяло, ту свиващо се на кълбо, ту разпъващо се в напразни опити да се освободи от веслото. Скоро червеят изчезна назад в мрака, но Хиеро не изгуби предпазливостта си. Тази твар сигурно не беше сама в залива и той добре разбираше, че следващия път ударът може да не бъде така сполучлив. Освен това бе на края на силите си. Напрежението на двете схватки и дългото ментално усилие почти бяха изтощили запаса от жизнената му енергия. Той нито за миг от началото на пленяването си не бе почивал и сега не можеше да прецени, колко още би издържал.

Островът се скри на запад и сега наоколо се простираше безкрайна водна повърхност, пълна с отблясъците на лунната светлина, които танцуваха по безкрайните вълни. Хиеро се умори от съзерцанието и реши да се свърже с приятелите си. Той не вярваше, че силите на доброто ще възтържествуват така леко. С отдалечаването си от пристанището на Манун започна да усеща по-силно гнева на 3'дан и свирепата ярост на останалите адепти. Бяха му казали, че никой пленник не е успявал досега да се измъкне жив от острова на Смъртта.

Той го направи и естествено реакцията на враговете трябваше да бъде бърза. Всеки миг гонитбата щеше да започне и колкото по-скоро се свърже с другарите си, толкова по-добре.

Извика едновременно Хърм и Лучара. Ако девойката знаеше мислите му след прекъсването на връзката, тя би спала с усмивка на лицето. Постепенно свещеникът осъзна, че тя с шапката си непокорни тъмни къдрици и лека изящна фигура непрекъснато стои пред очите му по време на работа, почивка и дори в най-критичните мигове на върховно напрежение на волята. Успее ли да се върне... и отново да я види...

После се превключи на останалия зад него остров и използвайки новата вълна, отдели няколко канала от мисления поток на враговете в крепостта. Освен основния различа три други — те бяха по-силни от първия и следователно по-близки. По посоката прецени, че се намират между острова и лодката му. Очевидно трите кораба го преследваха с пълна скорост. Да, слугите на Нечестивия не губеха напразно времето си! Трябваше да си изясни, дали до голямата земя е далече?

Свещеникът внимателно се вглеждаше в ноцната тъма, но в слабата светлина на луната не можеше да види нищо друго, освен безкрайните редици на търкалящите се вълни. Боже Милостиви! Брегът не може да е далече! Той бе изминал вече цели осем километра и сигналите от приятелите му бяха станали достатъчно ясни. Но и силата на менталните потоци на враговете нарастваше, което показваше, че преследвачите го настигат. Знаеше също, че те непрекъснато се опитват да напипат излъчване от мозъка му и не успяват. Това беше единственото му утешение.

Стана малко по-светло. Свежият вятър разкъса облаците и луната започна да наднича по-често. Не беше никак приятно, но нищо не можеше да направи. Оставаше му единствено да чака и да се моли.

Но какво е това напред? Тъмна, но рязка линия се показва в измамната лунна светлина. Лодката излетя отново на гребена на поредната вълна и той я видя по-добре. В ляво от курса му имаше земя. Хиеро леко завъртя рулята и се вгледа в очертанията на брега. Същевременно усети по-силно мисленото излъчване на Хърм.

— „Събудете се, съберете лагера и чакайте! — предаде Хиеро. — Бъдете готови! Не ми отговаряйте, ще ви открият!“ — Той три пъти

излъчи този сигнал в новата честота и прекрати връзката. Беше направил всичко възможно.

Облаците се разпръснаха и в светлината на пълната луна дори малкото му платно се виждаше надалече. Хиеро прехвана менталната вълна на преследвачите и се порази, колко са близо. Но зад него никой не се виждаше.

Той вече различаваше подробностите на бреговата линия, но за негово огорчение не откри нищо приличащо на описаната скала. Вляво се точеше безкраен плаж обрасъл в гъсти храсти, зад които се издигаха далечни дюни. Нима е пропуснал заливчето? Но сега това нямаше никакво значение, важното бе да се откъсне от преследващите го кораби. Той насочи лодката право към земята, до която оставаше около километър.

В същия миг усети рязко качване на емоционалността в излъчването на противниците си. Изглежда го бяха забелязали. Разтревожи се, обърна се рязко и ги видя. Два черни правоъгълника се издигнаха над водата и отново изчезнаха. Платната на корабите. Разстоянието до тях беше почти равно на това до брега. Но щастieto не изостави Хиеро. Корабите на враговете имаха само платна за двигатели и това изравняваше шансовете им. Но своеобразното колебание на сигналите му подсказа, че преследвачите предават някакво съобщение, свързано очевидно с появяването на лодката му в полето на пряката видимост. И действително, два други източника на ментално поле, несъмнено кораби на неприятеля, измениха курса си и започнаха да се приближават към него. Ръката му неволно стисна дръжката на кинжала. Втори път няма да им се даде жив! Той знаеше, че Нечестивият се нуждае от живота му, а не от смъртта му. Докато преценяваше скоростта на друмачтовия съд и шансовете си да избяга, Хиеро отново се огледа назад. Корабът го настигаше бързо. Виждаше се вече очертанията на черния корпус и на него в отблясъците лунна светлина някакво острие или дуло.

Но брегът беше съвсем близо. Чу шума на вълните и видя короните на палмите, които се поклащаха от свежия вятър. Внезапно се разнесе съскане, после още веднъж. На платното, като по заповед на вълшебница, се появи кръгла дупка, но иначе здравата тъкан не се разкъса повече. С рязък удар тежка стрела от арбалет се удари в борда непосредствено до ръката му. С нищо не можеше да се защити, дори не

се огледа, а продължи да насочва лодката право към бушуващия до брега прибой.

Внезапно лодката навиря нос и Хиеро побърза да свали платното. Сетне рязко гмуркане напред едва не го събори. Той се сви до борда и впи ръце в него. Вълните си играеха с лодката като с тресчица. Най-после под дъното заскърца пясък. В същия миг свещеникът хвърли дългия си плащ, скочи във водата и изскочи на брега.

Над главата му изсвири тежък снаряд, но не го забави нито миг. А когато бягаше по пясъка към близката дюна зад гърба му се раздаде диво свирене. Разбра, че на кораба се намира глутница Космати Ревльовци. Едва когато изкачи върха на пясъчния хълм, си позволи лукса да се огледа. Лодката му лежеше на брега и пенестите вълни я удряха по борда. За миг усети горчивина — нали тя го беше спасила. Зад линията на прибоа се поклащаше вражеският кораб. Лунната светлина му позволи да види мятаните се яростно по палубата черни фигури. До ушите му стигаха бесни викове. Свещеникът се усмихна. Да слязат на брега не беше никак лесно. „Господ не е изоставил слугата свой“ — помисли той и погледна нощното небе.

Легна на гребена на дюната и започна да ги наблюдава. Ще тръгне да търси приятелите си, едва когато врагът си тръгне. Корабът им беше по-голям, отколкото предполагаше. На борда му можеше да има поне петдесетина души — напълно достатъчни да го преследват по суша.

В далечината се появи обтекаемият корпус на втория кораб, който преди време го беше пленил и стремително започна да се приближава. Идваше от юг и режеше вълните с острия си като нож нос. След няколко минути се поклащаше до платнохода. Свещеникът видя група черни фигури на палубата и разбра, че оръдието с мълниите отново търси цели. Спусна се стремително по склона на дюната към сушата. И го направи точно навреме. Внезапно тревата на гребена бе обхваната от оранжев огън.

— Глупак! Трябваше да се скрия настрани! Те ме видяха, как се изкачвам! — зашепна той проклетия и побърза да се отдалечи от брега през хрусталаците и палмите. Зад себе си чуваше пукането на огъня.

Измъчен и изморен той вървеше бавно и едновременно се опитваше да разбере мислите на враговете. Но се сблъска с нова

трудност. Очевидно тук имаше толкова много събрани заедно същества, които се опитваха да съсредоточат вниманието си на него и заедно с това да защитят мислите си с ментални бариери. В тази бъркотия беше невъзможно да се оправи — дори с използването на новия канал за връзка, за който те не подозираха.

Изведнъж до него достигна ясно съобщение, което се извиси над другите като планина над хълмове.

— „Свещенико, предполагам, че ме чуваш! Ти изпълни поредните си фокуси! Ти уби още един Старши Брат и унищожи още един верен нам слуга. Чуй ме, свещенико! Аз, З’дан, Майстор на черното Братство и глава на Синия Кръг се кълна да те убия по най-страшния начин. Няма да ти е лека смъртта, свещенико! И нека нямам покой, докато не изпълня клетвата си. Отивам си, но скоро отново ще се видим!“

Хиеро се отпусна на земята, като се облегна на дънера на голяма палма и се загледа в залятата от лунната светлина стена на заобикалящите го храсти. Чувствуваше такава умора, че всякакви физически усилия сигурно биха го убили. Но същевременно искрено се изуми. Съдейки по мислите на враговете си, те наистина нямаше да слязат на брега. И причината беше една единствена — страхуваха се от него! Самотният, изранен и измъчен! Страхуваха се отчаяно! Само това можеше да застави цял отряд въоръжени хора и лемути, поне стотина души, да прекрати преследването. Те нямаха представа за възможностите му и водача им се опасяваше от засада. Като си помисли това свещеникът се усмихна едва-едва. Всичко, което можеше да направи, бе защитата на собствения му мозък. Но слугите на Нечестивия се бояха от него и го смятаха за свръхчовек с невиждана телепатична мощ!

Тази мисъл го ободри. Но малкото останали сили трябваше да използва разумно. Настрои се на новия канал. Хърм изглежда го чакаше и отговорът дойде веднага.

— „На брега съм, на запад от вас — предаде Хиеро. — Ти трябва да дойдеш при мен. Не мога да намеря скалата и лагера ви. Намирам се в храсталаците на половин километър от брега. Повече няма да използвам менталната връзка. Търси ме с нос и очи. Враговете са наблизко. Движи се зад линията дюни и пази мислите си! Повтарям, пази мислите си!“

След последните думи той падна с лицето надолу на пясъка и последната капка енергия напусна тялото му. Лежеше в сянката на палмата и не бе в състояние да помръдне и пръст. Дори дете въоръжено с камък би могло да го убие.

* * *

Осъзна се от падането на вода по лицето му. Помисли, че вали дъжд. Наоколо беше тъмно. Усети до устните си гърлото на бутилка, после разбра, че седи облегат на нещо меко и с чудесна миризма. Главата му лежеше на гърдите на Лучара, а на няколко метра пред него се виждаше мечока. Хърм се наведе и започна леко да сумти, докато разглеждаше приятеля си. Наблизо, като черна буца на фона на звездното небе се мяркаше лорсът. С усилие Хиеро преодоля слабостта си и взе манерката от ръката на момичето. А то писна от радост и изненада и занарежда:

— Всичко е наред, всичко е добре, търсихме те цял ден и те открихме преди няколко минути. Всъщност, Хърм те намери по миризмата. Дай манерката, сама ще ти давам да пиеш, трябва ти почивка, аз ще ти умия лицето, аз...

Със свободната си ръка Хиеро прикри устата ѝ, същевременно жадно запи от манерката и когато се напи до насита ѝ позволи да говори.

— Гладен съм — произнесе дрезгаво. — Докато ям, ще ви разказвам. Но първо ми кажете, да сте видели някого от нашите врагове? По море или на сушата?

Тя скочи и затича към чантите, закрепени на седлото на лорса и се върна обратно с храна. Сега девойката се опитваше, но без особен успех, да говори с безразличен тон.

— Как се чувствуваш, Хиеро? Ние се криехме на три километра източно на брега. Ако беше продължил да плаваш, лесно щеше да откриеш заливчето ни. Изглеждаш ужасно и миришеш странно. — Тя непрекъснато говореше, докато му подаваше право в ръката сухари и парчета месо.

Докато се хранеше той накратко разказа, какво се бе случило с него по време на плена му. След това по менталната връзка повтори на

Хърм разказа си. Беше в известна степен уморително за него, но необходимо. Мечокът изслуша Хиеро, метна насам-натам тежката си глава и потъна в мрака — отиде да огледа околността.

На свещеникът се поиска да хапне нещо сладко и завърши трапезата си с парче пемикан. После стана, протегна се и въздъхна дълбоко.

— Ти дори не си представяш, колко е хубаво да си на свобода след подземната тъмнина — каза той и подложи лице на прохладния нощен вятър. — Манун е един неописуем ужас. Там и въздухът мирише на смърт. На този остров не расте нито трева, нито храсти, нито кактуси.

Тя се разтрепери и Хиеро внимателно я погледна — изглеждаше така нежна и изящна с тъмните си къдрици, по които пробягваха игривите светлинки на луната. Нещо в очите му я накара да вдигне ръка към главата си и нервно да поглади косата си.

— Много ми беше скучно без тебе — каза го просто и като се опря на ръката си, легна на земята.

Лучара се обърна с гръб към него и сякаш внимателно се зае да изучава залетите от лунната светлина дюни.

— Виж ти — разтрепери се гласът ѝ. — Това е добре, защото и ние скучаехме без тебе.

— Аз казах, че ми беше много скучно без тебе — повтори Хиеро. — Непрекъснато, когато беше възможно, мислих за тебе. Удивително, повече се безпокоях за тебе, отколкото за моите работи.

Тя се обърна към него и той видя блясъка на големите черни очи. Няколко мига продължи мълчанието, преди тя да заговори.

— Хиеро, аз съвсем не съм избягала от лош господар робиня.

— Е, какво пък толкова — каза той с досада, — досещах се за това. И да съм проклет, ако това обстоятелство поне малко ме вълнува, дори то да е много важно за тебе. Девойката, която обичам, винаги ще ми е скъпа, каквото и да е ставало с нея в предишния ѝ живот. И не ме интересува, каква си била в твоята варварска страна!

— О-о-о! — възкликна тя през сълзи. — Ти си ужасен човек! Какво си помислил за мен! Аз исках да ти кажа нещо важно, но ти дори не ме изслуша! Махай се обратно на твоя остров на Смъртта или където искаш другаде! Ти си полумъртав и изглеждаш като изкопан

труп и дори миришеш така! — разгневена, тя скочи на крака и изчезна в тъмнината.

Той се ядоса, но скоро му мина. Унило се почеса по тила и с удивление си помисли: „Защо така се ядосах? Та аз не се държах никак умно!“

— „Нещо ново?“ — запита той Хърм, който внезапно изникна от мрака и близна изцапаното и брадясало лице.

— „Никакво движение (наоколо) — веднага дойде отговорът. — Мирише само на дребни нощни животни. Враговете (изглежда) са се върнали на острова (си)“.

— „Стой тук и наблюдавай — предаде свещеникът. — Отивам до водата да се умия“.

Бавно се изкачи на дюната. Вътрешното море бе пусто. Лунната светлина посребряваше водите му, които изглеждаха тази нощ невероятно тихи и спокойни. Мислите на Хиеро бяха далече от тази природна картина. Той внимателно търсеше следи от враговете. Мислите му се понесоха нагоре и надолу по крайбрежието. Но не откри нищо друго освен зверове и птици.

Удиви се от резултата и повтори търсенето. Успехът беше същия. Там, в далечната крепост, Нечестивият беше закрил с ментална бариера владенията си. Хиеро усещаше над острова да витаят някакви мисли, но не разбра нищо от тях. Намираще се в положението на човек, който се опитва през матово стъкло да разгледа вътрешността на аквариум. Усещаше движение, но не бе в състояние да определи природата на това движение.

Бързо го направиха, призна с нежелание, спусна се към плажа и започна да се съблича в движение. Зад себе си чу пръхтенето на на Клотц, който го следваше по петите. Лорсът се страхуваше да не загуби отново стопанина си и бе решил изглежда непрекъснато да го охранява.

Свещеникът се изми и обръсна, като не преставаше да разсъждава за действията на враговете си. Очевидно, те не си представяха възможностите му. Но З’дан и цялата им глутница са усетили, че съществуват други канали за връзка и съумяха бързо да ги неутрализират. Те, както и преди, не успяваха да му попречат да ги открива, но вече не можеше да прониква в мислите им.

Допирът със студената вода го ободри. Той смени дрехите си и се захвана да пере. Когато свърши с тази работа, нанесе знака на сана си. Хиеро се почувствува напълно отпочинал и само отсъствието на медальона на гърдите му напомняше за събитията през последните дни. Парчето стопен метал, в който се превърна сребърната значка, потъна в морето.

Време бе да тръгва. Насочи се към дюните, а Клотц вървеше по петите му. Като прехвърли пясъчния гребен, Хиеро видя, че девойката и мечока се катерят срещу него нагоре по склона. Вгледа се в Лучара и усети как кръвта заби в слепоочията му. „Господи! — учуди се той. — Какво става с мен?“

Тя вдигна глава, изгледа го студено и изведнъж се усмихна. Хиеро изпита почти непреодолимото желание да сондира мозъка ѝ. „В името на деветте кръга на Ада, какво ли мисли за мен? Коя е тя? Защо се влюбих в нея?“ — тези вечни въпроси звучаха в съзнанието му и го лишаваша от привичната му уравновесеност.

— Извинявай, изглежда бях невежлив — каза той напрегнато. — Забрави думите ми — тонът му беше съвсем изкуствен, разбираше го и се прокллинаше вътрешно за неловкостта си.

— Не се безпокой, Пер Дъстин Хиеро — отвърна девойката. — Бях прекалено глупава. Прости ми.

Но те продължиха да се поглеждат студено, докато Хиеро завързваше за седлото изпраните и още мокри дрехи. После скочи на лорса, протегна ръка на девойката и ѝ помогна да се качи. Отново потеглиха на път по крайбрежието. И двамата пътешественици бяха обхванати от напрежение. Не разговаряха за неотдавнашните събития и тежките изпитания. Би трябвало да обсъдят и други неща, но никой не се решаваше да започне първи. А през това време пътят се точеше под копитата на Клотц. Хиеро се захвана да обяснява на девойката плана за следващите действия.

— Те добре си представят, къде се намираме — каза той. — Сега са силно изплашени, но едва ли за дълго. Ние ще заобиколим Вътрешното море от изток или ще го пресечем, така че да попаднем около Ниана, града за който ми разправя. Нечестивият е вдигнал по тревога слугите и съюзниците си, в това трябва да сме сигурни. Пред нас — посочи с ръка на югоизток, — няма нищо, освен няколко мъртви градове. Те не ме интересуват, защото са силно разрушени и

наводнени, и едва ли в тях са се запазили някакви устройства, които ме интересуват. Картата на убития от мен адепт на Нечестивия показва, че около тези градове южната част на Сврачешкото блато се доближава плътно до морето и дори се вдава в него като полуостров. Аз искам да се откъсна от крайбрежието и да пресека полуострова северно; това силно ще съкрати пътя ни. Но тогава ще трябва да вървим през блатото, а без хвъргача е прекалено опасно. Ние не ще можем да се сражаваме с огромните животни, които го населяват.

До разсъмване вървяха под лунната светлина. Дюните ги прикриваха от вражески поглед откъм морето, но забавяха хода им. Границата между блато и пясъчно крайбрежие бе обрасла гъсто с храсти, палми и бодливи кактуси. Клотц бе длъжен да избира внимателно пътя и не беше така бърз както на равния плаж. Но Хиеро предпочете да не рискува: З'дан и милата му компания всеки миг можеха да се появят. Свещеникът непрекъснато проверяваше каналите за връзка и се опитваше да открие поне някакви следи от сигнали. Поле усещаше, но менталните вълни мълчаха. Изглежда слугите на Нечестивия подозираха някои неща и бяха прекратили всяко мислено общуване. Така ситуацията ставаше все по-опасна.

Времето минаваше и пътя се точеше под копитата на Клотц. Накрая Хиеро престана да възприема менталното поле на врага. Това означаваше, че са се отдалечили на голямо разстояние от острова на Смъртта и настроението му се подобри. Щом неговата мисъл не можеше да достигне леговището на Нечестивия, то очевидно и враговете не бяха в състояние да го засекат. Освен това предполагаше, че менталната бариера е свързана непосредствено с крепостта и самия Манун, вероятно се поддържа с някаква машина, подобна на усилвателя на ментална енергия, който бе използван за установяване на контрол над съзнанието му. И едва ли подобно устройство би могло да се премества от място на място. Следователно, трябва само да избягва крепостите и градовете на Нечестивия!

На разсъмване пътешествениците изградиха лагера си под непроницаемата корона на огромна палма. Хиеро внимателно огледа околността и безоблачното небе. Макар да не бе виждал от деня на излизането си от блатото пилота, предпочиташе да не рискува. Също така не се осмели да разгледа местността с очите на някакви птици. Непредпазливостта можеше да насочи противника по следите му.

Хапнаха набързо и спаха цяло утро в сянката на палмата. Сетне Хиеро се захвана да изучава съседните дървета и храсти, докато не се окажа пред ниско възлесто стебло с блестяща черна кора. Свещеникът извади меч си и отсече дървото, а после цял ден се поти над твърдата дървесина, като многократно заточваше и нож и меч. Накрая, преди залеза, бе успял да изработи няколко детайла.

— Това ще ни послужи за направата на арбалет — обясни той на Лучара. — Всеки Убиец, опитен воин, умее сам да си прави оръжие. Изгубих хвъргача си и надеждният арбалет е най-доброто, което мога да измисля. Ще ми трябват още рога на някакво животно, а също метални върхове и пера за стрелите. Доста време ще изгубя, докато го направя, но ми е нужен.

— Ще ме научиш ли да стрелям?

— Защо не? Има достатъчно дървета да направим два арбалета. Колкото по-добре сме въоръжени, толкова повече се увеличават шансовете ни да стигнем целта. Арбалетът...

Да обяснява устройството на арбалета му беше доста трудно на гърба на лорса. Но на следващото утро нарисува на пясъка чертеж и през целия ден дружно дялаха дървенията и разговаряха за каквото им падне. Прекъсваха разговора единствено, когато някой от тях се обръщаше към Хърм, който лежеше насреща им и наблюдаваше с задоволство и внимание работата им. Хиеро изказа съображенията си относно избрания маршрут и предупреди мечока, че пътят им ще мине през особено опасна зона, в която се намират няколко града на Нечестивия. Но разумното животно нито се удиви, нито се разтревожи.

— „Бил съм на такива места на север — обясни му мечока. — Лоши са, зли, там живеят нечисти създания, ти ги наричаш хора-пльхове. Но те са доста неподвижни и като вас (с Лучара) нямат добро обоняние и слух. Не се страхувам от такива места“.

Хиеро разбра, че мечокът наистина е бил в развалините на древните градове на Канда. Попита защо му е било нужно това, но отговорът беше уклончив.

— „Старшите ни заставяха да ходим там“ — съобщи Хърм.

Свещеникът направи извод, че най-вероятно, посещението на такива опасни места, се явява за народа на Хърм своеобразен изпит за зрелост. Той обясни на мечока, че гигантските южни Градове на Смъртта никак не приличат на напуснатите от хората селища в Канда.

Огромни са и десетки пъти по-опасни. Докато го слушаше, Лучара кимаше с глава.

— Няколко такива градове се намират в Д'Алви — каза тя. — Но освен слугите на Нечестивия, никой не се осмелява да ги посещава. Говори се, че в тях се крият страшни и удивителни създания, каквито на друго място няма да намериш.

— „Може и така да е — отвърна мечокът. — Аз ще бъда много внимателен. Но щом така и така ще ходим по тези места, защо трябва излишно да се безпокоим?“

— Моят народ притежава странни инструменти — продължи девойката. — Казват, че са много древни, отпреди Гибелта, или са копирани от стари образци. Пазят ги доверени свещеници и някои хора с благороден произход. Когато трябва да се мине близо до Градовете на Смъртта или през пустините, тези инструменти ги взимат със себе си. Те показват има ли невидима смърт.

— Да — каза Хиеро, докато внимателно разглеждаше готовия приклад на арбалета и го изглаждаше с нож. — Зная за какво говориш. Ние също имаме такива устройства. Това, което наричаш невидима смърт, всъщност е радиацията. Ние не можем да я унищожим, нито да я произведем, но знаем, какво представлява. — Той постави настрана оръжието, загледа се в спускащото се към хоризонта слънце, след което продължи. — Докато ти си с нас, такива прибори няма да ти са необходими. Клотц и аз сме научени да определяме нивото на радиация. Ние умеем да я усещаме. И съм сигурен, че и косматия ни приятел също е способен да го прави без допълнителни средства. — Той се обърна към Хърм и мечокът потвърди, че добре познава опасността от радиацията и умее да определя източниците ѝ.

Лучара се изуми. Жизненият ѝ опит не беше малък, независимо от възрастта ѝ, но с проявяването на всяка нова способност на Хиеро и се струваше, че в сравнение с нея, той е същество от по-висш ранг. В душата си чувствуваше, че гордостта ѝ за благородния произход, не е нещо повече от защита против очевидния факт, че този чужденец от далечния Север с нищо не е по-лош от девойката на варварския Юг. Както и да се кичи с високото си положение, в сравнение с нея, той е по-възрастен, по-умен и по-образован.

Но девойката умееше да скрива емоциите си. А вроденото уважение към човешката личност не позволяваше на Хиеро да сондира

мозъка ѝ, и като всеки влюбен човек продължаваше да се терзае от съмнения. Но външно също запазваше пълно спокойствие.

— Нека разгледаме картите — предложи по едно време той. — Движим се прекалено бързо и скоро ще се окажем на опасните места. Ти чу ли жабите миналата нощ?

Пронизителният хор на амфибиите ги преследва през цялата нощ и пътешествениците разбираха, какво означава това. Приближаваха огромното блато, а във въздуха се усещаха изпаренията му.

Хиеро предпазливо разгърна картата. В средата синееше Вътрешното море. Широк и почти правоъгълен полуостров се вдаваше навътре в езерото от североизток. И в основата му Сврачешкото блато, отбелязано с яркозелен цвят, плътно се допираше до чистата вода и границите им се сливаха в продължение на много километри. На това място се виждаха няколко черни кръгчета — така се означаваха полупотъналите древни градове. Те се намираха точно по маршрута им само на един дневен преход.

— Виж — произнесе свещеникът и посочи югоизточния ъгъл на морето, — това кръгче може да означава единствено Ниана, пристанищния град за който ми разказва. А тук — показалецът му последва вълнообразната линия на изток — е нарисуван пътя, където са те пленили търговците. Хващам се на бас, че червеното петно на юг от морето е пустинята на Смъртта. Гледай, до нея има три кръгчета, също древни градове, а един от тях е на самата граница на пустинята. Тези три града са означени и на моята карта. Там ще търся това за което ме изпратиха.

След тези думи свещеникът сгъна картата и я прибра в чентата на седлото. Почиваха, докато вечерната светлина не помръкна напълно. В този негостоприемен край към квакането на жабите се прибавяше бръмченето на огромни облаци жилещи насекоми. Хиеро бе свършил мазилото за защита от ухапване и им оставаше единствената възможност, търпеливо да изчакат часа на тръгването.

Нощта ги настигна по пътя. Почвата ставаше все по-влажна и скоро копитата на Клотц плискаха големи порции вода и кал. По едно време в мрака, подобно на крепостна стена около блатото, се появи високата тръстика и групите на гигантски хвощове. Няколко пъти трябваше да заобикалят езера с прогизнали брегове. Лорсът случайно настъпи някаква безобидна бледосивкава змия и я смачка. Хиеро

редовно проверяваше достъпните му ментални канали и се опитваше да открие идващата опасност. Впрочем, спрямо гигантските жаби не се надяваше особено на способностите си. Мозъкът на амфибиите е практически един и същ, независимо дали принадлежи на същество дълго пет сантиметра или двадесет метра. Затова му бе невъзможно по този начин да различи чудовищното същество и обикновената квакаща жаба. За щастие, тук до самото езеро, блатото изглежда бе по-малко опасно отколкото в централните си части. Само веднъж далеч на север се раздаде ужасния вик на неизвестно страшилище.

* * *

Веднага след появяването на първите слънчеви лъчи на изток, пътешествениците решиха да спрат. Само няколко минути преди това Хиеро спря Клотц, скочи на земята и започна внимателно да разглежда почвата.

— Изглежда — замърмори на половин глас той, — под нас има не повече от два три сантиметра земя. Не напразно чух копитата да удрят по нещо твърдо — Хиеро заговори високо, като се обърна към Лучара. — Мисля, че се намираме на пътно платно или някакво друго изкуствено съоръжение. — Обърна глава към Хърм и му предаде: — „Ела тук и ми кажи, какво има под краката ни?“

— „Строено (е от) хора. Много старо“ — направи заключението си мечока.

Те стояха в горещината на отиващия си сумрак и слушаха квакането на жабите и бръмченето на насекомите. Хиеро усети хапането на москитите и по краката си под ботушите. Погледна надолу и видя около копитата на лорса да се въртят призрачни живи облаци.

— Скоро ще съмне напълно — каза свещеникът. — Трябва да се скрием някъде.

Сетне заповяда на мечока да потърси подходящо място. Тръгна пеша, а лорсът го последва. Заобиколиха тръстиките гъсталаци и се озоваха пред открито водно пространство. Тук-там стърчаха връхчетата на малки островчета. Хиеро се огледа и забеляза наблизено възвишение обрасло напълно с тръстика, над която няколко разкошни палми разпростираха короните си. Той отново яхна Клотц и всички

заедно напуснаха твърдината на древния път и зашляпаха през течната кал към хълма.

С шумно джвакане Клотц измъкна огромното си тяло от калното тесто, което на стопанина му би стигнало до кръста. Хората побързаха да се спешат. Намираха се на правоъгълно островче със страна около десетина метра, което леко се извисяваше над калното море. Твърдата повърхност бе дала част от себе си на няколко палми. Тръстиката и разни храсти стигаха на височина до половината стебло и образуваха нещо като долен етаж на гората. Докато разглеждаше удивително равните краища на островчето, Хиеро разседла лорса и се захвана да чисти огромното му тяло от впилите се пиявици.

— Сигурен съм, че се намираме на развалините на древно здание — заяви той, когато откъсна последния паразит и го хвърли в блатото. — Под нас е покрива и само Бог знае, колко надолу в тази кал продължава. Височината на старинните здания често е надвишавала сто метра.

Пътешествениците се настаниха под палмите и се укриха, доколкото можаха, от пълчищата насекоми. Страдаха от горещината, дрехите и телата им бяха покрити с кал, но единственото, което бяха в състояние да направят, бе търпеливо да чакат идването на нощта.

Лъчите на слънцето не подобриха настроението им — поне на двамата двукраки пътешественика. Докато четириногите се държаха нормално. Хърм спеше с напъхан в лапите си нос, а Клотц дъвчеше някакви блатни растения и бавно се преместваше от място на място. Виждащия се пейзаж предизвикваше в хората тежко впечатление, независимо от яркото синьо небе и топлото ласкаво слънце.

Вътрешното море остана далеч назад. Докъдето стигаха очите им, се простираше вода или по-точно, сива и кълна течност, изтичаща от огромното блато. В другия край на лагуната се издигаха руините на гигантския древен град, чезнец паметник на изчезнал народ. Някои от зданията надвишаваха дори и най-високите дървета, като размерите им разтърсваха въображението. Но повечето, напълно потънали в калта, представляваха само малки острови, обрасли с буйна растителност. Разбитите и обгорени сгради напомняха за страшното и жестоко могъщество на човешкия разум. Ударите с чудовищна сила и безпощадният огън бяха разрушили града още в незапомнени времена, по-силно от прелетелите хилядолетия. Водните растения и огромните

цветове на лилиите покриваха повърхността на отвратителната смес на водите на Вътрешното море и блатната кал. Навсякъде се въргаляха дънери на дървета с изпочупени клони, домъкнати тук от бурите и пролетните наводнения.

Тук-там в сивите стени на зданията тъмнееха дупките на прозорците. За учудване на пътешествениците, в някои от тях проблясваха на слънцето парчета от старо стъкло. От таваните висяха ръждясали железни листове. Беше тъжно и страшно да се гледа този свят на смъртта и разрушението.

Жабешките крякания бяха замлъкнали още при изгрев слънце, а насекомите, стрелкащи се над водата и сушата, бяха станали значително по-малко. Но сега заедно с тях и някакви дребни птици се носеха над покривите. Други живи същества не се виждаха. Но големите бели петна на птичи тор по стените подсказаха на Хиеро, че се явяват и летящи същества със значително по-големи размери.

Свещеникът проучи менталното поле в близката околност, но не откри нищо интересно. Живот кипеше над водната повърхност, ала тези безчислени създания не притежаваха разум и се направляваха единствено от глада и страха. Никога преди не беше попадал на подобно място. Дори в яркия ден се усещаше страшното и трагично минало. През цялото утро Хиеро и девойката наблюдаваха зданията и водата, но не научиха нищо ново. Мина пладне и слънцето започна да клони на запад. Разнесоха се първите арии на жабите и нови пълчища насекоми атакуваха пътешествениците.

— Време е да тръгваме — каза Хиеро и размаха ръце да прогони насекомите.

Натовариха Клотц и го яхнаха. Хиеро реши да държи курс по крайбрежието около изоставения град. Лорсът би могъл заедно с тях да преплува лагуната, но в дълбините свещеникът усещаше някаква опасност. Кой знае, какви твари се крият под повърхността?

Едва тръгнаха, едва Хърм стъпи с предната си лапа във водата, когато изведнъж всичко замря. Бръмченето на насекомите и хора на жабите замлъкнаха и в настъпилата тишина над повърхността на лагуната и над древните развалини се понесе звънящ и мъчителен вой. Докато стояха замрели от изненада, той се повтори. „А-о-ъ-ъ, а-о-ъ-и, а-а-а-о-о-у-у!“ — плачът сякаш възникваше навсякъде във въздуха. Прозвуча три пъти и отново се възцари мълчание и тишина. Но скоро

се обади първата жаба и веднага над блатото се понесе мощният глас на хора.

— Какво е това? — прошепна Лучара.

— Не зная. Хърм също не е срещал подобно нещо — отвърна Хиеро след кратко мълчание. — Струва ме си, че звукът идваше от блатото, но и в това не съм сигурен. Така може да вика само разумно същество. Усещам го с костите си. Нещо враждебно и зло, което се таи в мрака. Трябва да останем тука. Искам да помисля. Не бива да се движим през нощта. Тук може да се крие зад телепатичен щит някаква твар на Нечестивия.

Слънцето залезе и нощта затопи пространството наоколо. Хиеро се спеша с навъсени вежди. Може би трябва да се върнат? Или да потърсят друг път през блатото? Чувствуваше се като глупак. А трябваше да измисли някакъв начин, неочакван и изненадващ, който враговете да не предвидят. По дяволите! ой се плесна по челото и размаза напомпан с кръв комар.

— Ще ни трябва май лодка — замислено каза девойката. — Но голяма и здрава, да издържи Клотц. Тогава ние ще успеем да преплуваме лагуната.

— Всемогъщи Боже, прости ми глупостта! — възкликна свещеникът. — На север, когато трябва да прехвърлим животни през река или езеро, ние строим сал. Друго не ни трябва. А аз цял ден седя и гледам хилядите плаващи дънери, както и на тези обвиващи се лиани, с които тук е пълен всеки остров! Слизай от лорса, девойко. Хващаме се за работа!

Край острова им гъмжеше от натрупани дървета. Работа се намери за всички. Лучара захващаше стеблата с гъвкави въжета от лиани, а Клотц ги измъкваше на брега, където Хиеро режеше клоните и чеповете с меча си. Хърм събираше на куп лиани, които прегризваше със зъби близо до корена. Скоро сала беше готов. Дълъг беше десет метра и пет широк.

— „Аз (мога да) плавам по водата“ — предаде им Клотц, като опитваше повърхността на сала с огромното си копито.

— „Не, глупачето ми — отвърна стопанинът му. — Под водата има опасност. Ти ще се качиш на сала“.

Трябваше да положат огромни усилия да прокарат тежкото съоръжение, отгоре на всичкото с лорса на борда, през течната кал до

откритата вода. Хиеро стоеше на кърмата с прът в ръцете. Клотц легна в средата, където се чувствуваше неуверено. При този начин на придвижване силата и издръжливостта му бяха безполезни. До еленът като пухкаво кълбо се бе свил мечокът.

Хиеро налегна пръта и тромавия сал с разнородния си екипаж се плъзна в мрака.

8. ОПАСНОСТ И СТАРЕЦ

Тежкото съоръжение се оказа още по-тромаво, отколкото предполагаше Хиеро. Те бавно се промъкваха през плътната стена водни растения, с които бе пълна лагуната. Отначало свещеникът сечеше стеблата им с меча си, после го завърза здраво за края на пръта и повече нямаше защо да се страхува, че някаква твар ще го хване за ръката, докато е наведен над ръба на сала.

— „Нещо лошо и опасно (наблизо)! — изведнъж се раздаде в мозъка му предупредителният сигнал на мечока. — Не е човек. Друго е. Мисли и не мисли едновременно“.

Хиеро се опря на пръта си. Лучара направи същото. Големият сал плаваше бавно напред, докато екипажът му се вслушваше в нощните шумове с обикновените и ментални сетива. Но наоколо не се долавяше нищо, освен оглушителни квакания, които направо заглушаваха обикновената реч.

— „То идва — предаде Хърм. — Бързо (като) риба. Чувам... не, (вече) не чувам“.

Свещеникът знаеше, че мечокът не греши, достатъчно е чувствителен към всяка опасност и вече няколко пъти ги спасяваше. Щом е определил заплахата, значи това създание е тук някъде и от него не може да се очаква нищо хубаво! Мисли и не мисли едновременно! Сега няма време да разсъждава над странните думи. Разтревожен и разстроен от неznайната опасност, Хиеро напрегнато се вираше в черната неподвижна вода, в близките развалини и храсталаци. Някак си бегло отбеляза, че огромните рога на Клотц достатъчно са израснали и сега представляват страшно оръжие.

Но в света облят от бледата лунна светлина всичко беше спокойно. Накрая Хиеро даде знак на Лучара и забодя пръта си в мътната вода. Салът се насочи в празното пространство между две разрушени сгради. Но когато навлязоха в сянката им, срещнаха неочаквано препятствие — плаваща по повърхността купчина гниещи

стебла. Хиеро изтича на носа и започна да ги сече с меч. Лучара му помагаше. За щастие тук беше дълбоко и те бързо се справиха.

Салът бавно продължи пътя си в мрака. Като мъртви нощни очи ги гледаха избитите прозорци и дупките в стените на разрушените здания. По едно време от развалините излетяха безброй прилепи и преминаха над главите им. Водата между строежите изглеждаше черна и бездънна. Често салът пресичаше големи открити пространства, за които Хиеро предполагаше, че се били площади или паркове на древния град.

Небето на изток порозовя от първите лъчи на изгряващото слънце. Хиеро погледна напред и насреща му се усмихна Лучара. Двата бяха изморени, мръсни и така изхапани, че сякаш нямаха здраво място по тялото си, но бяха живи, здрави и изменили досега значително разстояние.

— Не искам да плаваме през деня — произнесе Хиеро, като изтри потта от челото си. — Погледни там, онова място е подходящо за лагер.

Намираха се в почти квадратен залив, под който изглежда се криеше древен площад. От три страни над главите им надвиснаха огромни каменни грамади, оплетени от стеблата на лиани и други пълзящи растения. На четвъртата се откриваше нещо обнадеждащо. Намиращото се там здание е рухнало не много отдавна под тежестта на изменилите години. В резултат образуваното островче имаше причудлива форма и се издигаше над водата на няколко метра. Част от него бе обрасла с гъсти храсти, които обещаваха на пътешествениците надеждно укритие.

Скоро салът бе долепен за брега, по който се търкаляха безброй листа, купчини мокри съчки и доста дънери. Пътешествениците се настаниха един до друг и зачакаха изгрева на слънцето. Същевременно започнаха да обсъждат подробностите на миналата нощ.

— „Хърм, какво те изплаши?“ — запита Хиеро.

— „Нещо ново — отвърна мечокът, като напразно се опитваше да запази носа си от ухапванията на насекомите. — Бързо и коварно. Лоши мисли. Ненавижда всички (които) не приличат на него. Не е човек, не е обикновено животно, това зная със сигурност. Може би — Хърм прекъсна за известно време, — то сякаш прилича на жаба, но (може да) мисли!“ — и докато събеседниците му смисляха

съобщението, той добави: — „Усещах само едно такова същество. То си отиде. Навярно ще търси други подобни“. — След последното мечокът затвори очи и задряма.

— Трябва непрекъснато да наблюдаваме околността — каза Хиеро на девойката. Сетне изтри потта от челото си и напълни едното си око с кал. Лучара намери отнякъде парче чист плат, намокри го и проми окото.

— Ето, така се прави — със задоволство каза тя. — Не барай с мръсни пръсти очите си. Какво мислиш за съобщението на Хърм? Струва ми се, че въображението му се е разиграло. В подобно място кошмари могат да посетят и най-стабилния човек.

Тя погледна ширналата се повърхност на водата пред тях. Дори сега, под лъчите на изгряващото слънце, мълчаливите остатъци на миналото не представляваха приятно зрелище за очите.

— Той не си е въобразил тази твар — измърмори свещеникът, като се опита да не обръща внимание на мръсната, но очарователна физиономия на момичето, която се оказа съвсем близо до лицето му. — Тук има нещо, дори много такива същества. Наистина, по нито един ментален канал не възприемам сигнали, но усещам мислите, които преминават край мен. Разбираш ли това? Ние трябва да сме предпазливи, много предпазливи! — „И да ни съпътствува щастието!“ — допълни за себе си.

Денят, като предишния, минаваше мъчително бавно. Слънцето стигна зенита и започна да се спуска. Накрая Лучара и двамата четириноги пътешественици заспаха. Само бръмченето на насекомите нарушаваше тишината. Дори птици не летяха повече над развалините, а небето си оставаше все така синьо и безоблачно. На нито един от достъпните му ментални канали свещеникът не откри следа от разумна мисъл. Но тежкото гнетящо предчувствие не изчезваше. Струваше му се, че под неподвижната маска на покоя се крие някаква трескава и недостъпна за сетивата му дейност...

Вечерта пътешествениците отново се прехвърлиха на сала. Сумрака им позволяваше да различават добре зданията наоколо. Никъде движение! От никъде звук! Освен баналните квакания и съпровода им от бръмченето на насекомите. Внезапно и те стихнаха. Над лагуната се спусна гнетяща тишина.

Пътешествениците замряха.

От изток, където отиваха, долетя странният вик, който ги зашемети вчера. „А-о-о-а-ъ, а-о-о-у, а-а-а-о-о-у-у-у-ъ“! Три пъти изрида този глас, преди да замлъкне. Бавно, една след друга, сякаш се пробуждаха от тежък сън, жабите започнаха да се обаждат. четирите чужди на този свят създания неподвижно стояха в настъпващия мрак и всеки таеше своя страх.

— Ненавиждам това място! — изведнъж възкликна Лучара. — Този ужас е по-страшен от смъртта! Не издържам повече! — тя се разрида и скри лицето си в дланите.

Хиеро се приближи до девойката и нежно отместе ръцете ѝ. Мокрото разплакано лице се надигна към него със затаен въпрос в огромните очи. Той се наведе и изведнъж усети трепета на устните ѝ, свежи и пухкави като горски мед. Силните млади ръце го прегърнаха и когато накрая целувката се прекъсна, Лучара скри лицето си на гърдите му. Той загали раменете ѝ, нищо не казваше, само усещаше аромата на къдравите ѝ коси и безкрайна нежност обхвана душата му.

— Защо... защо го направи? — раздаде се тихият глас на девойката. — Като играчка за изплашено дете...

— Така да бъде — весело се съгласи Хиеро. — Аз раздавам такива играчки на всички страшни твари, които срещам по пътя си. Наистина, често е невероятно неприятно, но затова пък се надявам да заслужи любовта им.

Момичето вдигна глава, като подозираше, че той ѝ се надсмива, но това, което прочете в очите му, не беше шега. Няколко мига никой не се обади.

— Обичам те, Хиеро — прошепна девойката.

— Аз също те обичам — отвърна той. — Не съм сигурен, дали не се изразявам правилно. Знам, че когато съм сам, не ми е добре. Но трябва да изпълня задачата, от която зависи съществуването на последната нормална човешка цивилизация на планетата. Това, момичето ми, е много, много важно. И сега не се нуждая от подобни емоции повече, отколкото от трети крак — той се усмихна, като видя сърдитото ѝ лице и още по-здраво я прегърна. — Но съм безпомощен пред тебе, мъничето ми. Отсега и вовеки веков ние бъдем заедно, в радост и мъка, в смърт и победа. Кълна се в Господа Всемогъщ!

Тя се притисна до него, сякаш се страхуваше да го пусне от прегръдките си в този жесток и злобен свят. Стояха така неподвижни и

забравиха за времето и спътниците си, докато ироничен ментален глас не ги стресна:

— „Когато хора сключват брак, това (изглежда) очарователно. Но ние (се намираме на прекалено) опасно място, че да губим напразно (време) за (подобни) развлечения. Чувствувам (това) съвсем определено“.

Сякаш на главите им се изля ведро студена вода. Отскочиха един от друг и се хванаха за прътите си. Като демонстративно не обръщаха внимание на мечока, стоящ в центъра на сала заедно с Клотц, подкараха тромавото си транспортно средство. Хърм ги поглеждаше, поклащаше наляво и надясно рунтавата си глава и очите му, Хиеро бе готов да се закълне, лукаво примижаваха.

Предстоеше им тежка нощ. Прътите непрекъснато се вдигаха и вдигаха и салът плаваше през изоставения град, на който и площадите, и улиците, и булевардите бяха залети от водата и затрупани от неимоверния кален товар на времето. Мълчаливите черни руини ги гледаха от миналото с хилядите очи на загиналите, изгорелите и смачкани хора. Безмълвните развалини, последни свидетели на един отминал рай...

Хиеро и Лучара възприеха първите лъчи на слънцето като истинско чудо. Това означаваше, че те могат да се гледат един друг в ясната светлина на настъпващия ден.

— Скъпа моя — каза свещеникът нежно, — ако изглеждам наполовината изморен и изцапан като тебе, то в тези места едва ли са виждали по-гадно създание.

— Изглеждаш много по-зле — влезе тя в тона му. — Възможно е повече да не те целуна никога, поне докато не се изстържеш с ножа си — умореният ѝ глас бе пълен с любов и ласка.

— Погледни глупавия лорс — смени обекта на насмешките си Хиеро, — Колко сладко спи! Нищо, нищо, след ден-два ще стигнем брега и ще тича и скача в галоп с най-тежкия товар, който ще му трупна на гърба.

Клотц наистина спеше с крака свити под корема, а ушите му леко потръпваха. До него дремеше косматата топка на мечока.

— И как само ни пазят! Просто е чудно, с такива пазачи, как не са ни изяли досега!

— А аз така съм изморена, Хиеро, че съм съгласна и на това. Имаш ли представа, къде се намираме?

Мирно плаваха по дългата водна магистрала, която някога е била градски булевард. Развалините на зданията от двете им страни се издигаха нагоре още с десетки метри и голяма част от светлината не достигаше плискащата се в тях самите вода. Затова тук не се виждаха водорасли и салът безпрепятствено се движеше по ширналото се пространство. Напред и назад се виждаха просвети. Но отстрани ги притискаха стените на каменни каньони, сред които се виждаха и цепнатини, сенчести ниши, пещери, натрупани тухли, бетон и ръждясали железа.

Хиеро внимателно се огледа. Накрая погледа му се спря на една точка и по тялото му премина ледена тръпка.

— „Лучара! — тя се стресна от резкия ментален импулс. — Нито звук! Не мърдай! Внимателно погледни надясно, във водата, след голямата дупка в онова здание!“

Вече светлината беше достатъчна да се различи разрушената от времето стена на огромния дом и широката дупка в нея. В тази дупка водата навлизаше в обширен басейн, образуван от стените на зданието. В средата на басейна, точно срещу отвора, над водата се издигаше нещо високо и тънко. Отначало Хиеро помисли, че това е архитектурно съоръжение от рода на остър връх на паметник. Но с движението на сала, пред очите му се откриха очертанията на гигантски кехлибарен лист, пронизан ветрилообразно от раздалечаващи се жили. Това бе огромен плавник, чийто притежател се намирал под водата! И размерите на това същество не се поддаваха на никакво въображение!

— „То, изглежда, чака тук в засада — предаде Хиеро — за подходяща плячка. Мръднем ли, има шанс да се нахрани!“

Слабото течение влечеше сала край отвора, докато хората застинали и свити на дънерите се стараеха да не дишат. Животните продължаваха да лежат в средата на сала и изглеждаха спящи, но очите им бяха вече широко отворени.

— „Какво става? — дойде мисълта на Хърм. — Къде е опасността? Не я виждам!“

— „Нещо много голямо се намира под водата — отвърна Хиеро. — Не мърдай! То наблюдава. Мисля, че ако опита, ще ни глътне заедно със сала на една хапка. Опитвам се да сондирам съзнанието му“.

Свещеникът провери всички известни нему канали, включително и новия, намерен в Манун. Но след няколко минути призна неуспеха си. Менталната активност на чудовището, независимо от размерите му, беше нищожна. А салът започна бавно да се отдалечава от страшната стена. Като се отдалечиха на стотина метра от отвора, Хиеро даде знак и те отново внимателно потопиха във водата прътовете. Мълчаливо изминаха три километра, когато Хиеро внезапно каза:

— Обръщай надясно, виждам нещо интересно!

Със съвместни усилия те закараха сала до ъгъла на голямото здание и свещеникът посочи най-близкия прозорец.

— Погледни, имаме щастие!

Рамката на отдавна изчезналото стъкло бе окована с дебела метална ивица. Като използва ножа си, Хиеро я изтръгна от мястото ѝ и почегърта плесенясалата повърхност.

— Както предполагам, това е бронз — зарадва се той, докато разглеждаше метала. — Той е по-добър от медта, по-здрав е. Ще стигне за върховете на стотина стрели.

— Какво пък, наистина е прекрасно — кимна Лучара. — Но да побързаме. Не ми харесва тук. Сякаш някой надзърта от тези прозорци. Къде ще прекараме деня? Слънцето вече се издигна високо.

— Засега не зная — отвърна Хиеро. — Ще гребем, докато ръцете ни държат прътите. Може да намерим подходящ остров или някакво друго укритие в развалините.

Продължиха да плават. Течението в изкуствения каньон се усили и понесе сала. Но едва след доста време напуснаха мрачната теснина и ги огря ярката слънчева светлина. Оказаха се в малко кръгло езеро с чиста вода, което вероятно бе свързано с Вътрешното море. Откъм южната страна се виждаше широк отвор, а развалините на високите здания го обграждаха от трите други посоки на света.

В средата на езерото се намираше малко островче, покрито с гъста зелена трева, храсти и палми. Жълти и сини ярки цветя растяха до самата вода. Ароматът им стигна до пътешествениците и ги накара блажено да си затворят очите. След прекараните няколко дни и нощи в калта на мъртвия град, гледката ги привлече като истински рай.

— Да плаваме натам, Хиеро! — възбудено възкликна девойката. — Погледни тази чиста вода и приятната зеленина! Ние ще успеем да

се умием и да намерим някакви плодове на дърветата. По-бързо да отидем там!

Но свещеникът стоеше неподвижен, като се опираше на пръта си. Наистина, островчето изглеждаше много приветливо и вероятно не криеше опасности. Но и тук той не можеше да се отърси от чувството, че някой непрекъснато ги наблюдава. Не би трябвало да остават дълго на територията на града. Но умората си каза своето. Нужна им беше почивка. И двамата с Лучара едва се държаха на краката си.

— Добре, спираме тук — каза той и потони пръта си във водата. — Но не вдигайте шум. Усещам наоколо ментални токове и не мога да определя, какво всъщност означават.

Спряха на гладкия пясъчен плаж в западната част на островчето. В центъра се намираше вир с чиста и прозрачна вода, заобиколен от гъсти папрати и цветя. Малко ручейче изтичаше от него и подскачайки по камъните бягаше към лагуната. И като допълнение към всичко Хиеро намери близо до брега цяло находище на миди. Трима от пътешествениците се захванаха да ядат сочните мекотели, докато Клотц не им обърна никакво внимание и се захвана с тревата.

По обед, чисти и умити, с напълнени стомаси, тримата спяха на сянка, а Клотц продължаваше да се разхожда из острова, да пощипва листа и клони и да наблюдава внимателно заобикалящите ги здания. Понякога опитваше здравината на новите си рога в стеблата на палмите, като оставяше дълбоки драскотини по кората им.

Хората бяха така уморени, че проспяха цял ден и голяма част от нощта. Едва, когато се събуди, Хиеро разбра, какво е станало. Преди да успее нещо да каже, мисленият глас на мечока прозвуча в съзнанието му:

— „Трябваше ви почивка. Наблизо няма никой. Но ни наблюдават. Зная го така сигурно, както че скоро ще изгрее слънцето“.

— „Трябва да сме готови за всичко“ — отвърна Хиеро, скочи на крака, но изпита известна скованост в мускулите, които се бяха уморили от продължителната работа с пръта.

Лучара се събуди от рязкото движение, отвори очи и сладко се протегна.

— Нима сме спали цял ден? — запита тя. — Но аз още се чувствавам уморена. Време ми е да тръгваме?

— Не, още е рано. Наистина сме уморени. Ще почиваме още един ден. Смятам, че ще успеем да направим арбалетите и няколко стрели. Без оръжие за хвърляне, ще ни бъде трудно.

Денят започна отлично. Наядоха се донасити, а когато стана пладне Хиеро бе направил своя арбалет. Отрязва няколко млади дръвчета с гладка дървесина и започна да дяла стрелите. Лучара не му помагаше. Тя дълго се въртя около водата и оправя косите си, а после бягаше по острова и събираще цветя. След като обядваха свещеникът също прекрати работата си и легна на меката и свежа трева и постави глава на колената на девойката. Тя прокарваше твърдата му коса през пръстите си и започна да разказва — ту си спомняше миналото, ту започваше да мечтае за бъдещия им съвместен и щастлив живот.

— Аз също се надявам да живеем щастливо, момичето ми — прекъсна я той неочаквано. — Но ни предстои още много борба и мъка, преди да стигнем твоята или моята родина. Но ти така и не ми каза, защо си избягала от Д'Алви? Предполагам, че са те карали да се омъжиш волята ти?

— Откъде може да знаеш това? — удиви се тя. — Нима си проникнал в съзнанието ми?

— Не — усмихна се той и япоглади по лицето. — Но ми е ясно, че не си робиня. Сигурен съм, че си дъщеря на нобил, защото по думите ти, във вашата страна само свещениците и благородниците могат да се учат. А ти знаеш много. Какъв е рангът на баща ти?

— Най-висок — отвърна тя късо, а после настъпи мълчание.

— Действително ли е крал? — Хиеро вече не се усмихваше. — Ти единствено дете ли си? Това може да е много важно!

— Имах по-възрастен брат, но той загина в сражение с войските на Нечестивия. Баща ми поиска да ме омъжи и така да скрепи съюза с нашия северен съсед — Ефраим от Чизпек. Всички го познават като жесток човек. От първата си жена се отървал, като я докарал до лудост и накрая ѝ избол очите. После заявил, че жена с физически недостатък не може да бъде кралица и я накарал да стане монахиня. Затова избягах.

— Не мога да те съдя — каза замислено Хиеро. — Но се надявам да установя връзка с твоята страна. Ние можем да търгуваме, а най-важното е да ви върнем към цивилизацията. Но да започна контактът с отвличането на принцеса — никак не е хубаво.

Тя пламна цялата.

— Какво значи „да ви върнем към цивилизацията“? Трябва да ти кажа, Пер Хиеро Дъстин, Свещеник-Заклинател втора степен, Страж на Границата и Убиец, че в Д'Алви живее велик и могъщ народ. Ние имаме два града с големи стени, а в тях — църкви и дворци от камъни. Да не говоря за храбрата ни многобройна армия!

Хиеро я погледна, усмихна се, но не възрази нищо. А очите на девойката продължаваха да святкат сърдито.

— Виждам — каза тя, — че ти не смяташ тези неща за признаци на висока цивилизация.

— И така да е, а ти сама как мислиш? — отвърна с въпрос свещеникът. — Това, което изброи, се гради на основите на жестоко робство, ограничаване на знанията, грабителски данъци, израждаща се религия и кървави войни със съседите. Последното е ужасно само по себе си, но още по-страшно е, че междуособиците ви отслабват, когато би трябвало да събирате сили за борба с Нечестивия. Кажи ми сега — това свидетелство за висока цивилизация ли е? Според мен, това си е чисто варварство!

— Изглежда си прав — каза тя замислено. — Но от дете са ме учили, че нашият свят е устроен разумно... И ми е трудно да призная, че това не е така...

— Напълно те разбирам, моя малка принцесо — кимна с глава Хиеро и я прегърна през рамо. — Но ти си изпитала така много... и болка, и страх, и робство... и любов... Колкото повече неща изживява човек, толкова повече разбира другите... Ти си още така млада, девойчето ми...

Лицето на Лучара внезапно стана прекрасно и по-възрастно, а тъмните ѝ бездънни очи се приближиха до него и от аромата на косите ѝ, главата му се завъртя. Усети как тялото на девойката трепна, после младите гъвкави ръце го прегърнаха и високата трева ги скри в себе си...

Хърм лежеше на плажа и гледаше блестящата повърхност на лагуната. „Това са хората! — мислеше той. — Толкова излишни емоции! Но сега вече можем да се съсредоточим на най-важното и да не се отвличаме повече по дреболии“. Обърна глава към Клотц, който стоеше до него и преживяше безкрайно, после затвори очи. Залятото от горещи слънчеви лъчи островче спеше сред сините води на лагуната и

само лорсът, мърдайки често рогата си, носеше тегобата на неуморен часовой.

* * *

Събудиха се или по-точно бяха събудени сутринта. Сигналът на Хърм: „Тревога! Идват! Тревога!“, ги удари като камък захвърлен от прашка. Само след миг хората бяха на крака, готови за сражение или бягство. Ужасният вопъл нарастваше над лагуната и те разбраха, че враговете са близо. „А-а-о-о-ъ, а-о-о-ъ, а-о-о-ъ!“ Ридаещият глас звучеше от всички страни. Сега островчето вече не им изглеждаше безопасно убежище. Короните на палмите заплашително зашумяха, водата наоколо стана сива и се набръчка от леки вълни, а развалините на гигантските здания сякаш се придвижиха плътно към тях и надвиснаха над главите им.

Хората и животните се затичаха към центъра на острова. Там имаше възвишение и те най-после видяха враговете си и разбраха, кой ги следеше от самото начало на влизането им в изоставения град. От всички страни прииждаха малки тесни, направени от сплетена тръстика полусалове-полулодки. Екипажите им нямаха нужда от весла, а гребяха със собствените си, притежаващи плавателна ципа ръце. А множеството белезникави глави във водата показваше, че още по-голямо число от тези същества идва с по-простия и естествен начин за тях — плаването.

„Нов вид лемути! — помисли Хиеро, докато ги разглеждаше. — Приличат на жабите фрог и вероятно от тях произлизат. Увеличете размерите на жабите до човешките, снабдете ги с голям череп и белезникава кожа. Накрая ги въоръжете с ножове и копия. И вдъхнете повече ненавист!“ — Докато враговете се приближаваха и свиваха обръча около острова, свещеникът си спомни първото впечатление на Хърм: съдания, които мислят и не мислят. Изглежда, още тогава мечокът е усетил присъствието на някакъв разузнавач, който ги е следял.

Тъжният и жален вопъл внезапно престана. И едва тогава Хиеро разбра, че фрогите не издават нито звук. Странният вой идваше от обкръжаващите ги здания, а не от ужасяващите същества във водата.

Дали това беше сигнал за нападение? Не е ясно. И много други въпроси изпълваха мозъка му, но нямаше време да търси отговорите им. Първите отряди достигнаха брега.

Решението на свещеника, да се отдалечат от водата и да срещнат врага на твърда земя, се оказа правилно. Жабоподобните се придвижваха невероятно тромаво, като плавателните ципи на крайниците направо им пречеха. Но те бяха така много, а пътешествениците само четирима. Но преимуществото на Хиеро беше в уменията да води ръкопашен бой. Освен това поражението им означаваше сигурна гибел.

Сражението започна Лучара. Дългият ѝ кинжал, завладян от Хиеро на остров Манун, блесна на слънцето и начерта алена ивица на гърлото на най-близкия фрог. Като дъжд заваляха костени копия. Едно удари свещеника по рамото и той съвсем се учуди — то не успя да пробие кожената му дреха. Вероятно, поради ципата, тези лемути не бяха добри копиехвъргачи. Това увеличаваше шансовете им, но и числото твари предизвикваше тревога. „И непрекъснато прииждат нови“ — помисли Хиеро.

— „Клотц, при мен!“ — заповяда той.

Огромният лорс охраняваше левия фланг на малкия отряд, докато мечока се намираще в дясно. Рогата застрашително сочеха напред и няколко мъртви фроги се въргаляха на земята. Лемутите се страхуваха от него и се стараеха да бъдат по-далече от невиджания яростен звяр. Като получи заповедта Клотц се втурна към хората. Двамата скочиха на седлото. В дясната си ръка Хиеро стискаше копие, в лявата — меча си.

— „В атака! — предаде мислено свещеникът. — Тичай по крайбрежието, около острова! Да ги хвърлим във водата! Хърм, след нас!“

Щом физическите им качества му станаха ясни, той избра най-подходящия начин за борба с тях. Фрогите, иначе съвсем слаби сами по себе си, се тълпяха в такова количество, че можеха да ги задушат с масата си. Но ако ги нападаха бързо, то на твърдата земя щяха да бъдат безпомощни.

Лорсът бе практически неуязвим за копията им. По кожата му нямаше дори драскотини. Ниските храсти и няколкото дървета не пречеха на атаката и Клотц мина като горещ нож през масло.

Страшните копита мачкаха телата на лемутите, а оцелелите в ужас бягаха от пътя му. Някои от тях Хиеро успя да порази с копие то си. На никакви звуци, освен издаваните от тях, не се чува по време на тази странна битка. Почти инстинктивно човекът се запита, как ли общуват тези същества помежду си. Фрогите бяха безсловесни, но не улавяше и ментални излъчвания.

Два пъти пътешествениците описаха острова и сееха сред редовете на враговете смърт. Внезапно, без видим или чуващ се сигнал, тълпите се хвърлиха обратно във водата. Мъртвите и ранените отнесоха със себе си. „Вероятно, ще ги изядат“ — помисли си с отвращение той. Можеше и да излезе прав, едва ли подобни същества познават чувството на състрадание.

— Отидоха си — каза Лучара и скочи на земята.

— Но са наблизил, погледни ги!

Островът продължаваше да бъде обсаден от лемутите. Плетените лодки и белезникавите глави плаваха в езерото. Не се канеха да си отиват! Стъмняваше се и телата на амфибиите започнаха да излъчват студена фосфоресцираща светлина.

— Мисля, че ще ни нападнат още при първите лъчи на слънцето — каза Хиеро и се обърна към животните. — „Хърм, наред ли си? Клотц, не си ли ранен?“

— „Оръжието им е слабо — отвърна мечокът. — Мислех, че копията им са отровни, но се оказа, че не са. Дори не съм одраскан“.

Клотц само изсумтя сърдито и разтърси рогата си. Капки слюз и жабешка кръв полетяха в лицето на Хиеро. Той се спешил и отиде при Лучара. Двамата застанаха на брега и загледаха живия светец пръстен, който обкръжаваше острова. Нощта настъпваше, но телата на лемутите се виждаха като през деня.

— Да вървим — каза Хиеро и погали рамото на девойката. — Трябва да почистим оръжието си, да хапнем и да починем. Аз ще дежуря пръв. Арбалетът ми е готов и искам да изработя повече стрели. Скоро ще изгрее луната и нейната светлина ще ми бъде достатъчна.

— Няма да заспя, докато работиш! — отвърна тя упорито. — Два арбалета са по-добре от един. Може и моя да завършим до разсъмване.

Загрижеността в гласа ѝ накара да се свие сърцето на Хиеро. Дори на себе си отказваше да признае, колко безнадеждно е положението им. Какво щеше да им донесе утрото? Ново нападение на

несметните тълпи от тези твари? Той бе поискал да работи с единствената цел да натовари с нещо ръцете и мозъка си. Какво ли можеха да направят два арбалета против хилядите лемути? Май нищо.

„Истинският Убиец никога не се предава“ — каза една част на съзнанието му, друга допълни: — „Свещеникът се надява на Бога“. — докато третата му напомни: — „Ти трябва да умреш навреме, спомни си за Манун“. Усмихна се така горчиво, че Лучара го изгледа удивена, но нищо не му каза. Тя беше вече свикнала, че странният ѝ спасител, любимият ѝ, е човек на настроенията.

— Добре — съгласи се той, — нека завършим оръжията.

Около полунощ Хиеро внезапно остави почти готовата стрела и ръката му с ножа неволно трепна. До него стигна странен мислен сигнал. Нещо без име и скрито зад непроницаем телепатичен щит приближаваше от страната на Манун. В него се криеше заплаха. Той бързо събуди спътниците си. Лучара, която все пак бе съборена от умората, тихо застана и с труд отвори очи. Свещеникът я успокои с докосване на челото ѝ.

— „Също усещам злото — предаде мечокът. — Не мога да кажа, какво е това, но ти си прав — идва насам. Движи се бързо!“

— Нечестивият! — възкликна отчаяно Хиеро. — Тези проклети лемути са негови съюзници и е трябвало само да ни открият и задържат! — той се обърна към мечока: — „Трябва да напуснем острова, дори и да се наложи да се сражаваме във водата. В края на краищата копията им заплашват само нашите тела, но не и разума ни!“

— „Търпение — дойде студен отговор. — Ти ще намериш най-добрия изход. Ти си нашия вожд. Ние избягнахме толкова много капани. — Настъпи пауза, сякаш странният и нечовешки мозък на мечока смилаше някаква нова и непривична мисъл, след което изтърси нещо като забележка, която порази Хиеро с това, че имаше хумор: — Нека не умираме, преди да ни убият наистина!“

Усети докосване на ръката на Лучара и се обърна към нея. Девойката го гледаше с широко отворени очи.

— Скъпи мой, означава ли това, че ще умрем? Никаква ли надежда няма да се спасим?

— Не виждам изход, момичето ми. Тогава успех да избягам, но те повече няма да допуснат такава грешка. От моя мозък, от всички наши разуми те разчитат да получат нови познания, които да осигурят

крайната им победа. Древното оръжие, което аз търся, може да стане неотразима сила в ръцете им. Прибави към това необикновените способности на Хърм и моето собствено откритие на нов ментален канал... — той печално се усмихна, преди да продължи: — Три пъти избягах смъртта, но този път... Клотц също няма да им се даде жив. — Обърна глава към мечока. — „Хърм, готов ли си да умреш, сражавайки се заедно с нас?“

— „Стига да е необходимо — отвърна той. — Старейшините ми заповядаха да бъда навсякъде с тебе. Когато ми заповядаш, аз ще престана да съществувам. Но нека изчакаме все пак разсъмването“.

— Тъжно ще бъде това разсъмване! — възкликна девойката. — Ще ни донесе единствено ужас и смърт!

— Хърм е прав — твърдо каза Хиеро. — Ние няма да умрем, преди да изтече времето ни. Кой знае, какво може да се случи?

Прегърна я през рамо и така стояха дълго на брега на острова, като чакаха изгрева на слънцето. Животните не мърдаха. Само сумтенето на Клотц понякога смуцаваше тишината. Фосфоресциращият пръстен на враговете започна да бледнее на изток подложен на първите слънчеви лъчи. Отново се раздаде мъчителният вой, станал за тях символ на този страшен град.

И заедно с ужасния вой дойдоха тези, които ги преследваха. Черен кораб се плъзгаше по водите на откритото море към острова и с него сякаш идваше жестоката и неизбежна смърт. Човекоподобните лемути, чиито бледи тела покриваха повърхността на водата, се отдръпнаха и корабът навлезе в образувания жив канал. Фрогите тръгнаха след него. Накрая съдът застина на стотина метра от брега и изглеждаше така, като че ли се държи не на водата, а на белезникавата маса. Слугите бяха дошли при господаря си.

Хиеро бе принуден да постави менталната си защита. Очакваше, че Нечестивият ще се опита отново да плени разума му с помощта на дяволската си машина. Усети рамото на Лучара да трепва и я погледна. Но лицето ѝ беше безстрастно.

Адептът, който се намираше на мостика на кораба в обкръжението на спътник с качулка и Космати Ревльовци, заговори на батфи. Той изглеждаше като точно копие на З'дан и само по гласа, млад и силен, можеше да се разбере, че е друг човек.

— Падна ни в ръцете, свещенико, заедно с животните си и девойката. Ще се предадеш ли без бой? — в тона му имаше такава насмешка, че кръвта на Хиеро закипя в жилите му. Той стисна зъби, овладя напрежението и спокойно се усмихна на противника си.

— За моя мозък ли идваш, плешива твар? — отвърна той с въпрос. — Е, опитай да го вземеш.

Разстоянието между тях не беше голямо и Хиеро само леко повиши глас. С удовлетворение забеляза, че бледата кожа на адепта почервеня, а в тълпата около него се раздадоха гневни викове. А свещеникът през това време погледна към предната част на палубата, където се намираще оръдието, което стреляше с мълнии. Ако раздразни както следва врага, то с него и приятелите му ще свършат с няколко изстрела. Ще бъде лека смърт. Но двамата стрелци в качулки бяха дисциплинирани хора и дори не трепнаха. Началникът махна с ръка и лемутите замлъкнаха. Плешивата глава с гладка и блестяща кожа се наведе към Хиеро.

— Смел човек си, свещенико на забравения бог! Това качество Братството умее да цени. Ти си в ръката ни, но още не сме я стиснали в юмрук! Още веднъж ти предлагаме съюз. Признавам, че искаме да използваме твоя разум, удивителната му сила и неизвестните за нас възможности. З’дан ме изпрати, казвам се С’карн, да се опитам да те убедя. Бъди разумен, свещенико!

Но метсианинът не се колеба нито миг.

— Ти лъжеш, С’карн, както всички от вашата гнусна глутница! З’дан се страхува от мен, иначе сам щеше да дойде, да се наслаждава на смъртта ми! На твоя кораб се намира една машина, с която ти се надяваш да поробиш разума ми. Е, върви и опитай! Плюя на вашето мръсно братство и лично на тебе, плешив мерзавец!

За миг Хиеро повярва, че ще постигне целта си. Студеното лице на С’карн се изкриви от злоба и ръцете му конвулсивно сграбчиха перилата на мостика. Но за негово голямо съжаление, адептът надви гнева си и не даде команда на стрелците до оръдието. Той заговори, но този път гласът му беше дрезгав и заплашителен.

— Знаем, какво търсиш, свещенико. В Манун, където скоро ще се озовеш, ти ще молиш несъществуващия си бог за лека смърт. Бъди сигурен, още дълго ще живееш! — той се обърна към стоящите около него хора и лемути. — Спускайте лодките! Напред! Хванете ги живи!

Хиеро вдигна от земята арбалета си, сложи стрела с блестящ бронзов връх в плаза и натегна тетивата. Затворът сухо щракна. Той се прицели право в гърдите на С'карн и знаеше, че ще бъде точен. Но така и не успя да натисне спусъка.

— Мир! — прозвуча зад него такъв силен и звучен глас, че надвика вдигналия се шум на кораба.

Хиеро наведе оръжието си и учудено се обърна. От западния край на острова по синкавата вода на лагуната към тях се плъзгаше скромно кану. В него седеше старец с весло на коленете. Дългите му бели коси и брада падаха на кафявото му наметало. Той изглеждаше невъоръжен — на колана му се виждаше само един нож. Кожата му бе черна като на Лучара.

Адептът бе поразен не по-малко от Хиеро от появата на чернокожия старец. Погледът му стана тежък и навъсен, сякаш виждаше нов враг.

— Какво правиш тук, единадесетнико? — запита той презрително. — Да не си полудял, че заставаш между мен и плячката ми? Или не знаеш, какво става с тези, които са против нас?

„Единадесетник! Разбира се! — помисли Хиеро. — Един от Братството на Единадесетте Заповеди! Но какво търси тук? Наистина ли е толкова безумен, че сам да се предаде на враговете си?“ — тези и хиляди други въпроси се въртяха в съзнанието му.

През това време старецът заговори отново.

— Чуй ме, служителю на злото! Ти заедно с помощниците си трябва да си отидете. Изчезвай и остави на мира тези пътешественици, както двуноги, така и покрити с козина. Аз, брат Алдо, ти казвам това. Не се ли подчиниш, чака те смърт.

Това бе прекалено много за С'карн, а и Хиеро също смяташе, че старецът нещо прекалява със заплахите си. Най-малкото беше неблагоприятно при това съотношение на силите.

— Е, като пък толкова, провървя ни — с ледено издевателство в тона произнесе С'карн. — В мрежата ни попадна неочаквана плячка. Прекрати дърдоренето си, слабоумнико, и ела насам, преди търпението ми да се изчерпа напълно. Следващата ни приятелска беседа ще бъде в подземията на Манун.

Брат Алдо се изправи с цял ръст в кануто си. Изглеждаше много гъвкав и силен за възрастта си, а движенията му бяха леки и свободни.

— Ние убиваме без радост, рожбо на Нечестивия, дори такива като теб! — каза единадесетникът и повелително посочи с ръка откритото море. — За последен път повтарям! Отивай си! Иначе ще ви унищожа всички. Огледай се и виж, къде се намират сега твоите съюзници. Нещо да ти казва това?

Хиеро изумен гледаше водата. Истина беше. Погълнат от разговора на стареца с адепта на Нечестивия, той не бе забелязал, кога и как са изчезнали жабоподобните лемути. Край кораба повече нямаше жив кръг от белезникави тела, а синкавата повърхност на лагуната нямаше нищо друго, освен кораба и малкото кану, на разстояние тридесетина метра.

Дори С'карн за миг се вцепени. Придружителите му тревожно си зашепнаха нещо, а един от Ревльовците изкриви лице от страх. Но адептът умееше да управлява отряда си.

— Млъкнете, проклети страхливци! От кого се изплашихте толкова? Един стар глупак с неговите единадесетнически безсмислици! — страхът, мярнал се по бледото лице на адепта, изчезна и то отново стана жестоко и леденостудено. — Спускайте лодките! Хванете всички!

Брат Алдо вдигна ръце и закри с длани тъмното си лице.

— Така да бъде. Единственият и Милосърдният знае, че го правя против волята си — докато произнасяше тези думи седна в лодката и потопа веслото във водата.

И черният кораб внезапно излетя във въздуха!

Той бе захванан от чудовищните челюсти на огромна риба, чиито размери не се поддаваха на въображението. С широко отворена уста Хиеро съзерцаваше зъбите ѝ, всеки един от тях с големината на неговото тяло, и плавниците, приличащи на корабни платна.

За миг корабът увисна на два метра над водата, после челюстите на гиганта се затвориха и в лагуната западаха парчетии. Чудовището изчезна в разбунената лагуна, за миг се мярна опашката му, която с цялата си големина се стовари по повърхността на водата, където хора и лемути се бориха за живота си.

— „Дръж се за краката на Клотц!“ — заповяда Хиеро на мечока, представяйки си, какво ще стане.

На брега се стовари вълна и заля хората до гърдите. Но Клотц, и те заедно с него, удържа напора. Мечокът стискаше с предните си лапи

еленовия крак, Хиеро бе прегърнал левия преден крак с дясната си ръка, а с другата придържаше Лучара. Водата потече обратно и пред очите на пътешествениците се ширна спокойната лагуна. По повърхността ѝ се разширяваше обширно нефтено петно и плаваха доста дървени отломки. Това бе останало от кораба на Нечестивия. Никой от екипажа не успя да се спаси. Само малкото кану на единадесетника напълнено до половината с вода се полюшваше на стотина метра от острова.

Хиеро отиде до самата вода. В ръцете на стареца се мярна веслото и кануто се насочи към острова. Скоро острият му нос се вряза в пясъка и старецът слезе на сушата.

Мъжете внимателно се изгледаха. Хиеро видя срещу себе си такова спокойно, уверено и силно лице, че притежателят му се стори приличащ на самия Господ. Почти черната кожа на брат Алдо беше покрита с бръчки, които единствено свидетелствуваха за възрастта му. Широкият нос и дебелите устни, заедно с къдравите коси издаваха съплеменник на Лучара. Макар единадесетникът да беше стар, във всяко негово движение се чувствуваше пъргава сила. Очите му, черни като нощта, живи и остри, с искрящата си светлина бяха пълни с доброта и хумор.

Хиеро беше очарован. Протегна дясната си ръка и дългите гъвкави пръсти я посрещнаха в здраво ръкостискане.

— Както предполагам, виждам Пер Дъстин, свещеник на Кандианската Универсална Църква — произнесе старецът с дълбокия си и звучен глас. — Търсят те много, както с лоши, така и с добри намерения.

Хиеро се удиви. Брат Алдо говореше на правилен метсиански, дори без никакъв акцент. И преди да успее нещо да каже, старецът се усмихна широко.

— Не се чуди, Пер Дъстин. Имам способности да изучавам езиците и говоря на всички, които съм слушал през живота си. Но кой още странствува с тебе? — обърна се той към Лучара и я дари със същата ведра усмивка.

Девојката смутено наведе глава и протегна ръка на стареца.

— Вие унищожихте нашите врагове, отче, и ние ти благодарим за помощта.

— Така е, принцесо Д'Алви — въздъхна той, пое протегнатата ѝ ръка със своята левица, докато с десницата си продължаваше да държи Хиеро. Старецът с нищо не показа, че е забелязал уплахата ѝ, както и удивлението, мярнало се в очите ѝ, когато изрече титлата ѝ.

— Понякога убийството става необходимост — продължи единадесетникът на батфи, като продължаваше да ги разглежда внимателно. — Но то не носи радост. Хората не са свързани с необходимостта да убиват като диви животни всеки ден за прехрана. Всички тези загинали същества, макар и заредени с пороци и зловни мисли, ще останат като вечно бреме на моята съвест — след тези думи той пусна ръцете им.

— Имам много да ви разказвам на вас тримата, по-точно четиримата — той се обърна към Хърм и предаде: — „Приветствувам те, космати приятелю!“

— „Дълги години и успешен лов, Старейшино — отвърна мечокът. — Приеми благодарността ни. Ние вечно ще ти бъдем задължени.“

— „Мой дълг е да помагам на изпадналите в беда — учтиво каза старецът. — Но нека да поговорим за друго. Твоите спътници вече чуха името ми. Аз съм брат Алдо, старейшина на Братството на Единадесетте Заповеди. Изпратен бях, да ви намеря и отведа на безопасно място“.

— „Но защо?“ — едва не изрече на глас Лучара, а по лицето ѝ се изписа безпокойство.

— Защо ли? — вгледа се брат Алдо в нея. — Разбира се, че няма да те върна насила при баща ти. Нима вече си забравила този, който доброволно се предаде в ръцете на врага, за да те спаси?

— Как мога да го забравя? — сълзи избликнаха от очите на девойката. — Ти говориш за Джон, отче? Жив ли е? Успял ли е да се спаси?

— Да, дете моя, имам предвид брат Джон. Но аз не исках да те упреквам. Зная, че ти го помниш — той ласкаво се усмихна на момичето, преди да продължи: — Макар да съм много по-стар от всички ви взети заедно, ще ви помоля да ме наричате „брат“. А рунтавият ни общ приятел ме нарича „старейшина“. Щом иска, така да бъде. Думата „отче“ предполага отговорност от друг род и аз не мога

да я поема, нито пък искам. Бащата посочва и наставлява, а аз в най-добрия случай, съм просто един водач.

Те удобно се настаниха на горещия пясък, да си починат след напрежението на схватката. Хората седяха, кой със скръстени крака, кой с прегърнати с ръце колена, до тях се бе проснал мечокът, а над свещеникът се извисяваше Клотц. Той понякога навеждаше глава и докосваше плещите му с меките си бърни.

— Още ли ни заплашва опасност? — запита Хиеро, като гледаше синята повърхност на лагуната.

— Не, иначе не бих седял така с вас. Там — посочи старецът с глава към водата — се намира мой брат, охранява ни и ще стои, колкото трябва.

— Как управляваш това създание? Независимо от размерите си, то има малко мозък и толкова нисък интелект, че аз не улавям почти никакво ментално излъчване.

— Твоят народ е работил прекалено малко с животните. Съумели сте да опитомите и обучите само двадесетина вида — отвърна единадесетникът. — Ние от хиляди години търсим контакт с нашите малки братя. Това ни е специалността и основната задача. Ние се стремим да установим отношения с всяка форма на живот. Що се отнася до онова същество, връзката с него се постига по-скоро на ниво нервна система, отколкото на неразвит мозък. И не е напълно надеждна. — Брат Алдо разтри слепите си очи с дългите си гъвкави пръсти и настойчиво се вгледа в лицето на Хиеро. — Преди да продължим, Пер Дъстин, аз бих желал да науча повече за тебе, всичко, което поискаш да ми кажеш. Длъжен съм да ти кажа, че тази част на обитаемия свят се намира в порядъчно объркване поради твоето появяване. Готов съм да слушам и да не те прекъсвам.

Хиеро се замисли. Доколко можеше да се доверява на единадесетника? Този въпрос не беше решил напълно. Харесваха му тези братя, които бе срещал преди, но тук, пред него, седеше не просто скромен учител или лекар, а един могъщ човек, чиято ментална сила го караше да изпитва благовейно изумление.

— Не знам, какво ще каже Съвета на Абатствата — реши се той накрая, — но аз предполагам, че ти си достоен човек. Ще ти разкажа всичко, като запазя в тайна само целта на търсенето. Надявам се да ми простиш това.

— „Ценя мнението ти — дойде ментален отговор. — Предпочитам да използваш мислената връзка. Така ще спестим време, а то не е така много. Освен това всички присъстващи също трябва да те слушат и да те разбират. Не се бой, нито една твоя мисъл няма да достигне врага, когато съм до теб“.

Хиеро започна с Абатствата в Саск, с поръчението на стария Демеро и нищо не скри от единнадесетника, освен конкретния обект на своите търсения. Разказваше и сякаш отново минаваше през могъщата Тайга, зловонните тресавища на Сврачешкото блато, залятото със слънце Вътрешно море, острова на смъртта Манун и накрая през дебрите на изоставения град. Свърши и погледна небето. Беше минало само четвърт час.

Брат Алдо седеше спокоен и с присвити очи гледаше отблясъците по вълните в лагуната. После се обърна към свещеник и му предаде:

— „Отлична история. Можеш да се гордееш със себе си и своите спътници. Сега аз искам да ви разкажа нещо. Повествованието ми няма да е особено занимателно, по-скоро ще бъде лекция на историческа тема. Но преди ние да потеглим на път, вие трябва да знаете всичко това. И няма да почна със събития преди два месеца или две години, а с древните времена, когато животът е кипял по тези места, преди да дойде Гибелта“.

9. МОРСКИТЕ БРОДЯГИ

— Деца мои, — брат Алдо започна мислената си лекция, — огледайте се внимателно наоколо и ще видите огромен брой живи същества. Животът е навсякъде — в горите, в блатата и даже в пустините. Един прекрасен и удивителен свят. Всяко от тези живи същества, птици, риби, цветя, кръвожадни хищници и кротки тревопасни има свое определено място в природата и кръговрата на битието. За дългите периоди, които се измурват с векове, хилядолетия и милиони години става постепенното изменение на тези живи създания, някои изчезват и други заемат тяхното място. Такъв е редът в Природата и такъв е планът на Твореца.

Преди Гибелта жизнената среда се е изменяла по-бързо, отколкото в наши дни, и то само в една посока — към влошаване. Земята, която обитаваме, е част от континент, наричан тогава Северна Америка. Той е бил един от най-замърсените райони в света и постепенно се е самоубивал, задъхвайки се от собствените си прмишлени отпадъци.

— Погледнете тук! — брат Алдо посочи развалините около острова. Цялата планета, добрата, кръгла Земя е била покрита с подобни чудовищни пострройки. Слънцето било затулено от гигантски сгради, почвата не се виждала от бетон и асфалт, въздухът не е стигал до белите дробове на хората. Огромните машини, измислени и създадени от тогавашните хора, издавали страшни звуци, дим и пушек отравяли въздуха, отровни изпарения ден и нощ се стелели над градовете. Огромни плавателни съдове, редом с които корабите на Нечестивия биха изглеждали като орехова черупка, прекосявали моретата. Въздухът трептял от рева на гигантските самолети, носещи се с немисими скорости. По бетонните пътища фучали милиарди автомобили, които допълнително тровели въздуха.

Отгоре на всичко хората по това време не се интересували от нищо друго освен от личното си благополучие. Те воювали помежду си и не забелязвали, че убиват не само себе си, а цялото човечество, и

дори още по-лошо — и цялата планета. Хората ставали все повече и повече, независимо от нищетата, болестите и войните. Още тогава сред тях имало учени и хуманисти, които виждали опасността от неконтролираното развитие, и предупреждавали: „Бог и природа са единни“, казвали те, „най-голямото престъпление е унищожаването на Земята. Трябва да се опомним, да спрем този процес и всички заедно да помислим как да поправим стореното.“

Уви, твърде малко хора се вслушвали в техните призови. Много от лидерите на движения и организации се обявявали срещу тях. Това били хора ограничени или невярващи в научните прогнози, политици, които не мислели за нищо друго, освен за властта си, трети, които контролирали производството, четвърти, които стоели начело на огромни, въоръжени до зъби армии. Всичките те насъсквали хората едни срещу други, нация срещу нация, раса срещу раса: бели срещу жълти, черни срещу бели...

Крят бил неизбежен. И той дошъл! Специалистите, които изучавали в лаборатории стресовите въздействия при животните, го доказали доста точно. Когато пренаселеността, замърсяването на околната среда, шумът и напрежението достигнали праговото равнище, настъпило безумие. Сега наричаме този период Време на Гибелта, или накратко Гибел. Избухнала световна война, навсякъде, по суша, въздух и вода. Ядрени бомби, химическо оръжие и други страшни убийствени изобретения унищожили повечето хора и нанесли ужасни рани на живота на цялата Земя.

Все пак известна част от хората останали живи. Когато отровите се разсеяли и радиацията спаднала, част от останалите живи учени създали нашето Братство. Повечето от тях изучавали науката „екология“. Единадесетата Божия заповед била за тях не толкова религиозен символ, колкото програма за действие. Нека ви я напомня отново: „Не унищожавай Земята, нито живота по нея“.

Следващите пет хилядолетия човечеството тежко и мъчително се възстановявало и изкачвало по стълбата на цивилизацията. Нашето Братство се опитвало да насочва това движение, да изгражда необходимата хармония между хората и обграждащата ги природа. Ние виждаме, че независимо от печалните последици от Гибелта, някои от нещата се оправят. Освен това мощното радиоактивно лъчение доведе

до удивителни и неочаквани мутации, при които някои живи форми станаха разумни.

Лошото било, че едновременно с нашето Братство се организираща и друга група, в която се включили някои физици, биохимици и физиолози и която решила отново да върне властта на хората над живата природа. Те считат, че страшните машини, които доведоха Гибелта, са прекрасни, и се опитват да ги възстановят. Отидоха и по-далеч — превърнаха някои от мутиралите разумни в свои слуги, нарекоха ги лемунни и ги научиха да ненавиждат хората и да се хранят с тях. Ние казваме, че тях ги ръководи Нечестивия. Този събирателен термин, дошъл от древността, означава силите на Злото, ордите на Мрака, които мразят човека и воюват срещу него.

Главната задача на тези авантюристи е да унищожават всяка човешка общност, която не желае да им се подчини. Ако тя е достатъчно силна, за да устои на тяхната агресия, те изпозуват коварство; стремят се да проникнат в ръководните ѝ органи, да станат тайни съветници на кралете или на другите върховни вождове и скришом да дърпат конците на управлението. Не се съмняваме, че ти, Пер Дъстин, си се досещал за това. Но ти, принцесо, едва ли. Знаеш ли защо нашият народ толкова дълго време изтощава силите си в тези безкрайни войни? Казвам „нашият народ“, понеже по рождение ние принадлежим към една и съща раса.

Нашето Братство следеше тайно тези групи. При такива хора е налице една основна слабост — всеки от тях иска да бъде вожд, да притежава абсолютна власт. Никой от тях не желае да признае другите над себе си и не отстъпва властта доброволно. Ние се надявахме, че тази черта и липсата на сплотеност ще ги сблъска в смъртоносна междуособна война. Така се и случваше и тъй като те не бяха много хора, както впрочем и ние в онези времена, проблемът щеше да се реши без да се намесваме.

За съжаление ние сбъркахме. Около хиляда години преди днешния ден сред тях се открие гениален, но неимоверно злобен ум. Той съумя да обедини враждуващите групировки, като сформира дузина асоциации, всяка от тях имаща право да действа самостоятелно в определени географски граници. Тези асоциации, или Кръгове, както те са се нарекли, образуват Тъмното Братство, или Съюз на Майсторите на Нечестивия. Върховните Майстори на

Кръговете образуват Съвета. Той може да застави всяка асоциация да извършва неща, които са в интересите на цялата организация.

— Това ми напомня структурата на властта у нас — отбеляза Хиеро.

— Да, така е, и това показва ясно, че добрата идея може да бъде използвана и в името на Злото. о нека продължа по-нататък, Пер Дъстин.

— На територията на бившата Северна Америка възникнали няколко държави, ако използваме древните термини. Кандианската Конфедерация, състояща се от Република Метс на запад и Съюз Атви на изток е най-развитата в научно и политическо отношение. Градовете-държави пж югоизточното крайбрежие, подобни на ДАлви, имат мощен човешки потенциал, но архаична социална структура. Освен това те са наводнени от агенти на Нечестивия, и за да ги изпозуваме в борбата срещу общия враг, трябва да ги очистим. Знаем съвсем малко за далечните западни и южни страни, но напоследък събираме активно информация за тях. Това е необходимо, тъй като през последните пет-десет години Нечестивият засили агресивността си спрямо Кандианската конфедерация. Смятаме, че Абатството също няма да се справи само. Силите му са недостатъчни за борба.

Ще говоря с теб откровено. Разбери, нашето Братство защитава цялата биосфера. Ние концентрираме усилията си върху запазването на целия живот на планетата, и хората разглеждаме като основен фактор на въздействие върху всички други форми на живот. Затова идеята да вземем пряко участие в конфликта между човешките общества доскоро ни беше чужда. Но всичко се мени.

Хилядолетия нашите братя изучаваха менталната сила и чрез нея бяха осъществени много от нашите задачи. Това беше една от най-големите ни тайни. Уви, слугите на Нечестивия също овладяха това изкуство! Освен това те, верни на своята нечестива природа, създадоха в секретните си лаборатории машини, които многократно усилваха менталния потенциал. Когато те узнаха, макар и не много, за нас, техните души се изпълниха със страх и ненавист. Те се стремят да ни унищожат навсякъде, където достигат свирепите им души и мръсни ръце. Много смели мъже и жени загинаха, но не предадоха нашите тайни...

— Брат Джон — промълви през сълзи Лучара.

— Да, и брат Джон е между тях. Но той умря леко. Единадесетниците владеят тайната на бързата смърт. Той успя да ни съобщи за теб, принцесо. Ние те търсихме и накрая те открихме.

Но нека продължа. Да разгледаме феномена, който изучаваме от хилядолетия и не преставаме да се учудваме на могъществото на природата. Говоря за появата на разум у нехуманоидите, у животните. Нашият рунтав приятел — старецът кимна към Хърм — принадлежи към нова цивилизация. Ние предполагахме, че те отдавна ни наблюдават и все още не ни се доверяват. Ние сме готови да покажем дружелюбното си отношение към тях, да признаем техния народ и вождовете им — но те все още се съмняват в добрите ни намерения. Така ли е, Хърм?

— Аз съм още млад — пристигна менталният отговор. — Това е първото ми пътуване в Големия свят, за който отдавна мечтая. Но моето племе, разумният народ от мечки, засега предпочита да се крие. Смятам, че като се върна и разкажа какво съм видял и научил, те ще се замислят. Засега не мога да кажа нищо вместо нашите Старейшини.

— Добре — отговори брат Алдо, — ние ще чакаме и ще се надяваме. Аз не вярвам в крайната победа на Нечестивия и също така не мисля, че вашият народ ще спечели, ако вземете неговата страна. Съществува и друга разумна раса-нехуманоиди, народът на Бента. Те живеят в далечните северни езера и не са безразлични към човешките проблеми и конфликти. Нечестивият вече успя да спечели немалък брой съюзници: служат му Косматите ревльовци, Хората-плъхове и много други. А има и още по-странни създания. Например фрогите, с които се би, Пер Дъстин, се подчиняват на господар, който се крие в дълбините на мъртвия град и чиято същност ми е непозната. Но имам чувството, че е древна и злобна, и че е съюзник на Нечестивия. Изобщо странни създания, резултат на злокачествени мутации, ужасни и чудовищни, бродят в горите и пустините или се крият из блатата и прериите. Вероятно с някои от тях сте се срещнали по време на своите странствувания?

Хиеро се сети за Живеещия в мъглата и потрепера.

— Виждам, че не греша и ти си се срещал с някои от тях. Но трябва да знаеш, че не всички са безсмислено злобни. Някои са неутрални към хората, някои дори са благосклонно настроени. Светът

е пълен с кипяща жизнена енергия, с реагиращи и изменящи се същества. Много от тези форми все още не са ни известни.

Вече достигах до последните събития. Ние знаем, че враговете ти те проследиха и откриха на крайбрежието. Досещам се, Пер Дъстин, какво търсиш в разрушените градове на Юга. Но за това ще поговорим по-късно. — Той продължи, без да обръща внимание на Хиеровото учудване.

Ние, Единадесетниците, решихме да ти помогнем на всяка цена. Нечестивият е достигнал до такава степен на физическа и ментална сила, че нито нашето Братство, нито вашата Конфедерация могат поотделно да се справят със слугите му. Нашата сила е в духа и менталното поле, а се нуждаем остро от физическа сила, т.е. от ръце, годни да държат оръжие. Затова в тази минута представители на Братството встъпват в контакт със Съвета на Абатството с предложение за обединяване на усилията в борбата с общия враг. Това е историческо решение за Братството.

Самият аз доброволно поисках да те открия и в случай на необходимост да ти помогна. Съветът на Братството ми даде големи пълномощия. И ето, преди два дни почувствувах повишаване на концентрацията на менталното поле в тази област. Открих те трудно, но за щастие навреме.

Имаме твърде малко време до деня, когато Нечестивият ще събере всичките си сили, за да ни удари. Враговете ни са много изплашени от твоята телепатична сила, Пер Дъстин. Ти самият не го осъзнаваш, но твоето ментално поле покрива половината континент! Слугите на Нечестивия предполагат, че търсиш нещо свърхважно, нещо, което ще измени баланса на силите, и са твърдо решени да те изпреварят.

И така, това е истината и обяснението защо съм с вас. Какво ще ми отговорите? — старецът завърши телепатичния разказ и седеше, втренчен в свещеника. Цялата история продължи само няколко минути, а менталните образи бяха толкова ярки и се сменяха със скорост, която порази Хиеро. Ясно беше, че за брат Алдо използването на мисленото слово беше толкова обикновено и привично, колкото разговорът за двама обикновени хора.

Лучара вдигна глава, заби поглед в сияещата синева на лагуната и бавно проговори:

— Аз съм с Хиеро — сега и завинаги. И съм съгласна предварително с всяко негово решение. Но ако моята дума значи нещо за него, считам, че за всички ни вашето присъствие тук е много важно.

— Съгласен съм — предаде Хиеро от своя страна. — Имам чувството, че нашият нов приятел притежава огромни знания и сила. Неговата помощ няма да бъде безполезна при пътешествието ни. Бъдещето може да се окаже по-опасно и тежко, отколкото миналото — и той се усмихна на стария единадесетник.

— Нашите Старейшини винаги са казвали, че от хората на Братството винаги можем да получим съвет и помощ. Освен това чувствавам, че този човек е наш приятел. В тези неща никога не бъркам. — Хърм се взря в брат Алдо, след което смешно присви малките си очи. — Да, този човешки Старейшина е наш приятел. Той е много могъщ и предлагам да не го разсърждаме, за да не си тръгне обиден.

Свещеникът не можеше да каже точно дали последната мисъл беше констатация на фактите или образец на мечешки хумор. Брат Алдо явно познаваше животните по-добре, защото се усмихна, протегна дългата си ръка и леко щракна мечока по носа. Хърм бързо падна по гръб, обхвана муцунката си с лапи и започна да се преструва, че е смъртоносно ранен. Той клатеше глава, жално стенеше, мятеше напред-назад дългия си език и конвулсивно протягаше задните си лапи. Тримата не издържаха и се разсмяха от сърце.

— Този мечок е велик артист, и в някои градове... — промълви Лучара през смях. Хиеро обаче бързо се сети на какво място се намират. Той вдигна ръка, за да му обърнат внимание и обърна поглед към стария единадесетник.

— Какво предлагате да направим по-нататък, брате мой?

— Предлагам да хапнем и след това да се махаме от острова колкото се може по-бързо — отговори с думи старецът. — На няколко мили оттук ме чака кораб. Мисля, че слугите на Нечестивия вече са се разтревожили от спирането на сигналите от кораба им и ще проверят какво е станало с него. Не е изключено те да са в контакт със съществото, повелител на фрогите в потъналия град. Добре усещам ненавистта, която изцяло ги е завладяла.

— Нито аз, нито Хърм можем да пробием менталната им бариера. Нима успявате да го направите? — учудено попита Хиеро.

— Не забравяйте, че по възраст можете да ми бъдете внуци. Даже пълен глупак може да научи немалко неща за времето, от което съм на тази земя — усмихна се старецът и стана.

Пътешествениците добавиха към обичайното си меню сушените плодове от запасите на брат Алдо, хапнаха набързо и се качиха на сала, като взеха и неговата лодка. Скоро напуснаха мъртвия град и към вечерта стигнаха брега. Великото блато остана на северозапад — сега пред странниците се простираха необятни гори и прерии, на изток от вътрешното море до самия солен океан Лантика.

Техният път обаче водеше на юг и пресичаше източната част на Вътрешното море. Някъде там се намираще Ниана, търговският град, от който на времето беше тръгнал корабът с Лучара. Брат Алдо смяташе, че в окръжаващите го гори има тайна пътека, неизвестна и неконтролирана от врага. Вечерта, насядали около малък огън, странниците обсъдиха по-нататъшните си планове.

— Ако вие не възразявате — обърна се Хиеро към брат Алдо, — аз ще се опитам да погледна в бъдещето с моите Четиридесет Символа. Понеже Хърм беше в гората на лов, те използваха нормалната човешка реч.

— Защо ще възразявам? — учуди се старецът. — Изкуството да се предсказва бъдещето е слабо познато на нашите братя. Възпитанието ни обхваща други области на духа и разума. Щом ти имаш способности в тази сфера, защо да не се възползуваме от тях? Може би единственият риск тук е че можеш да видиш собствената ни смърт.

— Ако искате, можете да присъствувате на сеанса — заяви свещеникът, докато измъкваше от торбата магическите инструменти. — Тук няма нищо тайно.

Когато Хиеро излезе от краткотрайния транс, той видя, че брат Алдо внимателно го наблюдава. Очите на Лучара, която седеше до стареца, блестяха от възбуда.

— Този метод крие опасност, за която не бях се сетил — каза Алдо. — Твоят мозък беше изцяло открит и изпускаше толкова ментална енергия, че всеки опитен наблюдател, който се намира наблизо, би я усетил. А аз съм сигурен, че край нас има от слугите на Нечестивия. Ето защо ми се наложи да те покрия с телепатична мрежа. Това е ментален екран, който имитира мислите на сновящите наоколо

животинки, треви, храсти, но засилени така, че да покрият твоето излъчване. — Той забеляза учудения поглед на Хиеро и добави: — Да, растенията също мислят. Макар че ти едва ли би нарекъл това мисли.

— Благодаря — кратко отговори младежът. Той отвори дланта си и погледна лежащите в нея символи.

Най-отпред беше Рибата. Пак вода — впрочем, в това нямаше нищо неочаквано. Следващият символ бяха Ботушите, нещо също очаквано.

— Половината ми живот мина в път — отбеляза Хиеро. — Двата символа ни предсказват пътуване по вода. Дотук нищо ново. — С тези думи той се наведе над третия символ, означаващ Дом.

— Какво означава това? — възбудено попита девойката. — Хубаво или лошо?

— Нито едното, нито другото — отговори Хиеро. — Сам за себе си този символ означава къща или покрив над теб, но в съчетание с другите знаци може да бъде тълкуван по различен начин. Тези знаци са много древни и немалко от тълкуванията на създателите им са доста неясни. Точно такъв е нашият случай. Този символ може да показва, че някаква опасност ни чака в някаква сграда, но може да означава, че ще получим убежище. Може също така да тълкува, че по пътя ще минем през село или град, вероятно враждебно настроено към нас. Нямаме много полза от подобни сведения, приятели!

Хиеро се вгледа в последния, четвърти символ: миниатюрен Меч, сложен върху също така малък Щит.

— Меч и Щит! Това вече е напълно ясно! Този символ се тълкува еднозначно — че човекът, който гадае, ще встъпи в опасна схватка. — Той видя тревогата в очите на Лучара и се усмихна окуражително. — Досега три пъти съм изтеглял този знак, и както виждаш, съм жив и здрав.

След това свещеникът прибра символите в торбата и извика Клотц. Тримата се качиха върху него и той бавно потегли. За лорса те не бяха много тежки. Той можеше да носи спокойно два пъти по-голяма тежест. Скоростта му беше като на бягащ човек и той минаваше през места, където пешеходецът щеше да бъде принуден да заобикаля.

За два часа те достигнаха до малко заливче, дълбоко врязано в брега. Когато експедицията излезе от гората и навлезе на пясъчния плаж, брат Алдо сви дланите си в рупор и издаде дълбок, вибриращ

звук. Това беше неочаквано за другите двама, които трепнаха, ушите на Клотц се наостриха. Хърм, който усърдно си пъхаше носа във всеки храст, учудено вдигна глава.

След секунда те разбраха смисъла на сигнала. Горичката от другата страна на залива, която изглеждаше съвсем мирна и обикновена, изведнъж се раздвижи. Част от нея се отдели от брега. Това беше малък двумачтов кораб. Покриваше го огромна мрежа с прикрепени по нея храсти и клони, която доста сполучливо го маскираше.

Корабчето беше кафяво на цвят, дълго около тридесет ярда, с високо разположени нос и кърма. Между мачтите имаше малка кабина. Около нея бяха разхвърляни денкове и сандъци, вероятно със стоки за продаване. На палубата се показаха хора. Те спуснаха малка лодка, в която скочиха няколко моряци. С бързи удари на веслата те я докараха до брега, където нашите пътешественици слязоха от лорса. Кърмата на лодката почти опря до пясъка и това позволи на седящия вътре човек да скочи на сушата, без да си намокри ботушите. Лучара тихичко се разсмя, понеже новопрстигналият се движеше с изрядна важност.

— Да ви представя капитан Хаймп — Алдо беше напълно сериозен. Той търпеливо ни чакаше и сега е готов да ни закара там, където поискаме. Няма по-известен от него капитан във Вътрешното море, — добави старецът и погледна строго Лучара. — Той многократно ни е оказвал неоценими услуги. Капитане, позволете ми да ви представя моите приятели и вашите нови пасажери.

Капитан Хаймп кимна с достойнство. Тулавицето му беше късо, но твърде широко. Прилича на корито за пране, помисли си Лучара, но този път се сдържа да се изсмее. Кожата му беше жестоко оцавена от морския вятър и слънце и беше невъзможно да се определи истинският ѝ цвят. Темето му беше обръснато, а посивялата коса отзад — сплетена в плитка, доято достигаше почти до кръста. Могъщите му челюсти дъвчеха нещо. Капитанът беше облечен в омазнена пола-килт от еленова кожа и помнеща по-добри времена зеленикава вълнена риза. Накуцваше, но независимо от това се движиши пъргаво. Сега беше скръстил мускулести ръце с дълги, силни пръсти върху внушителната си гръд и разглеждаше пътешествениците с черни, весело искрящи очи. Изглеждаше човек, който цени хумора.

— Радостен съм да ви видя — каза той на езика батви. — Думите на брат Алдо са за мен закон. Пуснете на воля вашите животинки и се качете на борда. Вятърът е добър за пътуване в южно направление, но той скоро може да задуха в друга посока. — След тези думи смелият мореплавател виртуозно изплю дъвката си към Хърм.

Мечокът, който досега стоеше на задните си лапи и вдъхваше миризмата на утрения бриз, се втурна като мълния и с широката си лапа хвана дъвката още във въздуха. След това се изправи, отиде при втрещения капитан, поклати осъждащо муцуна пред преbledнялото му лице и презрително залепи изплютата дъвка върху мръсната зелена риза. След този подвиг Хърм се върна на предишното си място и насмешливо загледа Хаймп с малките си очички.

Капитанът бързо се съвзе и лицето му придоби присъщия му тухлен цвят. Той се прекръсти и се обърна към Хиеро:

— Да ме порази гръм! — басът му беше съвсем изтънял. — Никога не съм виждал такива номера! Този звяр разбра думите ми. Кой е той? Да не би някакъв омагьосан принц? Капитанът изгледа усмихнатите лица на тримата. — Купувам го! Кажете вашата цена! Аз съм частен търговец и ще ви дам хубави пари за това чудо. Попитайте брат Алдо, той ще гарантира за мен!

Необходимите бяха няколко минути, докато до съзнанието на нисичкия моряк достигне мисълта, че Хърм не се продава и разумът му не отстъпва на човешкия. Накрая той отстъпи, но продължаваше да мърмори нещо, докато брат Алдо не го помоли да спусне от кърмата на акостиралия кораб широка дъска, за да се качи Клотц. Това преля чашата и морякът не издържа:

— Слушай, брате — заяви той, — на предишния си кораб ми се е случвало да прекарвам добитък. Но това бяха каботажни рейсове — ден път, ден за връщане. Онова старо корито не беше годно за повече. Но как мога да взема този огромен звяр на новия кораб? Какво ще кажат хората? Моят кораб, моята „Морска дева“, най-хубавият търговски кораб, да се превърне в мръсна, воняща гемия! А, за това не сме се договаряли, драги брате! Жени, разумни мечки, този висок странен северняк (не се сърди, момче, но моите хора не обичат много чужденците), а отгоре на всичко и този звяр като цяла планина.

Все пак брат Алдо беше опитен дипломат, намери сериозни аргументи и около обяд всичките пътешественици бяха на борда.

Капитанът разви бясна дейност, резултатът от която беше построяването за час на яка дървена клетка за Клотц.

Екипажът на кораба беше твърде разнообразен в етническо отношение. Повечето моряци бяха тъмнокожи с къдрави коси, вероятно съплеменници на Лучара и на брат Алдо. Други пък приличаха на Хиеро, макар че не всички разбираха метсиански. Хиеро видя двама полуголи мъже с бяла кожа, червеникави коси и очи, подобни на синкавия лед от северните езера. Той беше чел за подобна раса в старинните хроники, но не знаеше, че нейни представители са оцелели.

— Те дойдоха от голям остров на крайния север, който някога е бил наричан Гренландия — каза брат Алдо, като видя удивеното лице на младежа. — Мисля, че са били изгонени от родината им и затова са попаднали тук, така далече от земите им.

— Нима единадесетниците са достигнали до тези далечни земи? — попита Хиеро. Той здраво стисна перилата около каютата, понеже „Морска дева“ излезе от спокойните води на заливчето в открито море и силният вятър рязко я тласна напред.

— По-скоро се опитваме да проникнем там — отговори Алдо. — Ние се стремим да имаме наши агенти във всички територии и страни. Даже в селището на белите диваци, които искаха да нахранят птиците с Лучара, живее единадесетник. Той е помощник на шамана и от него разбрах за твоето появяване. — На лицето на стареца се появи тъжна усмивка. — Да, той беше между... зрителите, но не можеше нищо да предприеме. Щеше веднага да бъде убит, а му предстои да стане следващия шаман. Чрез него смятаме да защитим това племе от влиянието на Нечестивия. Това е положението, Хиеро, и искам да разбереш добре ситуацията.

— С други думи — рязко отсече Хиеро, — вие ни помагате, защото искате да спечелите нещо. Сега ние изцяло зависим от братството и това никак не ми се нрави.

— Много съжалявам — отговори Алдо. — Стараех се да бъда напълно откровен с теб и разбирам, че някои неща те смущават. Казах, че съм твой съюзник, и ще спазя думата си. Що се касае до онзи човек, то неговото решение е взето в името на стратегическата цел. Нима не разбираш това?

— Възможно е — сухо каза свещеникът. — Не съм много опитен в казуистиката. Душата ми тръпне от подобни думи и сействия. Извинете, брате, но сега искам малко да си подремна. Не съм виждал и бледо подобие на истинско легло от момента, когато напуснах Манун. — Той се отправи към палубната кабина, край която Лучара се занимаваше с мечока. Хърм имаше явни признаци на морска болест. Той жално скимтеше и със страх гледеше белите гребени на вълните.

Следващите няколко дни времето беше превъзходно. Пасажерите на „Морска дева“ свикнаха със слабото клатушкане и се наслаждаваха на пътуването. Мечокът се беше оправил, но Клоти все още проявяваше безпокойство. Затова Хиеро често стоеше до него, галеше го и тихичко го успокояваше. Брат Алдо също така се разбираше много добре с лорса и Хиеро с неволна ревност усети доверието и нежността, които животното изпитваше към стария единадесетник.

Мечокът скоро стана любимец на целия екипаж. Те го считаха за много способно и умно дресирано животно, без да подозират истината за интелекта му. Хърм беше доволен от това, както и от лакомите парчета месо, с които щедро го даряваха моряците.

За пръв път Лучара и Хиеро можеха да забравят за постоянната опасност и притесненията. Чудесният полет на малкото корабче по безбрежната синева на морето под яркото слънце и небесния лазур стана тяхното сватбено пътешествие. През нощта мъничката каюта, предвидливо отстъпена на младите хора, се превръщаше в царство на любовта и нежността.

Капитан Хаймп се оказа отличен компаньон и гостоприемнен стопанин. Той поддържаше строг порядък на кораба. От върха на мачтата до трюма „Морска звезда“ блестеше от чистота. Екипажът се справяше отлично със задачите си и беше дисциплиниран и готов за всякакви премеждия. Повечето моряци носеха на кръста си кинжали, а в резерв можеха да използват внушителното количество мечове, брадви, копия и боздугани, окачени отвън на стената на каютата. Зад кормилото, на юта се намираше стрелометна машина, приличаща на гигантски арбалет. Тя изстрелваше едновременно шест тежки стрели, почти с големината на копия. Техните металически върхове се сториха на свещеника сигурно оръжие.

— Никога не можеш да знаеш какво точно ще ни е необходимо в тези места — каза Хаймп, докато мъжете разглеждаха корабния

арсенал. — Тук се въдят огромни риби, които харпунираме, чудовищни зверове и птици, които могат да ни нападнат, а също и пирати. Тук често могат да се срещнат кораби на роботърговците, които винаги са готови да нападнат честния търговец. Отгоре на всичко тук се появяват кораби на Нечестивия. Някои от тях нямат нито весла, нито платна, а се движат с магия. От тях няма начин да се скриеш или да избягаш.

Хиеро си спомни стрелящите с мълнии оръдия на Нечестивия и молчаливо поклати глава.

Обливаните от щедри слънчеви лъчи води на Вътрешното море кипяха от живот. Ята риби изскачаха на повърхността, за да търсят храна, и след това отново се устремяваха надолу. Над вълните се стрелкаха птици, които зорко се оглеждаха да търсят плячка. Когато корабът минаваше в близост до малки острови, към него се устремяваха големи, тюленоподобни зверове, които гръмогласно ревяха и демонстрираха яки, зъбати челюсти. Капитанът наричаше тези животни отри и се стремеше да ги избягва.

— Те имат вкусно месо и отлична кожа — обясняваше той, — но са опасни и за лова им трябва да сме цяла флотилия с опитни харпунери.

Утрото на петия ден от плаването беше ветровито и облачно. Силно чукане по вратата събуди Хиеро и Лучара.

Когато свещеникът излезе на палубата, там вече бяха брат Алдо и капитан Хаймп. Те наблюдаваха големия тримачтов кораб с опънати платна, който догонваше „Морска дева“. Хиеро видя, че разстоянието между двата кораба бързо се скъсява. Палубата на преследвача беше почерняла от въоръжени хора. Оръжията им зловещо проблясваха. На мачтите се вееха черни флагове, а по платната бяха изрисувани червено-сини чудовища.

Хиеро се обърна към стария единадесетник:

— Нечестивия ли е?

— Не, — дойде мисловният отговор. — Това са пирати, жестоки като хищници. Впрочем, нищо чудно да са свързани с Нечестивия. Можеш ли да провериш това?

Хиеро затвори очи и концентрира менталното си поле. Скоро той разбра, че брат Алдо е прав. Екипажът на чуждия кораб беше многочислен. Свирепите моряци приличаха по-скоро на глутница

вълци, подгонили беззащитни елени, отколкото на хора. От техните мозъци се излъчваше обикновена човешка ярост и жажда за плячка, същите древни и примитивни инстинкти, с които първите пирати три хиляди години преди Христа подгонвали търговските съдове.

Но разумът на човека, който предвождаше шайката главорези, беше екраниран! Свещеникът само усещаше властната зловна сила. Дори когато пробва новооткрития по време на затвора в острова на Смъртта ментален канал не успя да прочете никаква мисъл. Да, Нечестивият се учеше от грешките си много бързо! Кога успя да създаде прибори или система от методи и тренинг, за да неутрализира телепатичното оръжие на Хиеро?! „И все пак мисловното опипване по моя метод не е безполезно,“ — помисли си той. „Четири съзнания на този кораб са защитени, а всеки друг член на екипажа мога да контролирам леко“.

Хиеро концентрира менталното си поле върху пирата на кормилото. Той се наричаше Хорг и животът му представляваше верига от престъпления, насилия и грабежи. „Бързо, човече, бързо завъртай кормилото на заден ход! Животът ти е в опасност! Опасност отпред! Корабът ще потъне! Не се бави, бързо назад!“

Приглушеният вик на капитан Хаймп го извади от трансa и свещеникът отвори очи. Той видя, че преследващият ги голям кораб завива, а платната му са увиснали. Внушението успя! Хиеро отново затвори очи, за да продължи въздействието, но разбра, че е закъснял. Хорг агонизираше. Гърлото му бе пробито от стрела. Врагът не беше глупав и не губеше време. Все пак „Морска дева“ спечели четвърт миля.

Почти целият ѝ екипаж се беше стълпил на кърмата и напрегнато следеше странната маневра на пиратския кораб. Когато последният отново пое стария курс се разнесе всеобщ стон на разочарование, а Хаймп изруга. Той забеляза излезлите навън моряци и им нареди да се върнат по местата си и да продължат работата. След минута на кърмата отново бяха само капитанът, кормчията, пътешествениците и тройката, обслужваща стрелометната машина.

Хиеро концентрира менталното си поле върху новия вражески кормчия, но както можеше да се очаква, той беше човек с екраниран разум. Тогава Хиеро проникна в съзнанието на най-близко застаналия

до него моряк. Името му беше Гамер, а похожденията и мислите му бяха дори по-отвратителни от тези на Хорг.

„Кормчията е твоят най-опасен враг. Той те мрази. Той иска да те убие! Трябва да го изпревариш! Сега! Веднага! Удряй!“ Хладно и пресметливо Хиеро разпалваше жажда за разправа. Той не възнамеряваше да се церемони повече с тези животни, които по някакъв Божи каприз приличаха на хора.

Но отново намеренията му бяха осуетени. Когато Гамер измъкна ножа си и се приближи към гърба на кормчията, в гърдите му се заби стрела. Хиеро усети как остра болка, слабост и бързо помътняване на съзнанието в мозъка на пирата. Гамер умря.

Свещеникът се върна отново в тялото си и отвори очи. Чувствуваше се зле и ръцете му трепереха.

— Лошо — промълви той на брат Алдо под шума на започващия дъжд. — Те са подготвени за моята телепатична атака и бързо вземат мерки. Разполагат с добри стрелци с арбалети, които са заели места по ключовите позиции на кораба. Те имат заповед да стрелят по всеки подозрителен човек на кораба им. Ще се опитам да овладеем мозъка и тялото на един от тези стрелци, но по-късно; сега съм много уморен. Израдходвам много енергия, за да се прехвърля в чужд мозък и да контролирам постъпките на човека. Затова ми трябва малка почивка и след това отново ще опитам.

В това, което каза Хиеро, имаше доза истина, но не цялата. Свещеникът беше уязвен. Отначало той смяташе, че с новооткритите си способности може да направи много, а в действителност това не се получи. Врагът се оказа по-опасен и по-бързо реагиращ, отколкото Хиеро очакваше. Сега му трябваше време, за да обмисли новата тактика на действие.

През това време капитан Хаймп предприе свои мерки. Той изрева нещо, кормчията натисна с цялото си тяло кормилото, големите триъгълни платна на „Морска дева“ затрептяха и корабът рязко подскочи, а след това тръгна по посока на вятъра. Сега корабът цепеше оловносивите води с форщервена право на запад.

— С техните правоъгълни платна по-трудно се правят маневри — обърна се Хаймп към хваналите се за перилата пътници. Освен това корабът им е по-тежък от нашия, и затова разчитам, че ще успеем да му се измъкнем. — Капитанът кимна към преследващите ги пирати.

Като всеки опитен моряк той знаеше, че при тези обстоятелства той трябва да държи курс колкото се може по-остро към вятъра, отколкото преследвачът му. Ако този номер успее, вятърът ще стане като невидима стена между двата кораба.

Но трикът не успя. Пътешествениците видяха как дребните фигурки на пиратите се катерят по реите, и след малко огромните платна на техния кораб отново се издуха. Той пое нов курс и форщервенът сочеше право към кърмата на „Морска звезда“, като че ли завързан с яко въже за нея. Хаймп отново изруга и махна с ръка на кормчията да поеме курс отново на юг. Преследвачът почти без закъснение повтори маневрата. Сега разстоянието между двата кораба беше по-малко от половин миля.

— Можеш ли да предприемеш нещо? — изпрати мислен въпрос към стария единадесетник Хиеро.

— Опитвам се да открия някаква голяма риба или друго животно — дойде отговорът. — Но те всички са надалеч. Нещо ново успях да напипам, но не съм уверен... Трябва ми време. Затова, моля те, опитай отново да вземеш под контрол някой от враговете и да го използваш както знаеш. Всяко объркване на пиратския кораб е добре дошло и ще ми даде необходимото време.

— Предложението е подходящо — намеси се Хаймп. Двамата не бяха блокирали телепатичната си връзка и очевидно капитанът беше доловил смисъла на беззвучния им разговор. — Плешивият Рок не е човек, с когото е желателно да се срещнеш. По-добре е да загинем, отколкото да им попаднем живи в ръцете. Екипажът му е сган, каквато не може да се намери на хиляди мили наоколо. Половината пирати са завършени негодници, а другата половина са направо канибали. Самият Рок е готов да продаде собствената си майка за меден грош и при това ще се усмихва заради изгодната сделка. Но не може да му се отрече, за съжаление, че е отличен моряк и корабът му е великолепен.

Хиеро почти не обръщаше внимание на думите на капитана. Той трескаво търсеше подходящ мозък на вражеския кораб. Пропусна два нечовешки мозъка, на лемут и на космат ревлювец, докато накрая се спря върху един стрелец. Той се беше разположил на една от най-долните реи и насочил арбалета към палубата на „Морска дева“. Хиеро не загуби и секунда да научи името му, а съсредоточи до краен предел менталната си мощ, парализира движенията и напълно завладя тялото

му. Хиеро усети безмерния ужас на човека, който безпомощно наблюдаваше как ръцете му насочват смъртоносното оръжие към палубата на кораба.

И отново Хиеро не успя. Стрелата изсвистя, заби се в човешка плът, чу се шумът на падналото тяло, но кормчията, макар и пребледнял, продължаваше здраво да стиска кормилото. Стрелата беше пронизала съседния моряк. Стрелецът също умря, убит от три стрели и копие. В последния миг Хиеро видя пиратския капитан, който командуваше стрелците по реите. Висок, слаб, с лъщящ гол череп, облечен в червен кадифен костюм, обсипан със скъпоценности, Плешивия Рок беше странна и отвратителна гледка. Избръснатото бронзово лице се пресичаше от страшен белег, който обезобразяваше носа и горната устна. Хиеро чувствуваше как ледените очи го пронизваха дори и след като успя да се освободи от мъртвото тяло на неволния си съюзник. Но той успя да забележи и още нещо важно: масивна верига от синкав метал с окачен на нея квадратен медальон но капитанския врат. Свещеникът разбра, че там е източникът на енергията, пазеща вражеския ум. Хиеро отвори очи. Обзе го невероятна слабост. Какво оръжие да противопостави на тайното изкуство на слугите на Нечестивия?

Викът на брат Алдо прекъсна мислите му:

— В името на Великия и Милосърдния — те идват! По-бързо, деца на Великите води!

Като видя знака на единадесетника, капитан Хаймп нареди „Морска дева“ да се обърне по посока на вятъра и да спусне платна. Целият екипаж и всички пътници се стълпиха на десния борд, за да видят невероятната гледка.

Пиратският кораб също спусна платна и легна в дрейф. Между двата кораба остана тясна ивица вода от петдесетина ярда и по нея грациозно и бавно се плъзгаха две огромни същества. Хиеро не можеше да скрие учудването си: това бяха птици, но чудовищно големи птици. Телата им бяха дълбоко потопени във водата, но и така се виждаше, че всяка от тях беше по-голяма от пиратския кораб. Върху дълги шии се крепяха прекрасни глави, които искряха в преливащи се оттенъци в златисто-зелен цвят. Двадесетфутовите клюнове приличаха на харпуни. Птичите очи се мятаха от кораб на кораб, но невидимите ментални юзди ги държаха здраво привързани.

— Не искам да принуждавам птиците да атакуват пиратите — каза старецът. — Надявам се, че техните размери ще изплашат врага толкова, че той ще се махне. Никое животно, включително и лоуните, не е безсмъртно или неуязвимо, а знам добре, че пиратският кораб е пълен със страшни оръжия.

Двата кораба бавно дрейфуваха по вятъра. Моряците и от двете страни изоставиха постове си и наблюдаваха гигантските птици. След това се чу мощен глас, който заглуши вятъра. Човекът говореше на батви:

— Хей, Хаймп, проклето буре с курешки, чуваш ли ме? Отговаряй, воняща сланино, ако си мъж!

Плешивият Рок беше застанал на борда, обърнат към „Морска дева“. Червеният му костюм се открояваше внушително на фона на сивото небе. Пиратите весело закрепяха. Предизвикателството на капитана им ги отвлече от ужа, предизвикан от гледката на чудовищно големите птици, които, държани от някаква опасна магия, обикаляха около кораба им.

— Тук съм, глупако Рок — изкрещя в отговор Хаймп. — Мръсен трупояд, я вземи да си махнеш старото корито от погледа ми, иначе тези мънички наши приятелчета случайно могат да го потопят.

— Ами? — хладнокръвно отговори Рок и се усмихна широко. Той великолепно демонстрира пренебрежение към птиците и Хиеро беше принуден да признае, че нервите на негодника бяха като от стомана. — Знаеш ли какво ще ти кажа, дебелако? Не зная как тези пиленца са попаднали тук, но с удоволствие ще ги сложа на скара — да си похапнат момчетата ми! — Чу се отново дивия крясък на ордата, която зад гърба на капитана си размахваше всевъзможни оръжия. Рок небрежно махна с ръка и шумът утихна.

— Слушай, нещастно търговче, и си отваряй добре ушите. Ние можем да ликвидираме тебе, твоето корито с екипажа, че и тези птички, — продължи пиратът, вперил безпощаден поглед в мълчаливата група хора на „Морска дева“. — Обаче днес ме е налегнало някакво особено чувство да не бъда лош човек и затова ще ти направя великодушен подарък: пускам те да си ходиш където искаш, дебела свиньо. А ти ще ми дадеш в замяна онзи плъх от северните гори и момичето. Е?!

Капитан Хаймп се изплю зад борда и без колебание отговори:

— Кълна се в спасението на душата си, нищо няма да получиш, плешиво копеле! Ти се хвалиш, че можеш да завладееш кораба ми? Добре, пробвай! Съгласно морския кодекс те призовавам на дуел — човек срещу човек, меч срещу меч! Нещо да имаш да отговориш, мръсна торба с кокали?

В поддръжка на дръзките думи на капитана си, екипажът на „Морска дева“ закрепя и размаха оръжия. Огромните птици все така мълчаливо се движеха между двата кораба.

След кратко съвещание с двамата си заместници Плешивият Рок отново се обърна към капитан Хаймп:

— Аз спокойно мога да ти изкарам червата навън, своенравно плашило такова! Но ми се иска да направя на хората си едно по-интересно представление. Аз и един мой приятел ще се бием с теб и онзи дивак с нашареното лице. Това е последната ми дума. Ако не си съгласен, давам сигнал за атака.

— Пер Дъстин, разбираш, че в действителност те се интересуват само от теб. Плешивият Рок е готов да рискува живота и кораба си за да те плени. Можеш ли да се сражаваш?

— Ще опитам — спокойно отговори свещеникът и потупа по рамото Хаймп окуражително. Той беше доста уморен, но разбираше, че няма друг изход. — Ако ние ги победим, дали тази шайка — той кимна към пиратите, — няма да се опитат да ни нападнат?

— Не, — поклати глава Хаймп, — морският кодекс е ненарушим. Не забравяйте също, че Рок има двама заместници, които веднага ще използват шанса, за да оглавят кораба. Не, не това е опасността, а че плешивеца е опасен боец. И кой знае що за партньор ще доведе със себе си? — С тези думи Хаймп отривисто махна с ръка на пиратския главатар за съгласие.

Кодексът изискваше арена на дуела да бъде корабът на предложилите го. Хиеро огледа тясната палуба на „Морска дева“, която, дори и след като моряците махнаха вързопите съ стоха, представляваше твърде ограничено пространство за смъртоносната битка на четиримата човека... Хаймп продължаваше да му бръмчи над ухото:

— Ние нищо не губим, Пер Дъстин. Ако загинем, другите ще станат роби, но няма да ги убият и изядат. Ако ние победим, ще вземем

стоките и всичко, което поискаме, от техния кораб. Екипажът им не ме интересува...

Лучара помогна на Хиеро да смъкне кожената си куртка. Дъщеря на крал, който непрекъснато водеше войни, тя се стараеше да не пада духом, но свещеникът чувствуваше как треперят ръцете ѝ и знаеше, че тя няма да преживее смъртта му. Брат Алдо кимна с глава и без да каже дума му скисна ръцете. Лицето на единадесетника беше мрачно и съсредоточено. Вероятно причината беше огромната енергия, която старият човек изразходваше за да контролира огромните птици.

Хиеро повъртя замислено късия си меч и след това погледна към внушителния корабен арсенал. Там той си избра тежък квадратен кожен щит, обкован с метал по краищата. Взе шлем и кинжал, който пъкна в колана си. Сега той беше готов за схватката.

Хаймп също хвърли тежката куртка и ботушите, които намаляваха подвижността му. Той не взе щит, а измъкна от каютата си огромен двуръчен меч. Оголеният му торс показваше необикновено силна мускулатура. За загревка той няколко пъти разсече въздуха с меча. Външността на капитана вече не предизвикваше смях — чувствуваше се жестокият и безпощаден мъж-воин.

Лодката на противника акостира към борда на „Морска дева“. Над палубните перила първо се показва лъщящият череп на пиратския капитан, а след това на палубата скочи и партньорът му. Хиеро усети как сърцето му трепна: неговият противник беше лемут от неизвестна порода! На шията му висеше защитен медальон на Нечестивия.

Лемутът беше колкото среден на ръст човек. Тялото му беше покрито с дребни сини люспи. На главата му нямаше уши и нос като човешките, а само дупки на съответните места. Над мътните, кръгли очи на лемута се открояваха изпъкнали, като на горила, вежди. Имаше само къса набедрена престилка. В дясната, невероятно мускулиста ръка, той държеше тежка бойна секира, а в лявата кръгъл щит. Нещо демонично се чувствуваше във фигурата му, и това веднага се усети от неволната реакция на моряците от „Морска дева“, които масово се дръпнаха от него като от прокажен.

Плешивият Рок обаче остана верен на суетността си. Той беше облечен във впечатляващата си червена камизола, обсипана със скъпоценности. Не по-малко брилянти и злато имаше по пръстите му.

В дясната си ръка държеше гъвкава шпага, а в лявата — двуостър кинжал.

Екипажът на „Морска дева“ се събра на носа и кърмата, за да не пречи на предстоящия двубой. Те би трябвало да бъдат неутрални, но ръцете на хората импулсивно стискаха оръжия, а очите горяха със зловещ блясък.

— Ние ще се сражаваме по средата на кораба, скъпи скелете — озъби се Хаймп. Ти и твоят мухлясал приятел ще застанете там, — той посочи задната част на кораба, — а ние тук. Аз давам сигнала за началото. Ако до обед не завършим, ще си направим почивка. Става ли?

— Ха, много си умен, фараш нещастен. Явно е, че ти и твоя северен дивак не сте имали работа с глит. На него му трябва много късо време, за да се разправи с двамата заедно. Взех го назаем от приятели, които живеят на едно островче в северните заливи, и мога да ви уверя, че не съжалявам за сделката.

В потвърждение на тази реклама човекообразният звяр заръмжа, като отвори паст с едри жълти зъби. Рок подигравателно се усмихваше. В настъпилата тишина внезапно прозвуча гласът на свещеника:

— Добре са ми известни твоите приятели, капитан Рок. Те са живи трупове. Те са кандидати за гроба, където скоро ще попадне глупавата твар заедно с теб. Давам ви най-много един час живот.

Лицето на Рок пребледня. Ужасното същество, което го придружаваше, плашеше всеки със своята неизвестност и непредсказуемост. Но и Хиеро, северният воин, имаше тези качества. Амулетът, който висеше на врата на пиратския капитан, го защищаваше от телепатични удари, но Рок не беше съвсем уверен в силата му. Все пак той бързо преодоля предателския страх и отново подигравателна усмивка изкриви тънките му устни.

— Приятно ми е да чуя гласа ти, татуирано дърво. Като ти пуснем малко кръв ще станеш още по-красив.

След минута дуелантите заеха местата си. Възцари се пълно мълчание, нарушавано само от крясъците на чайките и шума на вятъра. Двамата гребци на пиратската лодка се бяха вкопчили в перилата на стълбата и с мъка удържаха съда си. Техните очи бързо шареха по „Морска дева“; може би не толкова да преценяват силата на

противника, колкото да оценяват бъдещата печалба и каква по-голяма част да заграбят.

Вдясно от Хиеро се чу възгласът на Хаймп „Почваме“ и противниците се отправиха един срещу друг. По предпазливата и бавна походка можеше да се съди, че се срещат опитни воители, майстори на смъртта.

Хиеро тръгна срещу глита, без да откъсва поглед от безобразното му лице. Отдясно, където се бяха сближили двамата капитани, се чу звън на стомана и задъхано мъжко дишане, но това не отвлече вниманието на свещеника. Като всеки опитен боец, той наблюдаваше неотклонно погледа на противника си, за да не пропусне мига на атаката.

Това бяха страшни очи! Огромни, бездънни ями! С всяка секунда те ставаха по-големи, още по-големи. Глитът вече беше само на няколко фута разстояние и секирата му се вдигаше нагоре за удар. Но Хиеро виждаше само очите му — гигантски кръгли езера, които озлъчваха омраза и закриваха целия свят. Изведнъж той чу пронизителен женски вик. Лучара! Магията пропадна, очите на лемута се свиха и свещеникът се окопоти. Още миг и всичко щеше да свърши зле за него. Спаси го невероятната му реакция. Това бе природен дар, усилян от многогодишни тренировки. Първият му учител по бойно изкуство, един стар сержант от Граничната стража, винаги му казваше: „Влизай в близък бой, момче, особено ако противникът ти е по-силен физически или е по-добър фехтовач. Когато си на два дюйма разстояние, той няма възможност да показва пируети с меч. Тогава всичко ще се реши от късмета и скоростта на реакцията, а тя при теб е фантастична.“

Секирата разряза шумно въздуха. Хиеро едвам успя да се дръпне и тъй като не можа да отвърне на удара, се задоволи да тласне противника с щита. Наложил му се да сведе поглед, за да не срещне очите на чудовището.

Хипноза! Никаква ментална бариера не можеше да го защити от нея. Ако Лучара не беше извикала, сега свещеникът щеше да лежи с разцепена глава.

Сега Хиеро се бореше с люспестата твар, като отразяваше ударите ѝ с щита. От своя страна противникът също парираше по подобен начин ударите на меч. От глита се носеше отвратителна

мускусна миризма. Като издишваше шумно зловонен въздух, той се стремеше да прихване човешкия поглед. И колко силен беше той, колко силен!

Свещеникът напрегна сили, блъсна глита с щита и отскочи назад. Бравата проряза въздуха на сантиметри пред него. Мечът подскочи към туловището на врага, но отново се заби в кръглия щит. Смътно младежът чуваше звъна на оръжията от другата страна на кабината и рева на Клотц, който вилнееше в клетката си и се опитваше да изскочи в помощ на господаря си.

Многогодишните тренировки да улавя удобния момент за контраатака по очите на противника сега подвеждаха Хиеро. Глитът пак настъпваше. Бравата му се сгромоляса надолу, Хиеро мълниеносно отскочи назад и се подготви за рязка контраатака, когато вражеското оръжие достигне пода. Блестящото острие се насочи към коленете на Хиеро и инстинктивно той подскочи. Лемутът успя да го блъсне силно с щита и да го отхвърли към бизанмачтата. С отвратителен вой чудовището се нахвърли върху човека. В движение вдигна бравата, готвейки се за решителния завършващ удар.

Точно такъв момент чакаше Хиеро. Свитото му тяло изведнъж се изпъна като стоманена пружина и щитът му излетя от ръцете като метателен диск. Обкования с мед ръб на щита удари мускулестите крака на лемута, който падна на палубата и безносото му лице се удари в нея. Опита се да стане, но късият меч се заби в люспестия череп.

Рукна поток кръв и отвратителният слуга на Нечестивия прекрати живота си.

Свещеникът грабна щита си и като заобиколи кабината се затича към отсрещния борд, където се чуваше звън на удрящи се оръжия. Напрегнатите лица на моряците и мълчанието им подсказваха, че положението на техния капитан е тежко.

Така и беше. Хиеро видя как Хаймп успя да отрази удара на пиратския меч, но едва успя да се дръпне от дългия кинжал, с който Рок щеше да го набучи като пиле.

— Тук съм! — крясна Хиеро. — Задръж го за секунда и идвам на помощ!

Това не противоречеше на правилата на двубоя. Много често изходът от него се решаваше, като победителят от едната двойка се включваше отново в боя.

Гласът на Хиеро вдъхна сила у дребния капитан. Макар че окосменият му торс беше покрит с многобройни кървящи рани, той беше запазил още доста енергия и воля за победа. Двамата противници се сблъскаха до стените на кабината. Хаймп показва на какво е способен големият му меч. Бляскавото острие описа полукръг, разсече лявото рамо на пирата и заора дълбока бразда по гърдите му. Ударът беше толкова силен и изтощителен, че Хаймп изпусна оръжието, и инерцията го изхвърли напред. Преди да се удари в стената на кабината, той успя да се хване за палубната настилка и застана в странна поза, напomniaща булдог, готвещ се за скок.

Лявата ръка на Рок, която все още стискаше кинжала, се отпусна и удари в пода. Потоците кръв, които руковете от страшната рана, заляха камзолата му, която потъмня и придоби пурпурен цвят. След това и дясната ръка изпусна шпагата, но Рок направи още една крачка към сгърченото тяло на противника си. Това усилие изчерпи докрай силите му и той рухна на палубата. Изпълнените му с гняв и болка очи се забелиха, от гърлото му се изтръгна къркорещ звук, крайниците потръпнаха няколко пъти в конвулсии и тялото се изпъна. Това беше краят на пиратския предводител.

Хората от „Морска дева“ ликуващо закрещяха и полетяха към победителите. Хиеро едва успя да вдигне капитана на крака, когато дузина ръце го подхванаха и с триумфални крясъци го понесоха към капитанския мостик. Там стоеше Лучара и очите ѝ сияеха от възторг и любов. Свещеникът, който беше зял от кръвта на Хаймп и на убития лемут прегърна девойката, и изведнъж се разсмя. Беше приел раздражена мисъл от клетката:

— Какъв е този шум? Защо не ме оставяте да си поспя още малко?

Мечокът Хърм беше станал голям лентяй и беше проспал цялата сутрин. Той на знаеше нищо за сражението и сега искаше бързо да разбере какво се е случило през това време.

Хиеро все още държеше Лучара в обятията си, когато видя как лоуните, двете огромни птици, потопиха телата си до шия във водата и се понесоха напред с невероятна скорост, като че ли действително бяха патици. Старият единадесетник се отпусна, изтощен до крайност след двата часа ментална връзка с огромните птици.

Хаймп като че ли беше навсякъде. Той огледа тялото на Рок и прибра скъпоценностите, като едновременно издаваше различни разпореждания. „Морска дева“ се насочи към пиратския кораб уверено, сякаш това беше безобиден шлеп, превозващ добитък.

Капитан Хаймп беше абсолютно прав за тази безгрижност. Освен спорове за стойността на стоките на пиратския кораб, не възникнаха никакви други конфликти между двата екипажа. Сред пиратите имаше негодници и главорези от всякакви породи и раси, но дори Косматите ревльовци не демонстрираха враждебност. Някои дори открито се възхищаваха от бойното изкуство на Хиеро. Други пък разглеждаха безцеремонно Лучара и ѝ правеха твърде съмнителни комплименти, така че момичето предпочете да се прибере.

Докато Хаймп и новият пиратски капитан оглеждаха трюма на кораба, Хиеро беседваше с брат Алдо. Младият свещеник беше учуден, че хора без всякаква съвест и морал спазват някакъв кодекс.

— Морското право е обичай, съществуващ от векове — каза старецът. — По време на не много късия ми живот си спомням само веднъж пирати да го нарушат. Половин година всички кораби в морето, независимо дали бяха кораби на роботърговците, специално въоръжени търговски кораби или пирати, ги търсеха активно. И разбира се, накрая ги откриха. Разправата беше ужасна. На оцелелите клетвопрестъпници одраха кожата. Основният виновник, капитанът, нямаше щастието да умре така бързо. Подред му рязаха пръстите, след това части от ръцете и краката — и с това месо го хранеха. Не се съмнявам, — добави замислено старецът, — че ако някои капитан сега се осмели да наруши морския кодекс за дуелите, незабавно ще бъде убит от собствения си екипаж.

— Но хората на Нечестивия не уважават никакви чужди обичаи. Ние забравихме, че на кораба имаше още двама със защитен разум. Странно, че вече не ги усещам. Нима са избягали?

— Действително, интересно — отбеляза брат Алдо, като притвори клепачи и няколко секунди се вслушваше в нещо. — Имам две обяснения. Може да се опитали да убедят екипажа да не се подчини на морския кодекс и тогава са ги убили. По-вероятно обаче, когато са разбрали накъде отиват нещата, да са снели и изхвърлили приборите на Нечестивия. Но от кораба те не могат да избягат.

— Трябва да вземем приборите от Рок и глита, докато не са изхвърлили телата им — каза свещеникът и внезапно изстена, като се опря на корабните перила. Отстрани, където се беше ударил в мачтата по време на боя, се беше образувала огромна болезнена синина.

Брат Алдо се усмихна. Той потупа кожената торба, която висеше праметната през рамото му. Вътре нещо издрънча.

— Аз помолих Хаймп да ми ги донесе — каза единадесетникът. — Никой от моряците не искаше да ги докосне. Ще ги разгледаме на спокойствие.

Някакъв смътен спомен трепна в паметта на Хиеро. Може би щеше да се сети, но други мисли го отвлякоха.

— Птиците щяха ли да нападнат пиратския кораб? — попита той.

— Не обичам подобни неща, но мисля, че щях да ги заставя. — Тъмнокафявата кожа на лицето му посивя, и Хиеро разбра, че действително брат Алдо е много възрастен човек. Докато те наблюдаваха как хората от двата кораба дружно пренасят сандъците и вързопите със стока от големия кораб в трюма на „Морска дева“, старият единадесетник продължи: — Кой знае как щеше да завърши това. Лоунът е миролюбива, дори плашлива птица, но тежи шест тона и е страшно силна. Лоуните са много редки и досега съм ги виждал само три или четири пъти.

— Нужно е голямо изкуство, за да се управляват такива гигантски същества — с уважение каза Хиеро.

Старецът сви рамене.

— На това съм се учил цял живот, моето момче. Помисли колко неща усвои самият ти за последните няколко седмици... Но бувствувам, че нещо те безпокои.

— Да — каза свещеникът с приглушен глас. — Съществото, което убих, Рок го нарече глит... То притежаваше невероятна хипнотизаторска мощ... той ме парализира почти напълно. Ако Лучара не беше извикала, аз щях да загина и изобщо събитията щяха да тръгнат по друго, трагично за нас направление. Що за звер беше то?! Моряците побързаха да изхвърлят тялото зад борза и аз не успях да го разгледам. Очевидно тази разумна раса нехуманоиди е свързана с Нечестивия.

— До нас достигат слухова не само за новите мутанти, които вие наричате лемути, но и за още по-странни и опасни същества. Те не са резултат на естествените генетични процеси, настъпили след Гибелта преди пет хиляди години. Тези нови създания се отглеждат в лабораториите на Нечестивия и се обучават на зверските си качества в неговите крепости. Аз също никога не съм виждал глит и съм убеден, че той спада към изкуствено създадена раса.

— Той приличаше на отвратително влечуго, превърнато в още по-отвратителен човек — промълви Хиеро.

— Да, това е типично за Нечестивия. Не мислиш ли така? — попита брат Алдо. Но като че ли той не очакваше отговор; погледът му блуждаеше по сивата и неспокойна морска шир.

10. ЮЖНИТЕ ГОРИ

Над Ниана се бе спуснала нощ. Лодки и малки шлепове се плъзгаха безшумно по обагрения със сребро от лунната светлина залив. Това бяха предимно моряци от акостиралите платноходни кораби, които бързаха да отидат на брега, сред удоволствията на космополитния град. След като слънцето се скри зад хоризонта, товаренето и разтоварването на стоки по многобройните кейове престана и пристанището опустя. Тесните и мръсни улички в близост до него се осветяваха само от фенерите пред кръчмите и къщите със специална репутация. Самотни силуети бързаха по съмнителните си дела. Честните граждани избягваха да се появяват нощем по тези улици. Злото беше пуснало яки корени в този район и само хора, които се ползуваха от неговото покровителство, се осмеляваха да се разхождат там. От друга страна, в югоизточната част на Вътрешното море нямаше друго голямо и удобно пристанище, и главният търговски маршрут, свързващ северозапада на континента с югоизточната му част, минаваше през Ниана. Присъщият на човешкия род стремеж към печалба, дори и при най-тежките обстоятелства, беше толкова настойчив, че търговията процъфтяваше и в това мрачно безвластие, когато тайните управници на града се стремяха да угодят на Нечестивия.

От древната каменна кула, която се извисяваше над града, две тъмни сенки наблюдаваха залятата с лунна светлина чак до черната линия на хоризонта морска повърхност.

— Срецу този човек използвахме какво ли не — чу се резкия глас на едната сянка. — Каквото и да правихме, каквото и оръжие да използвахме, всичко беше безполезно. Той се разхожда безпрепятствено по нашите земи, избягва всички клопки и удари, унищожава хората и корабите ни.

— За съжаление си прав — потвърди вторият глас със също така рязка интонация. — Той вече пресече два Кръга и сега е в нашия, Жълтия. Чух, че ще ни посети С'дана, глава на Синия кръг?

— Докато той пристигне, нашият враг ще бъде вече тук. Току-що бях в залата за наблюдения. Към града се насочват два прибора-защитници, които са регистрирани в Синия кръг. Направихме справка и разбрахме, че Сините братя са дали четири прибора на пиратите — на Плешивия Рок, на двамата му заместници и на глита, който е бил пратен да контролира Рок.

— Как обясняваш това? — нетърпеливо попита събеседникът му.

— Два прибора-защитници са изчезнали, най-вероятно са били унищожени. Другите два са включени, но се регистрират в пасивен режим. Предполагам, че и четиримата носители са мъртви, но два от приборите са попаднали поради небрежност в ръцете на враговете ни, които безспорно ги изследват.

След кратка пауза вторият събеседник заключи:

— Какво пък, сега е наш ред да покажем на какво сме способни. Уверен съм, че Жълтите братя няма да се посрамят и ще победят северния странник!

Отново настъпи тишина. Двете сенки продължиха да гледат потъналия в лунна светлина град и пристанище. Те се бяха опряли на порутен каменен парапет, който обкръжаваше камбанарията на древна църква; сега тази светиня беше станала символ на Злото.

Първите слънчеви лъчи заиграха на изток. Свежият бриз се примесваше с миризма на гниеци водорасли и уловената риба от пристанищните складове. Тъмните фигури в островърхи шапки и дълги наметала се скриха под сводовете на кулата. Денят настъпваше.

* * *

— Преди всичко трябва да разчитаме на здравия си разум, а след това на картата на Нечестивия. — Брат Алдо постави кафявата си ръка върху разстланата на масата карта. — Освен това, не всички знаци и надписи са ни ясни.

Около кръглата маса в центъра на малката каюта седяха Хиеро, старият единадесетник, Лучара и капитан Хаймп. В ъгъла дремеше мечокът. При мъждукащата светлина на окачения на таванската греда фенер той изглеждаше почти два пъти по-едър, отколкото в действителност. Палубата на „Морска дева“ се полюшваше. Корабът

плуваше право на юг, към обрасналото с тропическа растителност крайбрежие на Ниана. Бяха изминали само два дни от срещата с пиратския кораб.

— На нашето братство са известни някои от тези символи — продължи брат Алдо, като поглаждаше несъзнателно картата с дланта си, — но понеже такива документи рядко попадат при нас, не съм изцяло сигурен. Ето, например, — показалецът му се плъзна по извита линия, преминаваща през оцветена в зелено територия на югоизток от Вътрешното море. — Тук преминава тайна пътечка, която ние единадесетниците я знаем, но която не сме ползували от години. Тази пътечка се намира малко по-северно от основния търговски път, който съединява Ниана с градовете на Лантическото крайбрежие. Именно по тази пътека те водеха, мое дете — старецът погледна ласкаво Лучара.

— Ниана принадлежи на Нечестивия. Погледнете този кръгъл знак, който обгражда целия град. Аз го познавам много добре — той посочи картата, — те не са го изменили от стотици години. Той означава „наше“. Много граждани и чужди търговци не знаят това и смятат Ниана за свободен град. Те не разбират, че Нечестивия съзнателно ги търпи, не взема много високи данъци от тях, но за сметка на това получава богата информация за различни страни. Освен това, много от неговите агенти си слагат маски на честни търговци и безнаказано вършат мръсните си дела.

— Добре, ние също можем да изиграем подобна игра! — възкликна свещеникът. — Готов съм да споря, че ние знаем за тяхните планове повече, отколкото те за нашите!

— Дано е така — каза старецът. — Нека да погледнем другите знаци на картата. Обърни внимание на областите, боядисани в синьо. Тук някога са се взривявали кобалтови бомби, а на древния език кобалт означава син. Това са смъртоносни радиоактивни пустини. Те постепенно намаляват площта си, но все още са опасни. Но дори и там има живот — странен и страшен. Най-обширната пустиня на Смъртта е на юг от Вътрешното море, ето я — брат Алдо докосна картата. — Струва ми се, Хиеро, че градът, който търсиш, е в северната ѝ част. В нея има още няколко големи града, сега изцяло разрушени, но те са в източната ѝ част. Ако ми покажеш картата на Абатството, ще ти кажа това по-ясно. Разбира се, ако ми имаш доверие.

Настъпи неловка пауза. Във внезапната тишина се чуваше дори как пропуква фитилът на газената лампа, люлееща се на късото въже.

— Ти нямаш доверие на Алдо! — Юмрукът на Хаймп избумтя върху масата. — А кой десетки пъти ни е спасявал кожата! А и твоята, пред собствените ми очи, два пъти!

Мургавото лице на Хиеро потъмня, но след малко той намери сили да се усмихне.

— Прости ми, брат Алдо. Хаймп, моля те да ме извиниш. Когато тръгнах се заклех пред Абат Демеро да пазя някои сведения в пълна тайна. Целта на мисията и крайния обект. Добре знаем, че Нечестивият има навсякъде очи. Но... и вие сте прави, особено след това, което преживяхме. — Хиеро обиколи с поглед мълчаливите и напрегнати лица на събеседниците си. — Ето я и картата. Какво ще кажете за нея, брат Алдо?

— Така... — Старецът наведе глава и побелялата му брада леко докосна масата. След минута той се изправи. — Така си и мислех. Хиеро, това е стара, твърде стара карта или по-точно добре направено копие, но за съжаление от стара и вече невярна карта. За някои неща съм сигурен, че вече са изчужнали преди столетия, а за други детайли не съм напълно уверен, но предполагам, че също има промяна. Впрочем, за изпълнение на нашата задача, никоя карта няма да ни помогне изцяло. Капитан Хаймп знае, че всички удобни пристанище тук се контролират от Нечестивия.

— Да — изсумтя морякът, разглеждайки внимателно картата. В околностите на Ниана е лудост дори да се мяркаме. Налага се да слезем на някое диво и безлюдно място до тази проклета гора!

— Тук — дългият показалец на единадесетника посочи една точка на картата. — Тук ще ни свалиш. В този район започва тайна пътека. Сигурен съм, че мога да я открия. — Той се обърна към Хиеро. — Този маршрут, моето момче, е труден, но той минава през наши земи. Действително, от време на време отредите на Нечестивия заедно със съюзниците си — лемутите, навлизат в гората, но те не я познават така добре, както ние. А и ти, Хиеро, не си новак в горските пътешествия! — Той се усмихна, като в отговор на усмивката на Хиеро.

— Добре, приемам този план — каза свещеникът и грижливо сгъна картата. — Какво е разстоянието от Ниана до началото на

пътеката?

Капитан Хаймп отговори вместо Алдо.

— Ако картата ти е вярна, около петдесет мили по крайбрежието. Но трябва да знаеш, че тези райони са опасни. Не стигат обикновените ужаси на гората, а понякога се появяват и войнствени диваци. Това са червенокожи пигмеи, въоръжени с отровни стрели. Те са дяволски точни и пъргави. Разбира се, че ще се постарая да ви сваля максимално близко до посочения пункт, но как ще намерите необходимата пътека в този ужасен пужинак, пълен със зверове, диваци и Господ знае какви твари, не мога да си представя!

— Е, без паника — усмихна се старецът в отговор на емоционалната реч на капитана. — Ти по това време ще бъдеш в открито море и „Морска дева“ не я заплашват кръвожадните твари от гората. — Той се обърна към Хиеро и продължи с по-сериозен тон: — Имаме няколко свободни часа. Имаш ли нещо против да разгледаме уредите на Нечестивия?

Скоро двата странни прибора лежах на масата пред пътешествениците. Лучара и капитан Хаймп ги гледаха с отвращение, а Хиеро и брат Алдо — с нескриван интерес.

Приборите бяха изработени от блестящия синкав метал, който често се употребяваше в изделията на Нечестивия. Тайнственото устройство, което защищаваше от чуждо телепатично влияние, беше поставено в плосък металически калъф, дебел почти половин дюйм. Самият калъф беше с квадратна форма. Страните му бяха дълги около четири дюйма. На двата противоположни върха бяха захоени пръстени, свързани със здрава металическа верижка. По цялата обиколка на страничната повърхност се точеше тънка линия, която разделяше калъфа на две равни части. По квадратните плоскости бяха издълбани някакви зтаци, непознати дори на брат Алдо.

Хиеро взе единия от приборите и като натисна с нокти двете половини на калъфа се опита да го отвори. Не успя от първия път и натисна по-силно. Лучара сложи ръка на рамото му.

— Не смяташ ли, — попита тя, — че това е опасно? Дали тези изделия на Нечестивия няма да избухнат в ръцете ти или да ти причинят някаква друга вреда?

— Може би си права — отговори Хиеро и прекрати безполезните си опити. Стори му се, че приборът издава слабо бръмчене, и го подаде

на единадесетника да го провери и той.

— Нищо не чувам — каза последният. — Но аз не се ориентирам добре в тези неща, момчето ми. Казах ти, че нашето Братство от векове е развивало способностите на членовете си да улавят и използват всякакви видове ментални връзки, а към всякакви механически устройства сме се отнасяли скептично. Вероятно тази позиция е погрешна — сега аз мисля, че неголямо количество машини и прибори са ползни за нашия свят. Те ще облекчават труда и са годни за изучаване на живата и мъртва материя. Но в случая не мога да ти помогна с нищо. Смятат дори, че нито един член на братството няма такъв опит с приборите на Нечестивия, какъвто имаш ти.

Свещеникът упорито гледаше блестящите кутийки пред себе си. Някаква смътна мисъл, неосъзнат спомен, се мятеше в мозъка му като птичка в клетка и не можеше да се измъкне на воля. Той въздъхна, потри слепоочията си с пръсти, и каза:

— И аз не съм видял чак толкова много техни апарати и машини. Така... нека си спомня подред. Първо, мозъчния усилвател и предмета, подобен на компас, който отнех от С'мерг. След това устройството, с което се опитаха да сломят менталната ми бариера, когато ме плениха. Още — оръжие, което наричам светлинна пушка. То стреля с нещо подобно на изкуствени мълнии. Никой от тези предмети не ми прилича на това — той сложи длан върху синкавата повърхност на калъфа. — Интуитивно усещам, че в тях има някаква заплаха. Може би Лучара е права, и ако се опитам да ги отворя, ще последва взрив?

— Аз отивам на мостика — заяви Хаймп и стана да си ходи. — Всяка минута може да се покаже брегът и не искам да се ударя в някоя от тукашните скали.

Хиеро се усмихна и бутна предметите към ръба на масата.

— Не е зле да поспим преди пътешествието. — Той също се надигна.

— Така да бъде — съгласи се брат Алдо. — Но ние, старците, не се нуждаем от много сън, затова аз ще изляза на палубата с любезния ни домакин. Лека нощ, деца мои.

... Хиеро се надигна от ниската койка и стисна глава с длани. Проклетие! Какво трябваше да се сети? Какво трябваше да знае за тези дяволски прибори? Свещеникът отчаяно се взираше в блестящите паралелепипеди. Лучара беше заспала след любовната игра; тя се

унасяше в сън бързо и дълбоко, като уморено от игра дете. Хиеро премести поглед към приятелката си и нежно докосна косата ѝ. След това въздъхна, загаси фенера и прилегна.

Разбуди го силен вик: „Земяяя...“. Сивата предутринна светлина се промъкваше в малкия илюминатор. Хиеро скочи на крака и автоматично погледът му се спря на синкавите прибори, които не бяха помръднали от масата. И в този момент той разбра каква мисъл го мъчеше! Спомни си страшното блато на север и приличащия на компас прибор, който той стъпка! Именно той издаде следите му на Нечестивия. И той говореше. А сега подобни прибори вече три дни бяха на кораба! „Аз, глупакът, безмозъчният червей, сам се напъхах в капана им!“.

Хиеро грабна двата уреда и меча си и изскочи на палубата. Там бяха капитан Хаймп и брат Алдо, които учудено наблюдаваха как Хиеро чупи калъфите с дръжката на меча. Като свърши тази работа и хвърли остатъците във водата, Хиеро си пое дълбоко дъх и разказа на спътниците си за предположението си. Те го изслушаха мълчаливо, но в очите им проблеснаха тревожни пламъчета.

Корабът беше почти до брега. На няколкостотин ярда тъмнеше дивата Южна гора, излязла като че ли от кошмар. Самият бряг не се виждаше, понеже гъсти храсталаци се бяха надвесили над самата вода. Над плътната стена от преплететни клони и листа се издигаха, покрити с черна, кафява, сива или сребристоксива кора, стъблата на горските гиганти. Свещеникът вдигна високо глава, за да види как върховете на дърветата се поклащат на немислима височина. Някои от чудовищните дънери бяха по-дебели от дължината на „Морска дева“. Огромни червени и жълти цветове се провесваха надолу и се люлееха между клоните. През капитанския далекоглед Хиеро можеше да разгледа множество по-мънички растения, които бяха заселили всяко свободно място в този многоетажен горски свят. Миризлив, горещ и влажен въздух напълни ноздрите на младежа. Зад него Клотц заудря пода с крака — като че ли беше почувствувал някаква опасност. В отговор се раздаде приглушен от разстоянието рев на някакво горско чудовище, скрито от зелената стена.

— Може ли корабът да се движи по-бързо? — попита свещеникът. — Страх ме е от големи неприятности. Последните три

дни вероятно сме били под непрекъснато враже наблюдение, а сме доста близо до контролирания от Нечестивия град Ниана.

— Боя се да не се натъкнем на подводни скали, затова сме вдигнали само половината от платната. Мисля, че няколко минути повече или по-малко не решават проблема. — отговори дребният капитан.

Малкият кораб, окъпан от първите лъчи на изгряващото слънце, бавно пловаше успоредно на зелената стена на джунглите. До пътиците вече ясно достигаха кръсъците и чуруликането на безчислените птици, които пърхаха над гората.

На палубата се появи Лучара, готова за слизане. Хиеро промърмори тихо молитва, което леко го успокои, макар че напрежението не го напусна изцяло. Редом до него стоеше брат Алдо. Старият единадесетник беше сложил длани на очите си и дълбоко вдишваше странните миризми.

Внезапно Хиеро стисна кафявото расо на стареца:

— Нещо ни приближава от запад! Не мога да прочета мислите, понеже са под ментален екран, но ми прилича на кораб! Много бързо дойдоха! — той внезапно усети силна болка в гърдите. Нечестивият отново ги изигра!

Алдо стремително се обърна към капитана.

— Хаймп, свали ни веднага на брега! И екипажа също. Побързай, или всички ще загинем! — лицето на единадесетника изглеждаше като излято от камък, но очите му блестяха в неукротим огън.

Капитанът изригна цял залп от команди и ругатни. За миг бяха вдигнати всички платна. На кормилото застана едноокият лоцман Блутто. „Морска дева“ подскочи и се понесе право към обраслия с растителност бряг. След няколко минути обаче се наложи да се свалят всичките платна, за да може корабът внимателно да маневрира сред храсталаците и дърветата, които растяха направо от водата. Лиани, дълги клони и въздушни корени се омотаваха по всички изпъкнали части на кораба. Корпусът му постоянно се разтърсваше от удари с многобройните плаващи дънери и стебла. За щастие на пътешествениците нямаше подводни скали и това осигуряваше сравнително безопасно акостиране.

Още малко, и килът на „Морска дева“ застърга по пясъка, а бушпритът ѝ се заби в непроницаемата зелена стена.

— Всички на брега, по-живо! — раздаде се гръмовитата заповед на капитан Хаймп. Капитанът великолепно се държеше уверено, беше преодолял съмнението за неминуемите загуби. Старият авантюрист не падаше леко духом.

Група яки и смели моряци скочиха на брега и със секири в ръце започнаха да изсичат просека в джунглите. След авангарда се движеше останалата част от екипажа. Всички бяха въоръжени и носеха набързо събрани хранителни припаси. Брат Алдо, свещеникът и девойката вървяха най-отзад и водеха животните. Ариегардът се състоеше от моряците, които обслужваха стрелометната машина, които останаха на поста си, докато всички други слязоха.

Всички с безпокойство поглеждаха назад, към изоставения кораб. И ето, иззад близкия полуостров изскочи корабът, от който се плашеха. Черен обтекаем корпус се носеше бързо на миля от тях, бяла пяна изскачаше пред острия нос, оръдието сочеше към джунглата.

Хаймп изруга, и като разбута хората си, се нахвърли яростно да разсича пет дюйма дебелите лиани с широкото острие на брадвата си. Другите моряци също удвоиха усилията си.

От кораба на Нечестивия, който се носеше като ураган, се разнесоха яростни крясъци, след което от носа му светна синя искра. „Светлинно оръдие!“ — изкрещяха едновременно Хиеро и Лучара. На сто ярда зад кърмата на „Морска звезда“ изскочи гейзер от пара. След секунди синята искра отново светна, раздаде се страшен грохот и на мястото на палубната кабина бликнаха пламъци и кълбета дим.

След третия изстрел „Морска звезда“ пламна цялата. Огънят бушуваше по палубата, лижеше платната и реите и кафявият дим затъмняваше безоблачното утринно небе. През дима и парата продължаваха да избухват светлинните изстрели, които бяха насочени към джунглата. Те пробиваха отвори в гъстата растителност, но голямата влажност пречеше да избухне пожар. Вражеският кораб достигна почти до мястото на слизането, но едва ли суетящите се около оръдието стрелци можеха да видят нещо и затова скоро обстрелването спря. През това време зелената плът на джунглата скри моряците и пасажерите на „Морска дева“. Самият кораб загина, но им

направи последна услуга — горящият корпус запуши направената просека.

Двигателят на черния кораб отново заръмжа и вражеският съд се отправи към откритото море.

* * *

Далеко от тези събития, в дълбоко подземие, под улиците на древната Ниана, една забулена в плащ фигура стоеше пред табло, което искреше със стотици разноцветни огънчета. Внезапно сянката скочи, издаде ядосан възглас и изсъска към невидимия си в тъмнината на помещението събеседник:

— Това ли е вашата прехвалена оперативност. Няма що, Жълтият кръг показва превъзходството си над Синия! Това няма да ви се размине, аз лично ще се срещна с вашия Майстор!

С'дана, ръководителят на Синия кръг, излезе вбесен от стаята. Всеки, който попаднеше на пътя му, усещаше от метри яростта му и се свиваше до стената или гледаше бързо да изчезне в страничните отклонения на тунела. Но хората от Жълтия кръг не се предаваха. До всички цитадели на Нечестивия бяха изпратени нови заповеди. Ловът продължаваше; и докато съществуваше Тъмното братство, той нямаше да спре.

Първата нощ пътешествениците се приютиха под шатрата от клони на няколко дървета. Моряците се чувствуваха много неуютно на сушата, а освен това бяха уморени и депресирани от загубата на кораба си. Обкръжаващата ги тъмна и зловеща гора ги плашеше, но Хаймп и Блуто успяваха да поддържат дисциплина. Два огъня осветяваха седналите около тях хора. Бивакът беше ограден с ниска ограда от клони, камъни, храсти. Това беше по-скоро въображаема, отколкото реална защита, но позволяваше на пазачите да концентрират вниманието си. Чудовищно дебелите стъбла на дърветата, загадъчните крясъци и звуци, идващи от джунглата, блестящите очи на невидими зверове и птици плашеха хората така, че те приказваха тихо и се държаха накуп.

— Отново иммахме късмет и успяхме да се измъкнем невредими — каза замислено Хиеро. Той се беше опрял на един дънер на няколко

крачки встрани от огъня. Уморената девойка дремеше, положила глава върху коленете му. Зад дървото се чуваше сънното сумтене на мечока и пръхтенето на лорса. Брат Алдо се беше стопил в горската джунгла преди час, като обеща, че до полунощ ще се върне.

Неочаквано мечокът се размърда, отиде при Хиеро и навря влажен нос в бузата му. Двамата внимателно се вслушваха в шумовете и хаоса от ментални сигнали, идващи отвън. От горските дебри се носеха ужасни звуци. Яростно ръмжене и писък ту се извисяваше, ту беше заглушавано от хрипкаво тръбен рев — като че ли гигантски лъв и бик с големина на скала се бяха вплели в смъртен двубой. В сравнение с тези шумове тръбният зов на Клотц приличаше на бебешко бърборене.

Хората бяха скочили и грабнали оръжие, което би било малко и безполезно срещу горските гиганти. След десетина минути шумът от битката стихна, като остави хората почти оглушели. Отново се чуваха обикновените звуци на нощните джунгли. Успокоените моряци отново седнаха или легнаха близо до огъня. Но Хиеро продължаваше да стои прав, опирайки се на копие то си и мислено се вслушваше в обкръжаващата ги неизвестност. Лучара го гледаше разтревожено, разбирайки, че опасността не е преминала.

— Много голям звяр — спокойната мисъл на мечока достигна до свещеника. — Бил е нападнат от друг, още по-голям, който го е ранил. Сега идва насам и е много ядосан. Мисля, че трябва да сме тихи, много тихи!

Хиеро бързо обиколи всички и със знаци им обясни, че трябва да мълчат. Той добре знаеше по своя собствен опит, че на предупреждението на Хърм трябва да се гледа много сериозно. Скоро всички се притаиха между огромните корени на дърветата, стиснали в ръка оръжие и напрегнато впили погледи в тъмнината.

— Той се приближава — съобщи мечокът. — Внимавайте!

„Никак няма да е лесно пътуването през гората,“ мрачно помисли метсианецът. Той беше заслонил Лучара и се опитваше да долови менталното поле на идващото чудовище. Успя и разбра, че примитивният мозък на това същество е обхванат от сляпа ярост заради загубената битка и получената рана. Хиеро се опита да подчини съзнанието му, но не успя. Свещеникът беше чужденец в света на огромните същества и още не можеше да открие ключа към тяхното

управление. Той се отипа отново, но замъгленият от болка и ярост мозък пак го отхвърли леко.

— Само брат Алдо може да направи това! — с отчаяние помисли свещеникът.

— Връщам се, близо съм! — неочаквано проблесна в мозъка му ясна мисъл. — Остави съзнанието му, ще се опитам да изменя направлението му.

Сега всеки чуваше приближаването на чудовището. Земята потреперваше от тропота му, а яростното сумтене заглуши всички горски шумове.

— Предай на всички, че трябва да се отдалечат от огньовете — дойде ментално съобщение от стария единадесетник. Хиеро махна с ръка и хората тихо запълзяха в мрака на тропическата нощ. Лучара хвана юздата и поведе Клотц, за да се скрият зад дебело коренище.

Тропотът се усилваше. Животното вече бягаше. Сумтенето прекъсна за малко. След това звярът изрева. Ужасен, вибриращ звук парализира хората, подобно на силна гръмотевица.

След секунда хората го видяха — огромно, титанично същество, подобно на тези, които вероятно са бродили по земята хиляди години преди появяването на човека. Изменението на климата и сляпата игра на генетичните мутации възкреси на планетата гигантски твари и ги противопостави отново на обезкръвената и омаломощена човешка раса. Огромната бъчвовидна глава на чудовището беше снабдена с два чифта саблевидни бивни и се намираше на около двадесет фута над земята. Късият колонообразен врат преминаваше в гигантско туловище. Гъстата сивокафява козина го покриваше и правеше приличащо на обрасла с мъх скала, която обаче стремително се носеше на четири трапецовидни крака. В несигурната светлина от огньовете свещеникът видя кръвотечащи рани по страните на животното и обезумелите му от болка малки очи. Огънят като че ли раздражни чудовището още повече. То се нахвърли на първия, размята настрани горящите клони, след това атакува и втория, като вдигна цял облак от искри и дим. Тъпчейки с дебелите си безформени крака въглените, то ревеше от злоба и болка. Когато реши, че е победил, ненавистният звяр отново побягна, проби оградата и изчузна в нощта. Хората продължиха да стоят стаени в импровизираните си скривалища. Те се вслушваха

как звярът се носи през джунглата и тероризира обитателите ѝ с тръбния си рев. След време настъпи тишина.

— Опасността мина — раздаде се спокойният глас на брат Алдо. — Можете отново да запалите огън. Животното си отиде, но тук има други, макар и по-малки, но все пак твърде опасни зверове. Затова побързайте.

Под ръководството на Хаймп моряците се заеха за работа. Скоро оградата беше възстановена и укрепена. Отново пламнаха два огъня. Хаймп преброи хората си — трима моряци липсваха.

— Вероятно са се паникьосали и са побягнали в гората. Вероятно са станали жертва на горските твари. Ако човек не желае да слуша гласа на разума, какво може да се направи? — философски отбеляза капитанът. — Хиляди пъти повтарях — да се държим всичките заедно, но те са решили, че сами ще се оправят!

— Боя се, че си прав — каза Алдо. — Добре, че с нас не се случи нещо страшно. Бедният ранен звяр, нарича се парз, по погрешка можеше да ни стъпче.

— Бедният звяр ли?! — възкликна Лучара. — Вие сте на страната на това кошмарно чудовище?!

— Принцесо, не трябва да го мразите — спокойно каза единадесетникът. — Не забравяйте, че тази гора е негов дом, а ние сме тук пришълци. Той се беше сражавал отчаяно с по-силен враг, побягна, а огъня ни взе за друг противник. Аз го насочих към водата, за да успокои болката в изгорените си стъпала. Сега той е по-добре — проговори брат Алдо с тон на грижлива бавачка, която разказва за капризно дете.

Хиеро се усмихна. Да, единадесетникът действително беше покровител на всичко живо.

— Надявам се, че повече никой няма да ни безпокои тази нощ — старецът сияеше от удоволствие и весело поглеждаше събеседниците си. — Но по-важното е, че открих пътечката!

— Приятна новина безспорно, — грубо отсече Хаймп, — но искам да разбера и други неща. Например, кой ще ми заплати за унищожения кораб, товар и плячката, която взехме от кораба на Плешивия Рок, за което рискувахме живота си? Освен това, аз заедно с целия ни екипаж искаме да продължим да плаваме, — и той посочи към морето. — Кога, как ще стане това, и откъде пари за нов кораб?

Или може би ще скитаме в този пущинак, докато ни изядат животни, подобни на онова?

Хиеро видя, че независимо от войнствените думи на капитана, очите му проблясват закачливо, а глупавият перчем стърчи нагоре. Хаймп явно беше от хората, които по-скоро биха умрели, отколкото да признаят, че са романтици; човек, който не може без приключения и занимателни авантюри. Разбира се, той не се отказваше от печалба и богатство, когато се падне изгоден случай, но не това беше основното. Сега Хаймп олицетворяваше двойствеността на такива натури — той намръщено хвърляше погледи ту към Хиеро, ту към Алдо.

Но старият единадесетник добре познаваше капитана.

— Нима твоите смелчаги не могат да изтратят малко неудобства? Уверен съм, че са хора, които без страх се носят по вълните и се сражават с пирати, канибали и морски чудовища, няма да се притеснят от горска разходка за няколко мили.

Хиеро и Лучара се спогледаха и усмихнаха едновременно. Няма що, само няколко мили горска разходка! Брат Алдо определено беше добър дипломат! Очевидно кратката му реч оказва успокояващо влияние на настръхналите моряци.

— Ние сме най-стабилният екипаж във Вътрешното море — похвали се дребният капитан. — Бъдете сигурни, че ако на наше място беше страхливият екипаж на Плешивия Рок, всички до един биха се разбягали пред вида на онова животно. А моите хора са готови за мен да скочат в огън и вода! Но все пак не ми стана ясно кой ще заплати загубите ми? И къде ще се денем сега, след като нямаме кораб?

— Е, — брат Алдо поглади брадата си, — аз, разбира се, нямам право да обещавам категорично нищо, но смятам, че авторитетът ми в Братството е достатъчно висок и че то ще компенсира изцяло загубите ти. Доволен ли си?

— Напълно, добри ми брате — отговори капитанът. — Бях уверен, че ще вземеш справедливо решение. И така, с този въпрос приключихме. А сега накъде ще вървим?

— Мисля, че аз мога да отговоря на този въпрос — намеси се в разговора метсианецът. — Ние сме се отправили на юг и смятам, че за вас и вашия екипаж ще е най-добре да сте с нас. Едва ли моряците горят от желание да пътуват сами из гората. Трима вече загинаха. Аз сондирах за човешки ментални полета наоколо и не ги открих, затова

смятам, че избягалите вече са умрели. Има ли желаещи да ги последват? Не — тогава мисля, че отговорът е ясен, ние трябва да се държим заедно.

— Да, така е — потвърди Алдо, — и сега Хиеро става водач на нашата експедиция. Не желая да скривам, че пътешествието ни е много опасно, и затова е необходима строга дисциплина. Аз ще помагам на Хиеро, а ти, Хаймп, оставаш пряк ръководител на хората си.

— Става — отговори морякът, в когото след обещанието на Алдо страстта към опасните авантюри окончателно победи търговската предпазливост. — Имам тридесет човека, впрочем не, само двадесет и седем, и още Блуто и аз. Хранителните ни припаси са за две седмици. По-лошо е положението с водата; имаме само седем мяха.

— Ще ви намеря и вода, и ядене, — успокои го Алдо, — в тази гора има предостатъчно дивеч. Ще се отправим на път щом разсъмне. Мътеката е на миля оттук и тя е проходима. По нея открих много следи от горски зверове, но не и човешки.

Те обсъдиха изтеклите събития и някои подробности от предстоящото пътуване, докато луната изплува над дърветата. Понякога Хиеро изследваше обкръжаващия ги мрак, но менталните сигнали, които прехвана, не криеха опасност за хората. Обитателите на джунглите живееха обикновения си живот: ловуваха, бягаха, спяха, пиеха и ядяха.

Уморените пътешественици заспаха. Само часовете поддържаха огньовете и наблюдаваха оградата.

Сутринта рано групата се подготви за поход. Багажът беше натоварен на Клотц, колкото и това да не му харесваше. „Движи се сам,“ заповяда му Хиеро, „няколко дни ще ходя пеш.“ Лорсът беше принуден да пренася товари и спокойно щеше да носи десет човека; раздражението му се дължеше по-скоро на уязвена гордост, отколкото на мързел. Той тресеше огромните си рога и ревеше така, че почти спуска тъпанчетата на Лучара. Гората му отговори с цял хор от ръмжене, писъци, резове и под този многогласен оркестър отрядът потегли.

Най-отпред, като разузнавачи, вървяха Хиеро и мечокът. Следваха ги едноокият боцман и няколко моряци с брадви. Те разчистваха пътя за идващите след тях. Ядрото на отряда включваше Хаймп и по-голямата част от моряците, които бяха извадили мечове и

копия. След тях се движеха Лучара, Алдо и силно натовареният лорс. Тилът на отряда се прикриваше от малка група арбалетчици. Според Хиеро такова разпределение на пътешествениците осигуряваше максимална безопасност, тъй като в челото и опашката на колоната се намираха опитни телепати.

Както беше казал единадесетникът, те скоро достигнаха търсената пътека. Безпогрешният инстинкт на Хиеро му подсказа, че тя води точно на юг. Пътеката беше проходима, само на някои места се беше появил нисък храсталак, който не представляваше проблем за остриите брадви на моряците. Последните се отпуснаха, заваляха песни и шеги за чернооките красавици от славния град Ниана. Лучара се стараеше да не обръща особено внимание на текста им. Когато за обяд спряха за лека почивка и подсилване, моряшките приказви обясниха на Хиеро причината за ентузиазма им. Хитрият Хаймп беше пуснал слух, че целта на експедицията са съкровища, скрити в изоставен от дълбока древност град. Като доказателство се подмяташе за тайната карта, която някои бяха успели да зърнат. Нищо чудно, че хората бързо нагълтаха тази вѝдица; подобни истории винаги са имали успех.

Пътешествениците вървяха по чудесен, зелен свят, който като че ли нямаше край. Задушливата крайбрежна жега се смени от умерена, поносима топлина. Въздухът под короните на огромните дървета беше свеж и ароматен. За приятна изненада на всички, почти нямаше насекоми — вероятно изобилието от птици, които живееха по върховете на дърветата, беше причината за това.

Маймуни от различни размери, същества, подобни на катерици и други дребни животинки непрекъснато сновяха по дърветата и лианите. От време на време пътеката беше пресичана от огромни следи, които свидетелствуваха, че в гората обитават много едри животни. Един път мечокът изплашено отскочи от плитък канал, който диагонално пресичаше пътеката. Като че ли тук беше теглено тънко кръгло тяло, което беше притиснало рохкавата почва. Хиеро се досети какво може да е то, но размерите го смущаваха. Единадесетникът потвърди догадката му:

— Да, моето момче, тук е минала гигантска змия. Да се надяваме, че няма да я срещнем. Такива животни много трудно се поддават на ментален контрол, а размерите им ги правят почти неуязвими за нашето оръжие. Мисля, че дължината на тази змия е

около сто фута, — и без да добави нищо друго, старецът се отправи към ариегарда.

Внезапно дърветата отстъпиха настрана и пред хората се появи обрасла с трева поляна, около сто ярда в диаметър. Озпъстрена с цветя, залята със слънце, тя като че ли канеше гостоприемно хората да си починат и не предвещаваше никаква опасност.

Свещеникът и мечокът бяха вече достигнали средата на поляната, а предният отряд излизаше от гората, когато отсреща изскочи нещо дълго и гъвкаво, може би не едно, а две-три създания, следващи едно след друго. Те се носеха към колоната с такава висока скорост, че по-късно Хиеро не можеше да опише как изглеждат тия животни. Те преминаха близо до колоната и без да прекъсват стремителния си бяг сграбчиха двама моряци. Никой не успя да им попречи с оръжие — толкова бързо се движеха. Нещастните жертви не успяха да извикат! Чак след миг Хиеро съобрази, че инстинктивно е нанесъл ментален удар, защитавайки се от атакуващите го животни, и затова те леко се отклониха, минавайки покрай него и мечока. Уви, това струваше живота на идващите след тях.

Отрядът спря, хората се скупчиха, изплашени, обезкуражени, нещастни. Хиеро обясни какво се е случило, като пое вината върху себе си. Но Лучара го прекъсна рязко:

— Не говори глупости! Всички съжаляваме, но ти не си виновен! Може би ако не беше подплашил тези твари, нямаше да остане никой жив. Да се помолим за душата на бедните моряци и да продължим.

— Тя е права, мастер Хиеро, тя е права, и ти трябва да го разбереш — кимна капитанът. — Да, екипажът ми намаля на двадесет и пет момчета, но нали сме живи, благодарение на тебе. Разбираме, че правиш всичко, на което си способен, и че нямаш никаква вина.

Брат Алдо го подкрепи.

— Хиеро, аз споделям отговорността за съдбата на хората с теб. Но какво можем да направим? Аз познавам по-добре джунглата и обитателите ѝ и въпреки това не можах да предвидя нападението на тези животни. Откровено казано, те са ми непознати, и се съмнявам, че са регистрирани в Картотеките на нашия Централен институт. Моля те, овладей се и помни, че ние изключително много се надяваме на теб.

Лицето на свещеника беше мръчно. Той отвърна поглед от зловещата поляна и тръгна напред. Хората мълчаливо го последваха.

С всеки изминат час отрядът навлизаше все по-дълбоко във фантастично красивите, но и смъртоносно опасни дебри на горската шир.

Късно вечерта те спряха на голяма поляна между три чудовищно дебели дървета, стъблата на които бяха покрити с едролюспеста сива кора. Моряците издигнаха този път много по-стабилна, шест фута висока ограда от малки дръвчета, като ги почистиха от клони и храсти наоколо. Въпреки това, малко преди разсъмване някаква гигантска глава се издигна над оградата и като на шега отмъкна единия от часовете. Ужасеният му вик пробуди целия лагер, хората скочиха и грабнаха оръжие да се сражават с неизвестния враг, но напразно — той беше изчезнал в тъмнината, а вторият часовой, втрещен от страх, не можа да обясни нищо.

— Той вече не съществува — каза Хиеро след няколко секунди сондиране. Слава богу, малко се мъчи. Брат Алдо, трябва да направим нещо! Тези нещастници гинат, понеже не могат да предвидят откъде ги дебне опасността и кога и как ще бъде следващата атака. Моето мнение е, че и нощем трябва да даваме дежурство. Един от нас трябва да е постоянно буден, иначе всяка измината миля ще ни струва човешки живот!

Рашиха, че дежурството в първа смяна ще вземат Хиеро и Лучара, а във втора — брат Алдо и мечокът. По двама въоръжени моряци се сменяха на всеки половин час. Тези мерки за безопасност като че ли доведоха до положителни резултати и следващите две нощи пътешествениците спяха необезпокоявани. Но Хиеро имаше предчувствие, че това се дължи повече на късмета им, отколкото на предприетите мерки за сигурност.

На четвъртия ден от горската одисея отрядът внезапно се натъкна на кръстопът. Двете отклонения, и лявото, и дясното водеха към набеязаната цел на маршрута, но едната пътека сочеше право на юг, а другата — на югоизток.

Хората се спряха, за да решат кое отклонение да изберат. Беше станало време за обяд и двучасова почивка. Разчитаха на резервите и на дивеча, който можеше да бъде уловен почти без да напуснат пътеката. Хиеро, Лучара и няколко моряци имаха арбалети, а дивите животни изобщо не се страхуваха от хората. Това косвено потвърждаваше тезата, че тук хора не са се появявали много дълго

време и опровергаваше предположението на Хаймп, че в гората живеят диваци.

Брат Алдо беше объркан. Той се взираше в разделящите се пътечки и учудено потъркваше високото си чело.

— Странно, много странно! Бях тук преди много години, но паметта никога не ми е изневерявала досега! Сигурен съм, че тогава нямаше кръстопът на това място! Подобни пътечки се запазват без изменение със столетия.

Той направи няколко крачки по едната пътечка, като внимателно разглеждаше почвата под краката си. Хората мълчаливо се хранеха и от време на време хвърляха къси погледи към Алдо и Хиеро. На самия кръстопът растеше гигантско дърво, издигнало разкошната си корона над разширяващия се на юг горски триъгълник. До дънера му двамата човека изглеждаха като мравки. Надвисналият отгоре безкраен свод от зеленина пазеше хората от силното обедно слънце. Беше сравнително тихо. Могъщият лес дремеше в пронизана от зеленикава светлина тишина, която беше нарушавана само от птичите трели.

Алдо се върна обратно. Той все още гледаше под краката си.

— Ако никой не възразява, ще тръгнем по южната пътека. Това направление е дори по-изгодно за нас, отколкото старата — югоизточната пътека; така ще излезем право на границата на пустинята. Продължавам обаче да се чудя откъде се е получило тук това разделяне. Хора не са я ползували, а животните не могат да оформят голяма пътека.

Моряците станаха и след малко отрядът пресече невидимата граница, зад която се простираше горското царство на Вайль-рии. Но засега никой от пътешествениците, които равномерно вървяха на юг, не знаеше това.

Няколко мили пътеката минаваше през равна местност. Само където срещаше големи дървета ги заобикаляше. След два часа обаче Хиеро забеляза някои изменения и вдигна ръка, за да спре колоната. Алдо, Хаймп и Лучара също отидоха при него.

— Значи ти също видя разликите — каза старецът. — Какво мислиш за тях?

— Ние вървим надолу — най-вероятно по полегата речна долина. Дървесните видове са същите, но почвата е покрита главно с мъх и папрати. Пръстта като че ли не е по-влажна, но въздухът е по-

задушен. Срещаме много по-малко животни, и то само от видовете, които живеят по дърветата. Не виждам никакви следи от едри животни, нито изпражнения, нито кичури — отговори Хиеро.

— Така е, момчето ми. Но има и друго нещо; усещам ментална сянка, нещо смътно и неопределено. Твоят мозък в много отношения е по-силен от моя. Опитай се да откриеш причината. Но бъди много внимателен!

Хиеро се огледа наоколо. Огромните стъбла ограничаваха зрителното поле на няколко ярда разстояние, а отгоре надвисваше непроницаемият таван от зеленина. Той затвори очи, опря се на копие то си и започна методично да изследва менталните излъчвания в джунглата.

Той докосна съзнанието на много дребни животинки — змии и жаби — в корените на дърветата, гущери, които се катереха по кората или клоните, птици, които бяха на различни места из короната. Все по-широко и надлъж разстилаше той своята ментална мрежа в търсене на чужд разум. Скоро разбра, че на няколко мили разстояние няма следи от съзнание, равностойно на неговото. След това започна да стяга клетките на менталната мрежа и да проверява близката околност за евентуален вражи разузнавач.

Внезапно свещеникът трепна. Той не беше открил мисъл, присъща на съзнанието на човек, лемут, разумно животно като Хърм или представител на народа на бентовете. Но тренираният му мозък на телепат усети, че някой го следи, че е до него! И ето, пред мисления му взор започна бавно да се появява лицето на следящия го. Това беше жена!

Удължено лице със закръглена брадичка, изящни уши, почти скрити зад воал от кора — то беше прекрасно, но косата, ако това действително беше коса? Кичурите бяха плътни, покриващи главата като шлем и повече приличаха на пера. Тези странни кичури потрепваха и като че ли водеха свой собствен живот. А какви очи! Приличаха на бадем, с вертикални зеници, които излъчваха зелено опалово сияние! Никоя от познатите раси хора нямаше подобни очи. Бледата гладка кожа и странната коса също имаха зеленикав оттенък, като че ли самата гора беше поставила изумрудения си печат върху това същество.

Ясно беше, че отрядът е наблюдаван. Странното и прекрасно създание ги виждаше, и макар че Хиеро не можеше да установи ментален контакт, беше уверен, че удивителните очи следят него и спътниците му. А също така, че му е било позволено да види женското лице. В момента, когато тази догадка прониза мозъка му, изображението изчезна като пукнат сапунен мехур. Но Хиеро се додещаше, че наблюдението не е прекъснато.

Свещеникът се върна към спътниците, които го наобиколиха в тесен кръг.

— Чувствувам, че си открил нещо интересно — развълнувано каза Алдо.

— Нещо, или по-точно някой — отговори свещеникът. — Наблюдавани сме непрекъснато, но аз не мога да открия прояви на разумна мисловна дейност и да встъпя в двустранен контакт. Това много ме учудва. Даже зад менталната бариера, създавана от апаратите на Нечестивия, аз напипвах чуждия разум, макар че не можех да вляза в него. А тук е нещо съвсем друго...

Той започна да описва видението, но внезапно спря, защото забеляза сърдития блясък на очите на Лучара. Младият мъж прекъсна разказа си и нежно я прегърна през раменете.

— Глупаче, нима заради това, че чужда жена изглежда красива, ще се измъчваш от ревност? Аз само казах, че тя е прелестна, но не съм уверен, че това създание е човек. Престани да се сърдиш, иначе няма да разказвам повече — и те се гледаха, докато Лучара се усмихна.

— Даже и не подозирах, че мога да бъда толкова ревнива — каза тя. — Но все пак никак не ми харесва, че тази удивително прекрасна зелена жена, както ти я описваш, разглежда така нахално моя мъж.

— Точно така! — с лека ирония възкликна Алдо. — Но сега е по-важен друг въпрос, принцесо! Хиеро, това странно създание само ли беше? Имаше ли чувство, че там дебнат и други подобни? Чувствувахте ли опасност?

— Хммм, не мога да отговоря точно. Просто имам чувството, че тук действуват сили, които не мога да разбера. Това именно ме безпокои.

— Какво да правим в такъв случай? Да се върнем обратно до кръстопътя или да рискуваме и да продължим по тази пътека? — попита Хаймп.

Смелият моряк изглеждаше доста обезпокоен от новото препятствие. Той беше свикнал смело да посреща всяка физическа опасност, но менталните схватки го плашеха, тъй като в тях беше безпомощен като малко дете.

— Вече не можем да се върнем — дойде ментален сигнал от мечока. — Пътят назад е блокиран. Можем да вървим само напред, — Хърм повдигна носа си и усърдно започна да мирише влажния въздух.

— Имаш ли някакъв контакт с тези, които ни наблюдават? — попита Хиеро. — Опитай се да се свържеш с нея, а може би с тях, и да разбереш какво искат от нас.

— Не, нямам такава връзка. Но зная, че трябва да вървим напред. Трудно ми е да обясня откъде идва това знание. Просто зная и това е всичко.

— А какво ни пречи да се върнем назад? — попита свещеникът.

— Слушай по-внимателно и ще разбереш — беше отговорът.

Отдалече, от север, се разнесе протяжен вой. Безгрижно чуруликащите птици над главите им внезапно млъкнаха и звукът се чуваше много отчетливо, макар че разстоянието беше голямо. Не беше ясно само кой го издава. Според Лучара той приличаше на ридание, а според Хиеро на вой на ранен вълк. Но беше ясно, че го издава животно с внушителни размери.

— Това е един много голям звяр — отвърна Хърм. — Той пази пътя ни назад по заповед на тези, които ни следят. Затова можем да вървим само напред.

Хиеро погледна брат Алдо с надежда да получи съвет, но той само сви рамене. Старецът изглеждаше като болен. И за кой път Хиеро си зададе въпроса на колко години е единадесетникът?

— Хаймп, нареди на хората си да продължат напред. — каза свещеникът. — Съобщи им, че зад нас се движи някакво голямо животно, затова хората от ариегарда да внимават. За другите неща засега не казвай нищо.

Колоната тръгна отново. Скоро хората потънаха до коленете в разноцветен килим от гигантски мъх — зелен, кафяв, червеникав. Папратът тук също беше почти удвоил нормалните си размери, и огромните перести листа засенчваха малките дръвчета. Гората също измени окраската си: тя беше сумрачна и мъждивият зеленикав полумрак, който цареше под дървесните корони, придаваше на

пейзаша сходство с морско дъно. Хиеро се опитваше да опипа ментално околността, но не получи никаква нова информация. Дори не можа да установи, поне на разстояние около десет мили, какъв звяр ги следва отзад. Безпокойството не го напускаше, понеже не можеше да разбере защо странното зеленикаво създание ги следеше.

— Нейният народ се нуждае от твоята помощ — внезапно му телепатира мечокът.

— От моята ли? Защо? — Хиеро беше наистина учуден.

— Не зная това. Мъча се да разговарям с тях, но ги разбирам много лошо. Основното, което изясних, е че ти трябва да изпълниш някаква тяхна задача. Иначе няма да излезем живи от гората.

Значи, невидимият горски народ се нуждае от неговата помощ! Но какво ще стане, ако той не успее? Нима ще загине целият отряд? Хиеро мълчешком прочете къса молитва, прекръсти се и хвана поздраво копието.

Дневната светлина вече угасваше, когато те достигнаха голяма, обрасла с мъх поляна. Когато първите от колоната видяха какво има там, те отначало се стъписаха, а след това с крясък се затичаха напред. Хиеро беше изостанал от челото на колоната, но като чу суматохата, избърза натам. Той, Хаймп и едноокият боцман се заеха да успокояват моряците, изблъскваха ги към гората. Ядосаният капитан не пестеше ругатни и юмречни удари. Накрая дисциплината беше възстановена и Хиеро имаше възможност внимателно да изучи откритата се пред него гледка.

В центъра на поляната бяха разположени три дълги маси. Всяка от тях като че ли бе издялана от едно дърво. На масите бяха сложени глинени съдове, покрити с огромни листа вместо капаци, вероятно за да се запази храната топла. На всяка маса имаше и две кани, запушени с тапи от кора. След неколкодневното скитане в дивата гора, подслаждано само от намокрени сухари и полузипечено месо, тази гледка изглеждаше като вълшебен мираж.

— Стойте, идиоти — крещеше Хаймп, като размахваше яките си юмруци. — Храната може да е отровна. Искате веднага да се отправите на онзи свят ли, нещастни копелета?!

Обърканите хора се стълпиха на границата на гората. Хиеро кимна към Алдо, който се появи, за да успокоява хората, а самият той и мечокът отидоха към масите да оценят храната.

— Тук е безопасно. Вие можете да изядете и изпиете всичко, което е на дървените маси — то е специално за вас. Това ми нарежда да ти предам лично на теб, Хиеро, Старейшината на Народа! — и в съзнанието на свещеника възникна уловеният от мечока образ: прекрасното и странно женско лице! Значи тя беше вожд на това невидимо горско племе!

Хиеро смело отвори каната и вдъхна от приятната винена миризма. След това вдигна листа на едно от гърнетата и помириса съдържанието му. Задоволен от дегустацията, той се обърна към хората и махна с ръка.

— В храната и виното няма отрова — каза свещеникът. — Аз съм обучен да изпробвам такива неща. Нас ни канят на вечеря — и това е хубаво. Но кой и защо, не знам. И с какво ще трябва да платим също не ми е ясно.

Алдо мълчаливо сви рамене и пристъпи напред. Лицето му беше уморено. Другите хора, отначало изплашени от предупрежденията на Хаймп, несмело се отправиха към масите, но след това се осмелиха да си вземат след Хиеро и те своя дял. Странната и непозната храна обаче се оказа много вкусна. В нея нямаше месо, а само разнообразни пресни и мариновани горски плодове и много подправки. А виното, благоуханно, събрало в себе си различни горски аромати, се стори на измъчените хора като божествен нектар.

Накрая с възгласи на удовлетворение хората се отпуснаха на мекия мъх. За учудване на Хиеро никой от тях не беше пиян. Това странно вино изглежда само утоляваше жаждата и леко завъртяваше главата, без да напива.

Нощта се спусна над притихналия лагер. Хората спокойно спяха на разкошния килим от мъх и папрат. Клотц дремеше, опрял хълбок в стъблото на голямо дърво. Старият единадесетник лежеше на гърба му, а редом похъркваше мечокът, свил се като пухкава топка. Двамата моряци, пазачи за тази смяна, седяха с Лучара до огъня. Хиеро стоеше изправен зад гърба на момичето и се беше подпрял на копието.

Нощта беше спокойна. Птиците мълчаха, от гората не се чуваха дори най-слаби шумове. Като че ли невидим вълшебник беше омагьосал великия лес и неговите обитатели. Нощната мъгла беше обвила необятните дънери и клоните на дърветата, цветята и мъховете в призрачен воал и само слабият пламък на огъня се открояваше сред

черното кадифе на нощта. Отблясъци от червена светлина танцуваха върху полирания метал на оръжията, върху гладката абаносова кожа на Лучара и лицата на спящите.

Изведнъж Хиеро усети, че краката му се подкосяват и рухна на земята. „Но в храната нямаше отрова!“ — едва успя да помисли той. Гаснещият поглед на свещеника успя да улови, че двамата моряци и Лучара също се свличат бавно на мъха. След това зелена мъгла се спусна над съзнанието му, превърна се в непроницаем облак и Хиеро дълго време летя през мрака. Какви сили се крият в този облак, добри или зли, той не можеше да разбере.

Той лежеше в цилиндрична стая, която леко се поклащаше. Хиеро седна на ръба на леглото, докосна пода с пръстите на краката си и се вгледа в тази, която Хърм нарече старейшина на горския народ. Тя седеше в инкрустиран стол и изумрудните ѝ очи го гледаха открито. Жената беше съвършено гола, само течен блестящ като змийче колан обвиваше талията ѝ и огърлица от скъпоценни камъни се спускаше от шията ѝ до малките твърди гърди. Нежната ѝ бяла кожа леко зеленееше, а невероятната прическа от перовидни кичури се вълнуваше в такт с колебанията на удивителната стая.

Тя приличаше на дриада от древните легенди. Нещо чудно, нечовешко се усещаше в чудната ѝ красота, и не привличаше младия човек. Струваше му се, че филигранното ѝ тяло и безупречното ѝ лице са маска, зад която е скрито нещо тайнствено, различаващо се от хората. В още замъгленото съзнание на Хиеро се мярна мисълта, че това същество се опитва да наподобява човек; все едно, че дърво се опитва да имитира елен или заек.

Той забеляза, че зад жената се намира врата или прозорец, затворен с дървен капак. Дебели жълтеникави свещи, поставени в изящни свещници осветяваха помещението и допълнително го ароматизираха с нежна миризма на цвете. В стаята освен леглото и стола беше монтирана малка маса, застлана с плодове, блюда и кани. И стаята действително се клатеше! Внезапно, като че ли движението на дървения под му подсказа, той разбра къде се намира. В следващия миг чужда мисъл проникна в мозъка му и той разбра, че странното създание се опитва да говори с него.

— Ние (се намираме) на дърветата, високо, високо (над земята). Аз разбирам какво мислиш ти, но трудно (мога да говоря с теб). Ние не

(можем да) беседваме с мисли. — Нейните ментални сигнали бяха мъчително бавни, прекъсвани от неясни паузи. Като надзърна в бадемовите ѝ очи, Хиеро разбра, че този начин на контакт ѝ причинява силна болка.

— Как тогава вие разговаряте? И кои сте вие? — попита той мислено. Сънливостта му беше преминала и той усещаше главата си ясна. Вече беше открил, че тънкият му меч виси, закачен на колана, а дясната му ръка напипа кинжала. Тези странни създания не го бяха разоръжили. Последните остатъци страх напуснаха свещеника. Остана само безмерното, всепоглъщащо чувство на учудване и жажда за познание.

Нежните женски устни се приоткриха и звънливи птичи трели огласиха стаята. Потокът звуци приличаше на бълбукане на ручей, на звънливите звуци от удари на дъждовни капки по камъните, на шума от вятъра в степта. Сега той вече знаеше източника на непрекъснатата горска музика, която преследваше отряда му последното денонощие. В нейното чуруликане той улови едно словосъчетание, повторено няколко пъти, и се опита да го повтори.

— Уайла Рий — меко изговори свещеникът.

Тя отново наклони глава и няколко пъти пропя: „Уайла Рий, Уайла Рий“. Мъжът се опита да я имитира по-точно, след това бавно ѝ предаде:

— Уайла Рий, аз не мога да говоря на твоя език. Боя се, че дори твоето име не го произнасям съвсем точно. При теб се получава по-добре. Трябва да разбереш, че можем само да обменяме мисли. Затова мисли какво искаш да ми кажеш. Не бързай, не се измъчвай.

Те продължиха да се изучават взаимно с погледи, но внезапно Хиеро се сети за спътниците си. Какво прави той тук, когато неговата любима и приятелите му лежат омаяни и безпомощни Бог знае къде! И, най-важното: дали са живи?

Сянка на огорчение покри лицето на Уайла Рий. Поток сребристи звуци отново се понесе от устните ѝ. Но като разбра, че езикът ѝ не е разбран и няма смисъл да говори повече, тя замълча, покри очите си с ръце и Хиеро усети мислите ѝ:

— Ти не трябва да се боиш! Ние не причиняваме зло на другите (живеещи) в Гората. Погледни в (моя мозък) и аз ще ти покажа (твоите хора).

Менталната връзка между двамата ставаше все по-устойчива. Впрочем, така беше и с мечока отначало. Поток от мисли и зрителни картини нахлу в съзнанието на Хиеро. Той видя лагера на поляната, където го събори сънят. Но сега лагерът беше заобиколен от висока ограда от бодливи храсти, край които се виждаха високи, слаби фигури, приличащи на Уайла Рий. Хиеро отбеляза, че те са само женски, и неволно помисли: „Боже, какво ще стане, когато ордата на Хаймп се събуди и види тези красавици!“. Лучара, брат Алдо и Хърм лежаха встрани, всеки от тях поотделно на постилка от листа. За лорса, който дремеше, свел рога, беше направено отделно кътче. Спокойствието на Клотц убеди свещеника, че спътниците му са извън опасност.

— Ние имаме нужда от помощ — предаде зелената жена. Тя придвижи стола си по-близо до младия мъж. Златистите зеници се разшириха, проблясващите зеленикави очи бяха на няколко дюйма от лицето му. Той усети възбуждащ нежен аромат — мед? листа? цветя? — във всеки случай това беше мирис на жена и на света около нея. Първоначалното чувство за чуждородност на това мило създание изчезна и Хиеро разбра колко безпомощна е седящата пред него жена... и колко силно я желае...

— Какво искаш? — той изстреля рязка мисъл, като искаше с мъжка грубост да се освободи от чара ѝ.

Тя го погледна внимателно, грациозно се изправи и като поклащаше закръглените си бедра се отправи към затворения с капак прозорец.

— Ела да ти покажа. — Тя разтвори прозореца и в стаята нахлуха потоци слънчеви лъчи. Вероятно дървото, на което се намираха, беше едно от най-големите в гората. Под него, докъдето му стигаше погледът, Хиеро виждаше на много мили разстояние зелено море от клони и листа. След това той обърна внимание на странната стая. По-голямата част от нея се намираше в стъблото, но стената, до която сега стояха, беше издадена навън подобно на гигантски израстък на кората. Изглеждаше като че ли стаята е естествена част от самото дърво, създадена така, че да не пречи на живота и развитието на горския гигант.

Уайла Рий обаче не му даде време за размишление над този интересен въпрос. Тя го докосна настоятелно по рамото и посочи на

изток. Там, почти до самия хоризонт, зад зеленото море той видя врага й.

Там се простираше обширна пустиня, покрита с пясъци и скали; техните върхове блестяха под лъчите на яркото утринно слънце. Но между двата природни гиганта се виждаше нещо отвратително и страшно. Огромно, безобразно петно, в което се смесваха розоволилав, мръсножълт и зеленикавокафяв цвят, разяждаше границата на гората като гигантски тумор. Машинално Хиеро бръкна в торбата и извади далекогледа. Това, което видя, го отврати; отблизо гледката беше още по-отблъскваща.

Странни растителни образувания, подобни на гигантски, уродливи гъби, картофи и краставици, но с пореста структура лежаха на земята. Всичко беше покрито със зеленикава плесен, под която на места се виждаха и деформирани дънери. Дърветата, на които паразитираше тази странна биологична форма, вероятно бяха загинали и слезуха като храна и строителен материал на отвратителните плесенни образувания. Беше съвършено ясно, че гората е нападната от болест, приличаща на рак. Внезапно един от картофоподобните израстъци се пукна и милиони миниатюрни спори се разсеяха на стотици ярда наоколо.

Свещеникът свали далекогледа и бавно се обърна към жената. Лицето му беше мрачно.

— Какво мога да направя аз? Това ми прилича на естествен процес, а не на проява на нечия зла воля. Навярно е някаква нова, неизвестна болест, и като всяка болест трябва да се лекува. Едва ли тази гадост ще издържи на огън... — мислено предаде той.

— Погледай още — беше менталният отговор. — Постарай се да откриеш движение.

Хиеро последва съвета и замря от учудване.

На малко парче оголена земя, между гората и загиналите, покрити с плесен дървета, пълзеше същество, което приличаше на локва оживяла слуз. То като че ли нямаше глава и крайници. По тялото му се клатеха множество пръчковидни израстъци. На върховете им от време на време проблясваха оранжеви искри. Отвратителното същество пълзеше, или по-скоро протичаше доста бързо, и движението му свидетелствуваше за определена степен на разумност. Няколко минути то методично обикаляше един район, след това се отправи към

друг. Внезапно спря и всичките пипалца по гърба му се насочиха в една посока. Тварта рязко се обърна към храсталак на границата на живата зона. Оттам изскочи животно, приличащо на голям клепоух заек, и побягна, но не успя да стигне далече. Стремително удължило се пипало го настигна, проблесна оранжева искра и заекът конвулсивно потрепна и падна. Слизестата твар без да бърза го покри с тялото си. След минута тя продължи пътя си, а там, където лежеше, не остана нищо — нито заек, нито трева, само гола песъклива почва.

Свещеникът отново свали далекогледа от очите си и срещна непроницаемия поглед на Уайла Рий.

— Много ли... от тези твари има там? — мислено попита той, като ѝ предаде зрителния образ на слизестото създание.

— Да — беше отговорът. — Това същество е само едно от ужасните изчадия на Дома. — Съзнанието на Хиеро прие изображение на гигантска буца от кафяночервеникава мека, шаваща протоплазма. Този хълм от жива материя нямаше ясни очертания, някои места се уголемяваха, другаде отвратителната плът хлътваше. Имаше и стени, изградени от четириъгълни клетки с различна големина и форма.

Най-близкият аналог, който може да си спомни Хиеро, беше гнездо на оси, слепено от кафява кал. Гигантско гнездо, което можеше да побере стотици хора. И най-важното — живо! По неговата повърхност пробягваше вълнообразно движение и в тази чудовищна буца протоплазма явно протичаха процеси, характерни за живо същество.

Слизестата твар, която Хиеро откри, имаше отвратителен външен вид, но отговаряше на каноните на еволюцията. Домът обаче не създаваше такова впечатление; подобно същество не би могло да бъде резултата от естествения ход на еволюцията.

Чак сега Хиеро си спомни гадаенето на далечния северен бряг на морето. Последният символ беше Дом. Със същата дума Уайла Рий нарече протоплазменото чудовище. Свещеникът още веднъж се вгледа в телепатираната му от зеленооката дриада картина и вътрешно потрепера. Не беше си и представял досега нещо подобно.

11. ДОМ И ДЪРВЕТАТА

— „Върни ми момичето! Върни ми стареца с брадата! Върни ми мечока! Трябват ми! Трябват ми веднага!“

Тези сложни спорове продължаваха повече от час. Хиеро успя да разбере много за предстоящата работа, но не беше сигурен, че ще успее да се справи с Дом. Най-малкото му бе нужно да се посъветва със спътниците си, но Уайли Рий не можеше или не искаше да разбере.

Успял бе да изясни, че Дом се намира в центъра на обширна територия, обхваната от болест, ако наистина беше болест, която унищожаваше всичко живо. Това същество се явяваше рожба на древната радиоактивна пустиня. Как бе възникнало, не му стана ясно от разказа на Уайли Рий, но то се разрастваше и завладяваше все нови и нови участъци от гората. Заедно с родените от него твари изглеждаше неуязвим. Нищо друго освен огъня не бе в състояние да му навреди. Кълбообразните луковици разпръскваха облаци спори, които попадаха на съседните дървета и ги превръщаха в жива гнойна слуз. А плесените и огромните гъби завършваха унищожаването на горските гиганти. Слизести чудовища с множество пипала поглъщаха животни, малки растения, храсти и треви. На всеки опит за съпротива Дом нанасяше ментални или физически удари, на които горските хора не успяваха да противоборствуват. Съплеменниците на Уайла Рий не бяха войнствени и освен копия и малки лъкове, нямаха друго оръжие. Изглеждаха направо беззащитни пред това планомерно унищожаване на всеки вид органичен живот. Докато Дом, по някакъв начин, ги откриваше в покрайнините на поразената зона, парализираше ги и така слизестите гадости успяваха да стигнат до безпомощните хора.

Тези сведения Хиеро измъкна от разпокъсания и почти несвързан мислен разказ на зеленооката жена. Но доста неща останаха необясними и той зададе следващия въпрос:

— „Какъв беше този огромен звяр, който пазеше пътя? Може ли да се използва в борбата против Дом?“

Успял беше да забележи, че Уайла Рий никога не се усмихва. Изглежда смехът бе непознат за племето ѝ. Но сега усети в съзнанието ѝ нещо приличащо на хумор. Тя му предаде образа на бяла жена, която върти над главата си дълго въже с някаква дървена част на края. Отдавна не беше виждал подобно нещо. Като дете се бе развличал с такива играчки. Това беше щракало! И силния вибриращ звук действително можеше да се вземе за рев на страшно чудовище!

— „На спътника ти, който ти наричаш мечок, бе изпратен мислен образ на страшното чудовище. Той те посъветва да продължите пътя си. Ако подобно животно наистина съществуваше, ние самите щяхме да сме безпомощни пред него.“

Хиеро тъжно се усмихна. Без да иска бе завел отряда си в капан. Пленили го бяха жени с помощта на проста измама и сънно биле. Но май нямаше друг изход. Доколкото си спомняше картата, значителна част от интересувания го район се намираше под властта на Дом. Именно тук, на края на пустинята, се намираше целта на пътешествието му — древния град. Това съображение го накара да гледа на нещата по-философски. Очевидно, схватката с Дом е била неизбежна. Сега поне притежава информация за това, което го очаква. А не следваше да се пренебрегва и помощта на народа на Уайла Рий.

Бялата ръка на дриадата го докосна по рамото и той се стресна.

— „Ти ще атакуваш Дом с мисълта си, мисъл, която е така силна. Така ще го отвличаш. Ние ще пускаме огнени стрели и така ще се опитваме да запалим плесените и чудовищните слуги на Дом. — Тя направи кратка пауза и после решително продължи: — Ние ще запалим всичко, което може да гори!“

Хиеро отново погледна на изток, където живите цветове на джунглата се сменяха с отвратителна пустиня. Планът на горската кралица можеше да бъде успешен, ако... ако той успее да се противопостави на тези купища одушевена слуз. Обърна глава и се взря в бездънните зелени очи на Уайла Рий.

— „Какво ще стане с нас, ако ви помогнем? — изпрати той въпроса си. — Ще ни пуснеш ли да си вървим, ще ни пуснеш ли при обратния ни път през земите ви?“

Няколко мига тя не каза нищо. После мисълта ѝ зашава стеснително и нерешително.

— „Ти... искаш да си отидеш така скоро?“ — нещо тъжно имаше във въпроса ѝ, нещо подобно на обида на дете, неразбиращо защо възрастните са го оставили само в къщи.

Свещеникът погледна студено жената. Господи, не беше виждал досега по-красиво създание. И стройното тяло, и лицето на скулптура, и очите като зелени изумруди — всичко, наистина всичко в нея беше прекрасно и очарователно. Но колкото повече я опознаваше, толкова по-странна му се струваше. Прелестният ѝ вид и необикновеното поведение започнаха да губят човешките си черти. Какви бяха Уайла Рий и нейния народ?

— „Къде са мъжете ви? — рязко я запитва той и се опита същевременно да проникне в съзнанието ѝ. — Защо те не се сражават за вас, техните жени, сестри и майки? Защо не се опитат да унищожат Дом? Нима се страхуват?“

Внезапно Хиеро долови възникналото смущение и тревога, предизвикани от въпросите му. Почти веднага мозъкът ѝ стана така непроницаем, сякаш бе обграден от плътна стена. Не можеше да проникне в съзнанието ѝ, щом тя не даваше, следователно не можеше да насочва и контролира мислите ѝ. Как създаваше такава преграда? Дали беше природно умение или просто свидетелство, че жената и племето ѝ не принадлежаха на човешкия род?

Те настойчиво се гледаха един друг. Еволюцията даваше разум, но също така доказваше, че носители на разума не са само хората: и разни животни, и лемутите, са разумни по свой начин. Какви мисли минаваха през главата на Уайла Рий? Какво искаше и към какво се стремеше? Във всеки случай тя първа отстъпи. Гъстите ѝ мигли закриха бездънните зелени очи и свещеникът внезапно долови отговора ѝ:

— „Нашите мъже не са тук. Далечно са и не могат да ни защитят. Затова бях така безпомощна, докато ти не дойде. Кога ще се биеш с Дом?“

Хиеро се облегна на стената. Беше объркан. Странното отсъствие на мъжете го безпокоеше, а му беше ясно, че Уайла Рий няма намерение да казва нещо повече.

— „Слушай внимателно и се старай да го разбереш — предаде ѝ той накрая. — Аз няма да правя нищо, преди ти да събудиш стареца, момичето и мечока. Имам нужда от съветите и помощта им, които твоя

народ не може да ми даде. Не искам повече да споря с тебе. Доведи ми тримата или мен заведи при тях и едва тогава ние ще се опитаме да ти помогнем с нещо. Докато ние се занимаваме с тази работа, всички останали наши спътници трябва да се намират в безопасност.“

Тя обмисляше известно време отговора си. Прелестното ѝ лице се разсърди и до Хиеро стигна гневния ѝ отговор:

— „Мога да заповядам твоите хора да бъдат убити. И ти заедно с тях!“

— „Не се съмнявам в това, макар няма да ти е лесно. Но народа ти се нуждае от помощ и затова се надявам да не направиш тази глупост.“

Очите им отново се срещнаха. И в изумрудените дълбини Хиеро забеляза нещо, което го изуми. Уайла Рий се сърдеше така, сякаш в нея се пробуждаше гнева на ревнивата жена. Но дриадата бързо се овладя. Тя изглежда бе взела някакво решение.

— „Съгласна съм — появи се в съзнанието на свещеника. — Чакай тук. На твоите спътници ще дадат да пият друго биле и те ще се събудят. Ще заповядам на хората си да го направят веднага.“

Тя прекрачи през прозореца, до който стояха и тръгна по клона на дървото. Сърцето на Хиеро се сви, но движенията на дриадата бяха стремителни и уверени. Тя просто се плъзгаше през клоните, листата и цветовете с невероятна скорост. Скоро се скри зад непроницаемата зелена завеса, а внезапно раздалиха се хор на златисти звънящи гласчета, доказа, че горската кралица изпълнява обещанието си. Звуците идваха от всички страни, но човекът никога не видя, само разбра, че множество невидими дриади са го заобикаляли и пазели в това горско убежище.

Един час по-късно той се спусна долу, но го направи необикновено бавно и за негов голям срам и досада му помагаха две млади момичета, макар да признаваше вътрешно, че едва ли би минал без тях. Докато той притискаше до гърдите си обърканата Лучара и я успокояваше, докато Хърм мигаше сънено, то брат Алдо се усмихваше на заобиколилите ги голи и въоръжени дриади с непроницаем израз на лицата и беше във възторг. В сравнение с мисията им, откритието на неизвестен горски народ му се струваше много по-важно.

— Великолепно, Хиеро, просто великолепно! — ръцете на старецът описаха дъга, сякаш прегръщаше поляната заедно с

намиращите се на нея жени. Радиоактивната Гибел бе създавала цяла нова раса очарователни същества! Очевидно, те живееха тук от много отдавна, щом бяха успели да се приспособят така прекрасно към живота по дърветата! — Уайла Рий, милото ми момиче, когато започнем да се разбираме по-добре, ти ще ми разкажеш за своя народ.

— Защо те ме гледат така, особено онази там? — прошепна Лучара и скри смутеното си лице в гърдите на Хиеро. Тя говореше за Уайла Рий, която разглеждаше момичето с нескриван интерес.

— „Кажи на жена си, че искам да говоря с нея насаме — прозвуча внезапно в мозъка на Хиеро мисълта на дриадата и преди той нещо да отговори, тя продължи: — Няма да ѝ навредя с нищо. Не бива да се страхува. Много е важно!“

— Тя иска да ти каже нещо важно — тихо каза Хиеро на девойката до него. — Ти ще можеш ли да влезеш в мислена връзка с това странно създание?

— Ще опитам — отвърна бавно Лучара. В душата ѝ се появи нещо, възможно чувство на жал към тази необикновена и прекрасна жена, която едва ли някога е била щастлива. Като се изплъзна от прегръдките на любимия си, девойката тръгна след Уайла Рий към гората. Свещеникът неспокойно я следеше.

— Какво ли означава това? — обърна се той към Алдо, когато двете фигури се скриха зад дърветата. — Струва ми се, че Уайла Рий иска да си изясниш някои въпроси. Но ако тя се опита да навреди с нещо на Лучара, то аз се кълна в Господа...

— Спокойно, момчето ми, спокойно — старецът го хвана с ръка за рамото. — Не успях да прочета мислите ѝ, но намеренията ѝ мога да разбера по други признаци, като израз на лицето, поглед и напрежение на мускулите. Сигурен съм, че тази странна жена не се кани да ни измами. Изглежда, на народа ѝ лъжата въобще не е позната.

— Май си прав — замислено каза свещеникът. — Но ми се струва, че Уайла Рий ще я пита за нещо особено и чисто женско. Тя иска да разбере повече за нас и изглежда е решила, че ние, глупавите мъже не сме способни да ѝ разкажем това, което я интересува.

За негово облекчение двете жени скоро се върнаха. Лучара се усмихваше, но кой знае защо старателно избягваше погледа на възлюбения си. А Уайла Рий въобще не го удостои с внимание, макар да му се стори доволна.

— О, тя просто искаше да поговорим. Мисля, че в този край не са виждали жени с черна кожа — отговори уклончиво Лучара на безмълвния му въпрос. После постави длан на рамото му и добави: — Тя е добра. Просто обитава тази гора и никога не е виждала друга жива душа, освен своите момичета, бедничката.

Тя явно нещо криеше, но станалото между нея и Уайла Рий не я беше уплашило, отбеляза си Хиеро.

Дриадата пропя някаква заповед и горските обитатели изнесоха навън блюда с храни и ги поставиха на масата. Сетне Уайла Рий се приближи до пътешествениците и с любезен жест ги покани. Миг покъсно Хиеро с учудване забеляза как дриадата ласкаво погали ръката на Лучара. Ах тези жени! Кой може да знае, какво мислят!

След закуската от задушени зеленчуци и плодове с подправки те тръгнаха на път. Хиеро и спътниците му вървяха направо през гората, ако тук имаше някаква пътека, то единствено очите на съпровождащите ги жени можеха да я различат. Свещеникът се възхищаваше от уменията на горските жителки, които подобно на прелестни сенки се плъзгаха между стеблата на дърветата и гъстите храсталаци, без да докоснат нито едно клонче или листенце и не вдигаха повече шум от пробягала в тревата мишка.

На два пъти пътешествениците спираха за кратка почивка. Към обед гората оредя и огромните дървета постепенно отстъпваха мястото си на храстите, мъховете и папратите. Напред се усещаше широко открито пространство и хората разбраха, че приближават границата на пустинята.

Хърм, който се клатушкаше до Хиеро, внезапно спря, седна и започна усилено да души.

— „Лоша миризма — възникна мисълта му. — Някой там умира дълго и никак не може да умре“.

Дълго умира и не може да умре! Метсианецът пое дълбоко влажен въздух. И до него стигна слабата миризма на смърт и разлагане. През зелената стена на гората проникваше дъхът на гниещия и бавно загиващия под похлупака на плесента живот. Това бе дъхът на Дом!

— „Ние можем да отидем още съвсем малко напред — безстрастно им съобщи Уайла Рий. — Иначе рискуваме да загубим

много хора. Дом ни открива по някакъв начин и ни държи парализирани. После идват гадните слизести твари и ни унищожават“.

Свещеникът започна да осъществява плана, разработен заедно с Алдо. Тръгна бавно напред, изследваше всякакви прояви на живот и непрекъснато слушаше за ментални сигнали. Мечокът вървеше до него и също методично оглеждаше околното пространство. Те предварително бяха уговорили порядъка на предвижването. Брат Алдо и Лучара се намираха зад гърба им заедно с отряд стрелкини с лък на Уайла Рий и служиха като своеобразни преподаватели на менталните сигнали от предната група — очакваха съобщения и бяха готови при нужда да помогнат.

Така човекът и мечокът се провираха бавно пред храстите в продължение на цял километър. Скоро успяха да разгледат отблизо рухналите горски титани, които почти напълно бяха скрити под килима от зеленикава плесен. Освен рояците големи мухи, чиито тела се носеха над повалените стебла и проблясваха на метално сивкаво, никакви други същества не се виждаха.

Хиеро още нищо не беше открил. Това, което се криеше там, под купчините зловонни гнилотии и плесени, засега не проявяваше признаци на живот. Човекът и мечокът отново тръгнаха напред и менталните им полета се наслагаха и разпростираха все по далеч и далеч, подобно на вълни върху спокойна водна площ.

Най-сетне пред очите на Хиеро се показва огромното пустинно пространство. Никъде не се виждаха и следи от храстите, само редки дънери продължаваха да гният, а над тях да се вият облаци мухи. Отвратителната миризма удряше здраво ноздрите. Палецотото обедно слънце гореше рамената и главата на човека. И нито звук, освен жуженето на насекомите, не чува пътешествениците.

Но когато отново спряха, настръхнали и готови за схватка с неизвестния противник, Дом нанесе удара си!

Основната тежест падна на човека. Никога преди Хиеро не беше усещал нещо подобно. Страшен студ скова тялото, парализира волята и като мъгла обви съзнанието. Наистина свещеникът поддържаше мощната си телепатична защита, но Дом успя да преодолее външните слоеве на преградата с невероятна лекота, сякаш те просто не съществуваха. Но човекът още не беше изгубил власт над мозъка си.

Виждаше, чуваше, но не можеше да шавне дори с пръст. И усещаше, че до него е застинал също така безпомощен Хърм.

Заедно с атаката до него стигна знание за Дом, което изпълни с ужас душата му. Потъналите в злоба чудовища-адепти на Нечестивия бяха все пак хора. Гадните твари — лемутите — им помагаха, но по разум и строеж на телата приличаха много на хората. А Дом беше нещо друго. Малко след идването на Гибелта, под въздействие на радиацията възникнала странна симбиоза на мицелинови спори с микроскопическите амеби и в тази чудовищна смес се зародило подобие на разум. Така се появило това страшно същество, чуждо на цялата природа на планетата. Подобно на Живеещия в Мъглата, Дом бил въплъщение на злото и живо олицетворение на създадената и освободена от ръцете на древните народи Гибел!

Хиеро напрегна всичките си сили и се опита да върне свободата на тялото си. Същевременно се опита да се свърже с брат Алдо и Лучара. Но никакъв резултат. Дори не помръдна. Струваше му се, че е затворен в някакъв ментален пашкул, напълно откъснат от външния свят. Телепатичната му връзка с Хърм бе прекъсната още в началото на схватката.

Внезапно на петдесетина метра пред него въздухът помътня и затрепери. Смътните очертания на чудовището започнаха да стават поясни, сякаш Дом стремително въздигаше сам себе си над голата мъртва земя. Хиеро разбираше, че вижда илюзия, а не тяло в плът и кръв. Физически Дом не се намираше тук. Най-вероятно се криеше някъде в дълбините на отвратителния свят на плесените. Но беше ли този свят наистина така мерзък? И едновременно с появата на чудовището, новата мисъл тихичко зае място в съзнанието на човека. Дом наистина е чужд и различен от другия живот на планетата. Но това достатъчно ли е да бъде унищожен? Нима той няма право на живот?

Това коварно послание — Хиеро нито за миг не се поколеба, че е послание — като змия пропълзя в мозъка. С първият си телепатичен удар Дом не беше успял да пробие вътрешните слоеве на защитата на човека и сега бързо смени тактиката си и се опита да го вкара в капана.

Докато чаровността на странното създание се бореше със здравия смисъл на свещеника, той осъзна две неща: Първо — Дом е толкова чужд, че няма право на съществуване; Второ — Дом не представлява единна същност, а обединява разумите на множество

същества, роящи се подобно на личинки в средата на някаква желеобразна субстанция. Те се явяваха части на възвисеното над тях чудовище, макар да запазваха в известна степен физическа индивидуалност, и заедно образуваха единен страшен разум.

Те го канеха да се присъедини към разумния рой! Той също можеше да вземе участие във великата им работа по очистване на планетата от всичко живо. Дом трябва да е навсякъде, заедно с плесените и слизестите твари, които едновременно са негови оръдия и носители на семето му.

Кафеникавата мазна повърхност на Дом затрепери и по нея пробягаха вълни, които постепенно се превърнаха в нещо по-определено. Пред ужасеният и потресен човек изплаваха зловни и разкривени лица, които стръвно го гледаха. След миг изчезнаха и в колебаещата се маса възникнаха други още по-кошмарни картини. И всички го канеха при себе си!

— „Ела — струваше му се, че го зовяха, — остави тленната си, обречена на смърт обвивка, и се съедини с нас, стани един от нас и живеи вечно!“

Такава перспектива никак не съблазняваше Хиеро, но както преди не беше способен за активни действия. В този миг се прояви Хърм. Мислите му по някакъв начин проникнаха през мисления пашкул и влетя в пламналия мозък на човека като струя студен въздух.

— „Тук съм. Той не ме смята за разумен. Правя всичко да му се представя за същество само с емоции и инстинкти. Парализирал ме е, но не се опитва да завладее мозъка ми. Чувствувам, че се страхува от теб и се диви на силата ти“.

Мислите на мечока бяха пълни с гняв и същевременно хитрост. Хиеро разбра, че не бива да дава на Хърм заповеди за прибързани действия. Трябва просто да чака следващото развитие на събитията.

— „Те или по-точно то става нетърпеливо — дойде ново съобщение. — Има толкова много странни разуми, но всички те действуват заедно, като в мравуняк или кошер“. — Последва прекъсване на мисълта. — „То не желае да чака. Стана му досадно. Вика нещо отвън“. — Мечокът беше така спокоен, сякаш ставащото нямаше никакво отношение към него.

Няколко мига свещеникът премисля положението и накрая се обърна към мечока.

— „Можеш ли да предадеш нещо на Алдо? Кажу му, че е време да използват оръжие. Аз ще се постарая да привлека на себе си цялото внимание на това същество. Действай бързо!“

Веднага усети как разума на Хърм се отдели от неговия. Възобнови борбата с чудовищния си противник, като се опита да си върне властта над тялото. Внезапно Дом престана да го съблазнява с възможностите на съюз и богатата на вечния живот. Хиеро чувствуваше, че той чака нещо, представи си отвратителната слизеста твар и затрепери от погнуса. Същевременно разбираше, че Хърм е прав: Дом се бои от него или най-малкото се опасява. Очевидно свещеникът силно се отличаваше от другите хора, с които Дом се е сблъсквал.

Както преди тялото му не се подчиняваше. Дали Хърм ще успее да се свърже с единадесетника? Е, след няколко минути ще разбере това.

Почвата под краката му трепна. Нещо се приближаваше. Не беше трудно да се досети какво бърза на повика на Дом — слузта отдалече усещаше плячката. А очите на Хиеро бяха приковани към Дом, не можеше да ги управлява, както и останалите части на тялото си, и да погледне настрани. Внезапно пред лицето му се появи облак синкави мухи — той се бе досетил, че те се явяват зрителните рецептори на Дом, който изглежда желаше да се наслади на агонията му в пълни подробности.

Неочаквано Дом, или по-точно миража пред него изчезна. На негово място възникна меката и безформена плът на слизестото чудовище и сега Хиеро разбра, че това не е поредното видение. Безпомощен и неспособен пръст да помръдне, той с ужас гледаше идващата смърт.

Размерите на съществото се оказаха значително по-големи, отколкото си представяше. Меката амебоподобна маса се извисяваше над главата му, а стърчащите пипала бяха поне четири пъти по-дълги от човешкото тяло. Слузта спря и после отново, но значително по-бавно запълзя напред. Пипалата му се изпънаха към жертвата и по краищата им се появиха оранжеви искри. Сега то закриваше хоризонта. Метсианеца се помоли кратко и се връчи на Господа. И трескаво, с мъжествено отчаяние се опитваше да се освободи от менталния захват, но тялото както и преди не му се подчиняваше.

Смяташе да посрещне смъртта с достойнство, но когато тварта надвисна, ужас запълни съзнанието му.

В този миг първата горяща стрела порази пулсиращата плът на чудовището, а втора се заби в едно от пипалата му. После стрелите заваляха като дъжд и всяка носеше на края си горяща топка от просмукани с земно масло растителни влакна. Едно от най-древните изобретения на човека — огнените стрели — беше използвано срещу ужасното създание, създадено от безконтролното развитие на науката.

Пипалата на слизестата пихтия се замяха в агония и Хиеро си помисли, че може да се стовари право на главата му. В този миг менталният контрол внезапно изчезна. Дом бе така поразен от яростната атака, че изпусна пленниците си. Предвидливият Хърм бързо се обърна и затича с клатещата си походка към гората. А човекът го следваше с подгъващи се крака. Буквално за няколко мига стигнаха началото на джунглата и не спряха скоро. Когато най-сетне Хиеро се оказа в прегръдките на Лучара, ръцете ѝ здраво стискаха шията му. Той леко извърна глава и видя как брат Алдо и Уайла Рий, застанали отляво и отдясно на него, насочват отрядите на горската амазонка. Огнените стрели продължаваха да се сипят по територията на Дом и във въздуха се виеха облаци гъст дим. Хърм изпръхтя, седна на задните си лапи и се захвана да оправя „дрехата“ си с език.

Нежно прегръщайки девойката през кръста, Хиеро се обърна и погледна назад. Вместо пустиня се издигаше стена от огън. Горяха дънерите на повалените и полуизгнили дървета, кълбообразни луковици и гигантските гъби, а няколко слизести чудовища се гърчеха в пламъците и над всичко се виеха гъсти валма задушлив дим. Яростната стихия премахваше нечистотиите на Дом и оставяше след себе си опърлена, но освободена от заразата земя. И същевременно огънят приближаваше края на джунглата и свещеникът с тревога потърси очите на Уайла Рий.

— „Внимавайте. Пожарът може да се прехвърли на гората“.

— „По-добре да изгорим, отколкото да бъдем убити от тези твари — отвърна тя и кимна към горящите слизести същества. — Днес гората е влажна; преди два дни валя силен дъжд“.

Тя рязко прекъсна мислената връзка, обърна се и продължи да наблюдава пожара. Свещеникът долови в този почти нечовешки мозък

пламналата ярост, смесена с радост и силно задоволство. Враговете на гората ѝ загиваха в огъня и странната душа на жената тържествуваше.

Стана тъмно. Хората се разположиха край гората и продължиха да наблюдават пожара. Когато дойде нощта, само дим и гореща пара се издигаха към звездното небе. Населената от страшни чудовища равнина бе изгоряла напълно. Но какво бе станало със самия Дом? Дали е загинал? Или продължава да се крие в дън пустинята?

Три души се завиха в плащовете си и легнаха на мекия мъх. До тях, сред въздушните корени на огромно дърво, мечокът отдавна спеше. Последната мисъл на потъващия в сън Хиеро бе за Уайла Рий. През полуотворените си клепачи той виждаше осветеното от бледите лъчи на луната прелестно лице на жената и му изглеждаше като изваяно от изкусен дървен скулптор. Дриадата го наблюдаваше. После заспа...

Отначало в съня му възникнаха смътни и неясни образи, които се появяваха и заичезваха в съзнанието, но постепенно започнаха да вземат конкретни очертания. Намираще се в онова странно състояние между омая и действителност, очарователно и чудесно. Вървеше сам през гора и слабата светлина на звездите едва озаряваше стеблата на дърветата. Нищо не го заплашваше, знаеше го добре; не беше облечен и в ръцете си нямаше оръжие. И дори бе забравил, какво е това. Над пътеката кръжаха насекоми и фосфоресциращите им тела описваха безброй възли сред огромните дървета. Движеше се без посока, но в края на пътя очакваше нещо прекрасно.

Накрая в увитата с листа и цвета беседка различи очертанията на белоснежено женско тяло. Забърза напред. Не успя да направи и няколко крачки, когато започна истински порой от звънливи златисти звуци. Омагьосваха го, примамваха го, смееха се и ромоляха като подскачаща бистра вода по камъните.

— Уайла Рий! — повика той, но може би така му се стори. — Уайла Рий, не се бой! Не ме оставяй сам!

И отново водопадът от златистите ноти на речта, която приличаше на песента на невиждана райска птица, бликна от беседката. Хиеро подави възникналото желание и се хвърли напред така, сякаш на краката му израснаха крила, но зелената беседка беше вече пуста. Огледа се наоколо и видя мраморно бялата ръка да му маха

от папратите. Няколко стремителни крачки — и отново прегръщаше пустотата.

Призивния прекрасен глас се раздаде отдясно и след миг се озова на китна поляна. Стройната женска фигура замря сякаш нерешително сред ароматните цветя. Той протегна ръка и я докосна по рамото. В странните зелени очи видя огъня на такава страст, че неволно се изуми и изплаши. Но това бе само един сън... прегърна трепкащото тяло на дриадата и докосна с устните си топлите ѝ пухкави и нежни устни.

* * *

Събуди се късно сутринта и се изуми, когато видя набитата фигура на живия и здрав капитан Хаймп, който бодро подвикваше нещо на войниците си. Хиеро се огледа наоколо и разбра, че се намира на голямата поляна, където отряда му беше налетян от непреодолимия сън. Няколко дриади се намираха под дърветата, но сред тях нямаше Уайла Рий. Той въздъхна като си спомни съня.

Всички моряци изглеждаха добре отпочинали и бодри. Наблизо се раздаде нетърпеливо пръхтене, Хиеро вдигна глава и видя верния си елен.

— „Здравей, мързеливецо — радваше се той, докато разглеждаше блестящата кожа и израсналите рога на лорса. — Май добре си си починал?“

В отговор дойде вълна на любов и така добре познатия му въпрос:

— „Кога ще тръгнем, кога ще се движим, кога ще се сражаваме?“ — блъвна от съзнанието на лорса, след което еленът отново изпръхтя и нетърпеливо зарови земята с копитото си.

— Виждаш ли, че нашият четириног приятел вече е готов за път. Наспа ли се? До края ли изглежда сладките сънища? — усмихна се брат Алдо и поглади дългата си бяла брада.

Хиеро скочи на крака.

— Къде са Лучара и мечока? — запита той и плъзна внимателен поглед по поляната.

— Предполагам, че са ги поканили да направят посещение на Уайла Рий. Скоро ще се върнат. Както виждаш, Клотц и моряците са в

отлична форма. Хората мислят, че снощи са пили прекалено много вино и едва сега се събуждат. Аз не ги разубеждавах. Но ги предупредих, да не пипат тези горски жени. Казах им, че дриадите се намират под защитата на могъщ чародей и всеки, който ги докосне, ще умре. Май подействува. Удивителна работа, нашите хора изглеждат задоволени и не се интересуват от жени. Странно за такива буйни моряци, нали?

Хиеро погледна втренчено стария единадесетник, който открито срещна погледа му, като стоеше замислен, с леко наклонена глава, а дългите му черни пръсти се плъзгаха бавно по снежнобялата брада.

— Какво ще предприемем сега? — смени брат Алдо темата. — Не искаш ли да погледнем мястото, където вчера бушуваше пожара? В мен възникнаха някакви идеи, които искам да обсъдя с тебе. Но предпочитам първо да закусим.

Моряците обкръжиха Хиеро и радостно го приветствуваха. Всички те усещаха, че се намират в някакъв странен и непривичен свят, където само метсианинът можеше да им бъде надежден водач и ръководител. Не по-малко уважение и доверие изпитваха и към спътниците на свещеника: тъмнокожата девойка, белобрадия мъдрец, закръгления мечок и огромния лорс. Хиеро набързо хапна и те тръгнаха към мястото на вчерашната битка.

— Какво е станало тук, майстор Хиеро? — запита Хаймп, когато се оказаха на обширното пространство, покрито с дебел слой пепел. Тук-там лек пушек се вдигаше към безоблачното небе, сякаш душите на повалените дървета-гиганти излитаха нагоре към слънцето.

Почерняла и овъглена, но изчистена от огъня земя се простираше пред тях. Но в далечината, близо до скалите и пясъчните дюни на пустинята, пламъците бяха спрели и там, дори с невъоръжено око, се виждаше, как преливат розоволилови и мръснооранжевите оттенъци на отвратителните насаждения на Дом. Като обходи с поглед хоризонта, Хиеро разбра, че той е запазил една трета от царството си. Свещеникът извади далекогледа си и загледа внимателно околността. До края на изгорялото имаше поне осем километра.

Но не само скалите бяха спрели огъня. Дом бе използвал и още нещо. Очевидно бе успял да създаде някаква плесен, която бе отделяла лепкава пяна, втвърдяваща се на въздуха и спираща разпространението на пожара. Сега някаква кафеникава и пореста стена отделяше

гъбестата растителност от почернялата земя. Хиеро се опита да открие телепатичното поле на чудовището, но не възприе никакви сигнали. Но прекрасно разбираше, че това нищо не означава.

Свещеникът погледна на ляво и на дясно и видя малка група горски жени, които носеха запалени факли, бавно се придвижваха край горската граница и запалваха местата, които пожарът вчера бе пощадил. Сетне Хиеро се обърна към Алдо и му разказа кратко за видяното.

— Честно казано, не мисля, че сме постигнали пълна победа — уточни резултатите свещеникът. — Ние не сме унищожили източникът на болестта.

— Съгласен съм с тебе, сине мой. Делото не е завършено. След няколко години, а може и по-рано, чудовището отново ще атакува гората. И нас няма да ни има, да защитим тези жени.

— Попита ли ги, къде се намират мъжете им?

— Не, и предполагам, че този въпрос ще остане неизяснен. Тези удивителни и прелестни създания крият нещо. Може би мъжете им са много безобразни, или — прекалено срамежливи. Съгласен съм, че отсъствието им изглежда странно, но не виждам почва за подозрение и враждебност. Горските жителки се отнасят с нас много любезно.

— Така е — съгласи се Хиеро, — но аз видях един сън, така странен и чудесен. Той беше... — свещеникът се запъна и в този миг ръката на Хаймп легна на рамото му.

— Наистина ли си сънувал, че си бил с една от тези белокожи момичета, майстор Хиеро? И наистина ли сънят ти дяволски приличаше на истина?

— Така беше — отвърна обърканият свещеник. — Но как се досети, Хаймп?

— Защото аз, както и Блуто, а и всички мои момци, дори старият Скелк, който отдавна се е превърнал на развалина, сънувахме едно и също нещо. Всеки от нас е прекарал с едно от тези момичета. И ние сме съгласни, че това беше наистина прекрасно! И представи си само, на сутринта нито една от тези голи красавици не продума и дума. Сякаш не е било! Странна работа, нали? — загорялото лице на смелия капитан изразяваше едновременно възторг и изумление.

Докато вървяха обратно, Хиеро внимателно обмисли случилото се. Стигнаха голямата поляна и брат Алдо го помоли да му покаже

картата на Нечестивия и трите глави се наведоха над тънкия лист.

— По мащаб не отговаря на моята карта — каза свещеникът. — Но ми се струва, че мястото, до което трябваше да стигна, се намира някъде наблизко, ето тук — посочи той символа на древния град. — Намира се в южния край на областта, заета от Дом, на тридесет и пет четиридесет километра оттук. Как смяташ, Хаймп, правилно ли отчитам разстоянията?

Морякът внимателно сравни картата на Абатствата с трофейната и накрая каза:

— И аз бих преценил, че са толкова.

— Смятам за правилна преценката — брат Алдо грижливо сгъна картите и ги протегна на Хиеро. — Сега, момчето ми, е нужно да направим някои изводи. Може ли да смятаме, че споразумението с Уайла Рий е изпълнено? Дом пострада сериозно, но не е унищожен. Освен това вчерашното сражение бе съпроводено от силно ментално излъчване. Слугите на Нечестивия в Ниана сигурно са го засекли с машините си и са се заинтересували от причинителите му. Зли вълшебници те преследват упорито, Хиеро. Смяташ ли, че са се отказали от тебе?

— Във всеки случай не и З'дан! Заклел се е да ме убие или да умре, и аз му вярвам! е бива да се надяваме напразно — те няма да ни оставят на мира.

— Аз мисля същото. Главният източен път, който води до Лантическият океан, минава южно от нас и да го стигнем ще ни трябват около четири дни. На мястото на враговете ни бих вървял на югоизток, докато не се приближа максимално близко до мястото на менталното излъчване. После ще завия на север. Предполагам, че след седмица бързо придвижване ще успеят да се доберат до тук. Следователно, още няколко дни ще сме в безопасност.

Но сметките на стария единадесетник не бяха верни. Нито той, нито Хиеро си представяха правилно ненавистта и упоритостта на адепта на Нечестивия. Цяла армия бе събрана източно от Ниана и тя вече четири дни се придвижваше на югоизток! Това развитие на нещата пътешествениците не можеха да предвидят.

Докато те се съвещаваха, гъсти облаци покриха небосклона и от юг задуха влажен вятър, но преди да завали проливен дъжд се върна Лучара. Те я чува нещо да си тананика, най-вероятно на езика на

Д'Алви, тъй като Хиеро не разбра нито дума. Девојката се появи на пътеката под дърветата и се приближи до мъжете с меко и замислено лице. Около китката ѝ се увиваше златна гривна със скъпоценни камъни и искреше с ярка зелена светлина.

— Харесва ли ти? — запита тя, усмихна се на Хиеро и го прегърна нежно с тънките си ръце. — Подарък е от Уайла Рий. Хърм все още говори с нея. Тя смята, че мечокът е най-интересното същество сред нас.

— Защо тази жена ти е направила такъв скъп подарък? — строго запита Хиеро, като се опитваше да се освободи от пръстена на мургавите ръце. — Тя нищо не ми даде, а теб те е украсила с тази играчка. Не смяташ ли, че това е странно?

— О, нищо удивително. За известно време и дадох назаем нещо, което ѝ беше много необходимо. Може би и ти също ще получиш някаква награда.

Девојката притисна глава към гърдите му в гънките на еленовата куртка и той не можеше да вижда очите ѝ. Но с растящо вълнение усещаше, че е близко до отговора на последния въпрос, който го вълнуваше — сякаш малките парченца мозайка сами се наслагваха в мозъка му в стройна картина. Внимателно повдигна лицето на любимата си и се взря в очите ѝ. Хаймп и Алдо тактично се отдръпнаха настрани.

— Каж ми, моя малка и хитра принцесо, къде са мъжете на народа Уайла Рий? — и гласът му беше едновременно сърдит и нежен, докато се вглеждаше в очите ѝ.

Отвърна му мълчание. Накрая девојката решително тръсна глава.

— Няма ги. Народът ѝ отдавна живее сред дърветата и те винаги са били такива, каквито са сега. Тези бедни създания се нуждаят много от мъже за продължаване на рода, но им се раждат винаги момичета. Те се надяват най-сетне да се роди първото момче. Те не знаят кога и как народът им се е оказал тука, кои или какво са те всъщност. Но им е известно, че хората често минават по големия път на югоизток от гората. И когато самотен пътник или малка група спира за нощуване... е те...

— Май сънуват нещо много приятно, нали? — запита Хиеро и се усмихна на обърканото момиче. — Така значи, направила си сделка,

като си ме разменила за една гривна. Е, какво пък, прекрасно! Достойна постъпка за една принцеса Д'Алви и моя жена!

Тя рязко се отдръпна и очите ѝ гневно засвяткаха.

— О, това сте вие мъжете! Нищо не си разбрал! Струва ти се, че съм във възторг от вечерта — зли сълзи бликнаха по миглите ѝ. — Аз нищо не знаех за гривната до тази сутрин! — Тя рязко дръпна гривната и я метна право в лицето на Хиеро.

Той едва успя да вдигне ръка и да хване предмета, иначе носът му щеше да бъде порядъчно разтърсен. После се втурна след момичето. А тя бе спряла под сянката на огромно дърво и горчиво плачеше, като бе закрила с длани лицето си.

— „Ела тук, любима — предаде ѝ той. — Прости ми, толкова съм глупав. Тя те е помолила за разрешение, нали?“

Девојката отново притисна лице до гърдите му.

— „Разбира се! Така би постъпила всяка честна жена. Тя никога не е имала мъж и с теб за първи път позна любовта. Каза ми (отначало трудно я разбирах), че ти си мой завинаги и тя те иска само за една нощ. Изрече го така, че аз отхвърлих всякаква ревност! Но се оказа, че да го преживея, е по-трудно, отколкото си мислих!“

— О, Хиеро — добави гласно девојката, — знаеш ли какво ми каза на прощаване днес сутринта? „Може би аз ще родя първото ни момче. Какво щастие ще бъде за народа ни. Не ме забравяй, ти винаги ще бъдеш с него“.

Той нежно я погали по косата.

— Не плачи, мила — произнесе тихо той. — Възхищавам ти се. Та нали сънувах такъв прекрасен сън!

Тя го погледна в очите и разбра, че се шегува, но въпреки това в лицето ѝ се таеше нещо печално. Нежните пръсти на момичето го докоснаха по челото и се спуснаха по бузите. Тя се усмихна.

— Запомни едно, повече не искам да чувам за това. Съгласен ли си?

Хиеро се обърна и потърси с поглед стария единадесетник.

— „Може да тръгваме“ — предаде му той.

Брат Алдо хвана юздите на Клотц, натоварен вече с багажа, Хаймп махна с ръка, моряците скочиха на крака и развлечената им колона се насочи към края на поляната. В същия миг в сянката на огромното дърво се появи и Хърм. Всички бяха налице и Хиеро зае

мястото си начело на малкия отряд. Той хвърли поглед назад, като се надяваше да види горската фея, която бе сънувал през изминалата нощ, но там нямаше никой. Над гората се носеше златистата песен на птиците, но дали това бе гласа на Уайла Рий, така и не разбра.

— „Те ще вървят след нас по края на гората — съобщи Алдо от ариергарда на колоната. — Те искат да знаят, жив ли е Дом и мислят, че ти можеш да разбереш това. Така каза владетелката им“.

— „Дом безспорно е жив — отвърна Хиеро. — Но се надявам, че ще успеем да избегнем сблъскване с него“.

Вървяха на юг на стотина метра от края на гората, която се издигаше подобна на зелена стена. По пладне отрядът спря на кратка почивка и след като се нахраниха, Хиеро даде знак да продължат пътя си. Надвечер от покрилите небето облаци на главите на пътешествениците се изля топъл проливен дъжд. Прозрачния въздух помътня, почвата се превърна в течна кал и те се принудиха да потърсят подслон под дърветата, където разгънаха лагера си, запалиха огньовете и сготвиха гореща храна.

Дъждът се ля цяла нощ. На разсъмване, малко след като потеглиха, разбраха, че се намират на края на гората. Растителността се промени: все по-често срещаха палми и гъсталаците на акациите. Дърветата, които се извисяваха като исполински сводове над ниските храсти, станаха редки и скоро изчезнаха напълно. Жегата се усили. На юг, докдето стигаше окото, се простираше широката тревна повърхност на равнината. Вляво от тях пясъчните езици на пустинята си близваха сочната зеленина. И заедно с първите признаци на пустинята се появиха и добре познатите им мъртвешки петна на плесента. Тук владенията на Дом никъде не достигаха гората. Вероятно липсата на големи дървета я правеше не особено привлекателна за него.

Наоколо сновеше дивеч в изобилие. Големи и грациозни създания, приличащи на антилопи и елени, често пресичаха пътя на отряда. Но когато пътешествениците ги приближаваха, те спокойно се отместваха встрани. Повечето бяха непознати на Хиеро. Веднъж се натъкнаха на глутница зверове на ивици, приличащи на хиени, които лакомо гълтаха месото на някакво животно, три пъти по-голямо от Клотц. Пътешествениците благоразумно ги заобиколиха встрани, както впрочем и огромното същество, приличащо на мелез на мечка и рис,

но десетократно увеличено, което видяха след няколко километри. Очевидно звярът беше сит и се задоволи с гръмогласно ръмжене, но не започна да преследва хората. Вечерта те изградиха здрава ограда около лагера си и запалиха големи огньове. През цялата нощ се раздаваха резове и ръмжене, което доказваше, че са постъпили предвидливо. В тази местност животните не познаваха човека и не се страхуваха от него.

Разсъмването дойде ясно и горещо, а свежият въздух разносяше безброй аромати. Но в основата си цъфтящите треви миришеха на сладък мед. В този ден пътешествениците потеглиха на изток и вървяха бавно, като внимателно оглеждаха местността. По сметките им изоставеният град се намираше наблизо и картите повече не им вършеха работа.

Скоро се озоваха в пустинен район, обрасъл целият с изсъхнали храсти, зад който започваше територията на Дом, където се виждаха различни образования, подобни на кълбета или на гъби, а почвата между тях беше покрита с килими от плесен и преливаше в жълто, виолетово или мръсночервеникаво. Цялата тази мерзост изглеждаше не по-малко отвратителна, отколкото на север, на границата с владенията на Уайла Рий.

— Не бива да рискуваме — спря Хиеро отряда и посочи гигантските гъби. — Този боклук се намира на километър от нас. А това, като съдя по опита си, е прекалено близо.

Алдо изглеждаше загрижен.

— Ние се намираме на нужното ни място, но не виждам нищо, което да прилича на развалини — той постави ръката си на рамото на Хиеро. — Наистина, някои от тези градове са така заровени, че от тях не е останала и следа. Надявам се, че ме разбираш, Хиеро. Ние ще направим всичко възможно, но търсенето ни може да се окаже безплодно. Кой знае кога и от кого са нанесени символите на картата? И колко пъти са копирани тези карти и какви грешки са правени при това?

— След подобен дълъг и опасен път, още повече с такъв опитен командир, ние просто не може да претърпим неуспех! — възкликна Лучара и в гласа ѝ имаше несъкрушима вяра в любимия.

Хиеро се усмихна и като поразмисли малко, каза:

— Ние ще продължим да търсим. Хаймп, ти заедно с Блуто кажете на хората, че търсим стар град, скрит под земята. Нека обръщат внимание на всяка следа от човешка дейност, която им се стори подозрителна.

Хърм вдигна рошавата си глава и бавно я заклати, като миришеше въздуха.

— „Чувствувам, че тук (някога) е имало много хора. Наблизо е скрит човешки град“.

По заповед на капитана моряците се разтеглиха в дълга верига. За няколко часа отрядът се разпръсна по равнината и някои от хората изглеждаха като дребни точки в безбрежното пространство. Това обезпокои Хиеро. Макар хората да не доближаваха границите на владенията на Дом, никой не знаеше, какви зверове се крият в тревата и храстите. Свещеникът даде знак на Хаймп и по сигнал на капитана всички се прибраха в лагера. Хиеро им нареди да се нахранят и да почиват. Небето продължаваше да бъде ясно, но струпаните на юг облаци обещаваха през нощта отново силен дъжд.

— Така, може да се направи само един извод — обърна се Хиеро към своите спътници. — Ако градът не е тук, то значи е разположен на изток — той посочи с ръка виолетовите кълба и надигащите се на хоризонта кълба.

— Боя се, че си прав — кимна с глава Алдо.

— Няма да отидеш там без мене! — тревожно възкликна Лучара и хвана свещеника за ръката. — Не те пускам сам!

— Ти ще правиш това, което заповядам или ще те нашляпам! — шеговито произнесе Хиеро, но погледът му беше сериозен. — Освен това не се каня да вървя сам. Ще използваме същата тактика, както и преди, Алдо. Ти и Лучара ще изпълнявате пак ролята на приемници. Хърм и аз ще потеглим на изток. Хората на Хаймп ще използват огнените си стрели, само ако получат заповед от нас.

— „Това е най-добрия път — заяви Хърм. — Ние нямаме друг изход“.

* * *

Хиеро нежно целуна Лучара и тръгна към отвратителните израстъци на изток. Зад него, на няколко метра, се движеше Хърм, душеше въздуха и сумтеше. Старият единадесетник ги следеше с поглед, като с едната си ръка стискаше юздата на Клотц, а другата бе поставил на рамото на девойката. Зад него в плътна група се бяха събрали моряците. Дим се кълбеше над горящите факли и арбалетите бяха готови за стрелба.

Както винаги пред среща с някаква опасност Хиеро усещаше лека нервна тръпка, но с привично усилие на волята подави бликация страх. Внимателно, без да бърза и да се впечатлява от гадостите на Дом, той търсеше по почвата всякакви следи на древна дейност на хората. Мина половин час и те се приближиха плътно до границите на територията на Дом.

— „Стой! — командата на мечока го накара да трепне. Той се обърна и видя Хърм да стои напрегнат с опнато напред тяло, а малките му очички да дълбаят далечината. Мечокът изсумтя няколко пъти; явно беше доловил някаква слаба миризма. — Някъде наблизо има метал — съобщи той. — Миризмата е много слаба. Не мърдайте, аз ще се опитам да намеря това място“.

Той тръгна бавно напред. В тази част на пясъчната и обрасла с бодлив трънак равнина се разполагаха няколко ниски хълма. Хърм спря пред един от тях висок около два метра и с кръгла основа. Започна последователно да души около нея. Хиеро го следваше на известно разстояние и се стараеше да не пречи на мъхестия следотърсач.

Източната страна на хълма, която гледаше към владенията на Дом, не бе така заоблена като западната и приличаше на отсечена с нещо. Разрасналите се широко гъбести образования се намираха само на двеста метра от тях и когато Хиеро си помисли за това, изпита отново нервната тръпка. С доста усилия успя да насочи мислите си на главната задача — търсенето на града.

Мечокът спря пред сив камък в основата на хълма. Сетне, без да каже нищо, продължи напред и се оказа във вада, вероятно изровена от последния дъжд. На това място хълмът рязко се издигаше над впадината. Хърм вдигна лапа и внимателно зачисти с ноктите си склона. Струйки пясък, земя и чакъл потекоха към канавката, като разкриха в дълбокото блестяща повърхност.

— „Гледайте — дойде мисъл от мечока, — тук има метал, стар, много стар, работа е на хората“.

Хърм махна лапата си и Хиеро видя нещо гладко и святкащо. Равната повърхност бе полирана като огледало — възможно да беше стена, но най-вероятно — врата. Врата!

Свещеникът замислено погледна склона на хълма. А звярът седна до него и започна да гледа — нали бе изпълнил задачата си. Хиеро още веднъж оцени фантастичното обоняние на четирикракия си спътник. Изглеждаше невъзможно да намери древния и скрит под земята и камъните древен метал.

Той съобщи за находката на брат Алдо. Сега, когато са на прага на изчезналата цивилизация, помощта му е нужна. Ако те заедно с Хърм успеят да намерят път надолу в неизвестните дълбини на древния град, те ще бъдат отрязани задълго от света. и близостта на територията на Дом засилваше риска.

Хиеро извади кинжала си и започна да копае. Под премерените му удари бавно се откриваше блестящата метална повърхност, която изглеждаше почти недокосната от миналото. Когато брат Алдо и Лучара на гърба на Клотц се появиха, той завършваше работата. Очистената врата бе границата между разделените във времето два свята.

— Така, намерихме входа — Алдо почука по гладката врата. — Но кой знае, какво има там? — той се обърна към Хиеро. — Докато сме сами, си заслужава да обсъдим план за следващите ни действия. Хаймп и моряците му идват пеш след нас и скоро ще бъдат тук. Какво предлагаш?

Към мига, когато отрядът възглавен от Хаймп се показва в далечината, главният въпрос беше решен. Моряците заедно с Клотц остават до хълма и ще наблюдават околността, а в случай на нужда, ще се притекат на помощ на влезлите вътре. Но втората проблема се оказва по-трудна. И четиримата ще отидат в подземния град. Кой тогава ще предава мислени съобщения на останалите на повърхността? Кой ще вика за помощ, ако стане нужда?

Решението дойде от Лучара. Идеята ѝ беше проста: да научи капитана на мислена реч. Когато посветиха малкия моряк в този план, лицето му преbledня. Той изпитваше мистичен ужас пред магьосническите чарове, които позволяваха на вълшебници и мъдреци

да общуват без думи. Но Хаймп беше смел човек и когато Хиеро се закле, че телепатията не го заплашва с нищо, той се успокои и се съгласи да изпълнява всички указания на свещеника.

Но все пак трепна, когато мисълта на Хиеро с простото „добър ден“ стигна съзнанието му. Но скоро разбра, че в беззвучните думи, появяващи се в главата му, няма нищо страшно. Тогава, изпълнявайки съветите на останалите четирима, той се опита да предаде собствено съобщение. Отначало нищо не стана и гримасите, които капитанът правеше по време на предаването, само размиваха Лучара. Но за кратко Хаймп се обучи да слуша всеки от четиримата пътешественици.

Те свършиха с проблема за връзката и се захванаха за вратата. Направена беше от някакъв сребрист метал, достатъчно твърд и неподвластен на корозията. Желязото или стоманата несъмнено биха се покрили с ръжда през изминалите хилядолетия, а този метал изглеждаше като нов и съвършено непознат на Хиеро. Възможно бе някъде в архивите на Абатствата да имаше сведения за алуминиевите сплави, но свещеникът не беше специалист в тази област.

Напълно очистената от земята врата блестеше на слънцето. По гладката ѝ повърхност нямаше нито дръжка, нито отвор за ключ — изглежда не се отключваше с обикновен ключ, ако въобще се отваряше отвън. Опитите да изтласкат вратата надолу или встрани с помощта на копията не донесе успех, два върха се счупиха, а вратата дори не мръдна. Тогава Хаймп клекна, пхна в цепнатината между вратата и рамката тънкото острие на ножа си и бавно го прекара нагоре, докато напипа езика на ключалката. На това място поставиха брадва, по която капитанът удари с друга брадва.

Хиеро задържа вратата и тя с жално и протестиращо скърцане се отвори. Хората застинаха пред черния вход, откъдето лъхна хлад. Зад вратата се намираше метална плоча, която преминаваше в широка и извиваща се стълба. Един от моряците радостно се развика, но другарите му го прекъснаха. Кой знае какво са открили? Хората усещаха, че случаят е неподходящ за възторжени възгласи.

— Как ще си светим? — попита Лучара.

Никой от мъжете не беше мислил за това и сега възникна объркване. Но скоро бе намерен изход. Като пожертваха две глинени гърнета и част от запасите на влакна и земно масло, приготвени за

схватка с Дом, моряците направиха светилници. Е, не даваха много светлина, но това бе най-доброто, което биха могли да направят.

Хърм тръгна начело и малките му очички блестяха от възбуда. Следваше го старият единадесетник, който стискаше в ръцете си тежкия жезъл и глинената лампа. Хиеро с меч в едната ръка и светилник в другата бе трети, а Лучара завършваше колоната. Дневната светлина постепенно се стопи и изчезна напълно. Сега разполагаха само с мъждукането на импровизираните лампи. Девойката носеше малък мех с запас от масло, което би стигнало да презаредят два-три пъти светилниците, но никой не знаеше, колко ще продължи търсенето.

Стълбата се извиваше безкрайно и водеше надолу. Обонянието на Хърм и мисленото опипване на пространството от свещеника не показваше съществуването на нещо живо. Понякога пътешествениците спираха и проверяваха връзката с Хаймп и хората му.

Накрая стълбата свърши. Струваше им се, че са вървели вече няколко часа. Гръмкото ехо на крачките им подсказа, че се намират в някакво обширно пространство. След известно време Хърм и Хиеро усетиха движение над главите си и до ушите им достигнаха слаби шумове.

— Прилепи! — досети се брат Алдо. — Очевидно това място има някаква връзка с повърхността.

Това твърдение изглеждаше безспорно. Но къде се намираше другия вход в този подземен свят? И на кого е достъпен той? Докато мъжете си обменяха мисли и изводи, Лучара бродеше из мрака. Внезапно тя извика и им замахна да отидат при нея. Слабата светлина на вдигнатата лампа озаряваше едно закрепено на стената табло с множество превключватели, обозначени с древни символи.

— Честно казано — заяви свещеникът, — страхувам се, да ги докосна.

— Аз също — каза единадесетникът след кратко размишляване. — Но нямаме друга възможност. Маслото няма да стигне задълго, дори да го пестим. Тук трябва да има осветление и то ни е необходимо. Предполагам, че трябва да опитаме. Цялото ни предприятие е така опасно, че още един риск няма много да ни навреди.

Хиеро престана да се колебае и натисна първия превключвател. Отначало нищо не стана, после ги изуми появата на слаба мъждукаща

светлина, която ставаше все по-силна и по-силна, докато почти не се изравни с дневната на повърхността.

Пътешествениците се огледаха. Те се намираха на някаква площадка, долепена като лястовиче гнездо до стената на огромна пещера.

12. КРАЯТ И НАЧАЛОТО

Размерите на тази подземна кухня изглеждаха невъобразими. Пътешествениците не можеха да си представят, колко далече се намират от повърхността на земята, но очевидно разстоянието беше значително. Пещерата явно беше изкуствена. Бледата светлина идваше от дълги пръти, приличащи на светилниците от остров Манун, и позволяваше да се разгледа свободно огромното пространство.

Докъдето им стигаше погледа, стените бяха оформени на огромни петогълници, издълбани в твърдата порода. В горната част повърхността им не беше обработена и изглеждаше груба, но долу, на около десетина метра от пода, се виждаше гладък полиран камък. Тук-там по стените проблясваха метални табла. Широк пръстен празно пространство отделяше разположените в центъра машини от стените.

— Гледайте, гледайте! — в гласът на Хиеро прозвуча благовеен трепет.

Тези огромни и покрити с кожуси устройства, засипани с праха на отминалите столетия, тези удивителни и страшни машини бяха далеч от разбиранията на съвременния човек. Свещен ужас скова за миг разума на Хиеро. Тук, замрели в страшно безмълвие, се намираха създадените преди Гибелта прибори, които сами са повикали Гибелта и са ѝ помогнали да прегърне целия свят! Всеки нормален човек (освен, разбира се, слугите на Нечестивия) изпитваше такъв ужас пред Гибелта, че видът на залата му напомняше за ада. Макар Алдо да запази самообладание, лицето му се вкамени, а в очите застина отвращение и страх. Лучара внезапно изгуби сили и се свлече на пода. Тя беше само на седемнадесет години и картината на тези титанически машини на легендарното и страшно минало изпълни с трепет сърцето ѝ.

Хиеро се наведе и вдигна девойката. Докато бавно вървяха край платформата и оглеждаха огромното пространство на пещерата, той здраво стискаше ръката ѝ. Като вдигнаха глави те видяха истинска плетеница от пръти и греди, обхванати от паяжината проводници и

кабели. Над тях сияеше бяла светлина, която не позволяваше да се различи тавана, където тези конструкции изглежда бяха закрепени. Тишината и глухото безмълвие на вековете ги заобикаляха.

— Тук може да се поберат десет полка Стражи на Границата и пак ще се изгубят... — измърмори на себе си Хиеро. Непрекъснато въртеше главата си. Почти сигурно сред тези устройства трябва да се намират компютри. Но как да ги намери? Наистина познаваше някои наименования и символи на мъртвия език на изчислителните устройства. Но достоверни ли бяха? Къде да търси компютрите и как да ги разпознае в тези титанически стоманени джунгли? Сега, когато бе открил едно от запазените древни селища, тази задача му изглеждаше неизпълнима.

Лучара се отдалечи от него и заедно с единадесетникът изучаваха нещо в далечния край на фундамента, където през повърхността му минаваше някаква правоъгълна конструкция. Свещеникът тръгна да се присъедини към спътниците си, когато усети мисления сигнал на Хърм.

— „Прилепите изчезнаха. Къде ли са отишли? Не ми харесва тук, Хиеро. Някъде отдалече идва лош въздух и лоша миризма. Усещам нещо неживо, но то се движи“.

Хиеро поднесе далекогледа пред очите си и едновременно започна да опипва менталното поле в пещерата. Не откри нищо друго освен дребните мисли на немногочислените прилепи. Но те бяха някъде далече — очевидно, напускаха пещерата през някакъв невидим за него отвор в тавана. Така и не успя да различи нищо там, но в замяна откри няколко входа на тунели в стените. Два от тях се намираха на отсрещната, източната страна на изкуствената кухня. После забеляза още един тунел отдясно, в южната страна. Около западните входове се виждаха разни образования, които не приличаха на творения на човешки ръце. Безформените черти петна вероятно бяха следствие на проникването на подземната влага. Край петната стърчаха на пръти. Хиеро често беше стъпвал в пещери и имаше представа за сталактити и сталагмити, но доколкото можеше да съди от това голямо разстояние, тези обекти не приличаха на тях. Стори му се, че те леко аленеят. Впрочем, в този миг чу гласа на Алдо и веднага ги забрави.

— Хиеро, ела тук — повика го старият единадесетник. — Мисля, че ако рискуваме и използваме този невероятен механизъм от древните времена, ще успеем да се спуснем долу. Виждал съм рисунки на подобни устройства. Сандъкът се движи надолу и нагоре по метални релси, закрепени за стената. Затова стълбата, по която вървахме, тук прекъсва. Да отидем и да видим, дали е така.

С мислената връзка старецът обясни на останалите трима спътника, как работи асансьора. Сетне с помощта на Лучара почисти от прахта таблото за управление. Веднага се показаха три бутона, които леко се подаваха над металната подложка. Алдо ги докосна с пръст по ред, като леко ги завъртваше и натискаше. През цялото време старецът остана на платформата. Накрая древната машина заскърца и тръгна надолу, но той бързо я спря.

— Така предполагам! Зная думите, написани на копчетата! На тези двете, черните, е написано „нагоре“ и „надолу“, на червената — „стоп“. Какво ще правим сега, Хиеро?

— Първо да се свържа с повърхността — замря за миг свещеникът, закри очите си с длани, а после обясни на спътниците си: — Хаймп заедно с хората си е направил лагера и се готви за нощуване. При тях всичко е наред. Искан да се убедя в това, преди да влезем в това нещо.

Независимо от уверения си тон Алдо не можеше да прикрие нервното си напрежение, когато влязоха в клетката. Дебел слой прах покриваше пода. Хората и мечока се стараеха да се движат предпазливо. За щастие в прахта имаше множество дребни каменни частици и тя бавно се вдигаше и бързо падаше обратно.

Асансьорът се плъзгаше по две метални направляващи релси, зазидани в каменната стена и изглеждаха надеждно закрепени. Но все пак машината бе така стара! Спускаше се надолу със скърцане и тракане, които се отразяваха от стените и изпълваха пещерата с гръмко ехо. Някакво устройство караше клетката да спира на всеки етаж и хората отново натискаха копчетата и потискаха желанието си да изскочат навън. Когато най-после стигнаха дъното, дори невъзмутимият мечок изпусна с облекчение „уф-ф-ф“. Хората се заусмихваха един друг, но радостта им се оказа преждевременна.

Те напуснаха кабината, но предвидливият старец внезапно се върна и натисна копчето „нагоре“. Той искаше да провери, дали при

нужда ще могат да се върнат на върха. Изплашеният му възглас накара Хиеро и Лучара да трепнат. Асансьорът не мърдаше. Около десетина минути се опитваха да го съживят и да намерят източника на енергия. Последният очевидно се намираше някъде дълбоко под пода на пещерата, накъдето водеха кабелите. Но там беше недосегаем за тях. Следователно пътя нагоре беше отрязан.

— Струва ми се, че се спуснахме поне половин километър — каза Алдо, като изрази с думи обхваналите ги чувства.

— „Ние ще намерим друг път (нагоре) — дойде спокойната мисъл на мечока. — Нали сме на собствените си крака, а не на нещото, (което се) движи. Такава пещера трябва да има няколко изхода и ние ще ги намерим“.

Хората напуснаха мъртвия механизъм. Мъждукащата светлина им показваше покритите с дълбок слой прах гигантски машини и прибори от миналото. А от нивото на петия етаж те изглеждаха така малки. Сега разбраха, че някои от тях имат чудовищни размери. Хиеро се насочи към едно устройство, привлечен от необикновената му форма. Вървеше внимателно, като едва-едва повдигаше крака и се стараяше да не вдига прах. Когато спътниците му се присъединиха към него, той предпазливо почистваше кожата на апарата от хилядолетните натрупвания.

— Стори ми се, че това нещо изглежда някак си странно! — засмя се той и ехото му отговори. Звуците се мятаха из многочислените проходи между редовете на титаническите творения и сякаш се стремяха да избягат въвн от този лабиринт. — Това е калъфка. Всички устройства са покрити! Сега ще ги съблечем и ще видим, какво се намира отдолу. — Той внимателно повдигна края на тежката пластмасова тъкан. Свикналите с мъждукащата светлина очи срещнаха слаб метален блясък.

Възбуденият свещеник отиде при съседния агрегат, после — при следващия. Всички бяха покрити с дебели пластмасови обвивки, които благополучно бяха устояли на времето. Металните части на машините не бяха засегнати от корозията. И в това беше трудно да се повярва. Та възрастта им е няколко хиляди години! Хиеро извади кинжала си и започна да реже материята на калъфите.

— Хиеро, не е ли време да ни кажеш, какво трябва да търсим — раздаде се строгият и спокоен глас на единадесетника. — Не искам да

си пъхам носа в работите ти, но...

— Разбира се. Искях да го кажа още по-рано. Но тук има така много... Главата ми се обърка от тези чудеса!

Те стояха и разглеждаха грамадите на заобикалящите ги невероятни машини. Хиеро мислено и кратко им разказа за мисията си, описа древните компютри и задачите, които са изпълнявали и накрая обясни защо Абатствата искаха да ги притежават.

— Ако това, което Демеро ми разказа, е истина, а аз вярвам на всяка негова дума, то ние отчаяно се нуждаем от подобни устройства — завърши той словото си. — Враждебните действия против нас са координирани и силата им непрекъснато нараства. Нашата отбрана и противодействаща атака няма да бъдат ефикасни, ако не се подчиняват на желязна и непогрешима логика.

Алдо нямаше повече въпроси. Той знаеше какво трябва да търсят и се захвана да изучава близките агрегати, като се опитваше да намери разни надписи и знаци. Мечокът се присъедини към него и му помагаше да държи тежките чехли. Хиеро и Лучара последваха примера на спътниците си.

Когато час по-късно спряха да починат, избухнаха в смях, щом се погледнаха. Всеки от тях беше покрит с бял слой и дори Хърм изглеждаше като мъхесто привидение от незнаен свят.

— Нека погледнем това — произнесе брат Алдо и заприлиства бележника си, в който бе копирали намерените надписи по машините. — Засега не сме намерили нищо, което да прилича на компютър, Хиеро.

Свещеникът изтри капките пот по челото си и се замисли. Знанията на брат Алдо в областта на древните езици можеха да се окажат решаващи. Самият той си спомняше само няколко прости думи и фрази.

— Намерихме думата „машина“ и знаем, какво означава тя — продължи старецът. — Има надписи с нея, чийто смисъл е очевиден. о как работят тези устройства и за какво са били използвани, ми е съвършено неясно. Но — той изглеждаше много сериозен, — източник на енергията очевидно е силата на атома, която е станала причина за Гибелта. Аз ще се постарая да не мисля за това.

Хиеро не спомена за своите неясни подозрения, че Нечестивият в някаква степен е овладял тези или други мощни енергийни

източници. Нали черните им кораби се движат от неизвестни машини без употребата на платна!

— Ние открихме думите „Aerocondition“ и „Thermal control“ — каза Лучара.

— Да, така е, но същите думи съм срещал и в други древни селища. Те означават свеж въздух и изкуствена топлина. Не зная, как са го постигали, но е ясно, че подобни думи нямат никакво отношение нито към оръжието, нито към компютрите.

— Май ще трябва да претърсим навсякъде — предложи Хиеро след доста размисли. — Защо да не почнем от средата? Ако тук въобще има информационно-управляващ център, то най-вероятно е разположен там. Опитвам се да си спомня, как изглеждаше отгоре това място и ми се струва, че средата бе относително свободна с малко апаратура.

Планът му бе приет и те тръгнаха към центъра на пещерата. Но непрекъснато влизаха в задънени прашни проходи и трябваше да се връщат и да опитват отново. Хиеро помисли, че са като мравки, попаднали в капана на огромен и неразбираем лабиринт.

Накрая, задъхвайки се от прахта и кашляйки, те попаднаха в широк коридор между две дълги редици машини, водещ към свободното пространство в центъра. Известно време вървяха натам едва забелязвайки изкачването, докато им стана ясно, че площадката е разположена по-високо от останалата повърхност на пещерата.

Те се намираха сред безмълвните редове древни машини! Несъмнено тук се намираше центъра на управление на всички тези агрегати. Пътешествениците ги очакваше нещо интересно.

Пред тях се извисяваше голямо полусферично табло. Предназначението му веднага стана ясно — единственото нещо, което не беше покрито в тази огромна зала. Навсякъде се въргаляха купчини пластмасови ивици, без никаква прах по тях, сякаш всяко парче е било изрязано съвсем скоро и хвърлено веднага настрана. Но тридесетте стола, разположени пред необикновената сцена, си бяха запазили напълно покритието. А в средата малки нетрепкащи огънчета — три кехлибареножълти и един червен — ги питаха въпросително. Хората ги гледаха и се опитваха да осъзнаят, какво означаваше това.

— Някой е бил тука — прошепна девойката. — Кой ли са били? И кога? Тези лампички са включени от някого!

Внезапно тя рязко се обърна, сякаш искаше да хване някой, който се крие зад гърба ѝ. Но само немите грамади на машините се извисяваха над нея, а ярките огънчета в таблото показваха, че в тайнствените механизми животът не е угаснал...

Мечокът бавно тръгна напред и задуши с нос застоялия въздух на подземиеето.

— „Елате тук — предаде той. — Нещо е оставило следи. Познато ни е“ — добави той мрачно.

Хиеро пристъпи напред и наведе поглед към откритието на Хърм. Широка следа вървеше през прахта между корпусите на агрегатите в ляво от тях, минаваше край таблото, разширяваше се в безформено петно около изпокъсаното покривало, спускаше се надолу и изчезваше в друг проход. Смисълът на видяното им беше ясен. Някой е дошъл, разголил и проверил таблото, а после си отишъл. Защо ли го е направил? Къде се намира сега и кога би се върнало отново тука? Хиеро трепна. Каквото и същество да е било тука, то не е човекоподобно. И това го разбра, преди да дойде следващото съобщение от Хърм.

— „Тук е било едно от създанията на Дом или дори той самия — възникна в неговото съзнание ледената мисъл на мечока. — Нима не чувствуваш миризмата му?“ — в мозъка на четирикракия си приятел Хиеро долови леко презрение към несъвършените сетива на човека, но не обърна внимание.

Свещеникът бързо предаде предупреждението за опасността на своите спътници. В същото време заповяда на Лучара отново да запали лампата, която тя загаси веднага, щом им се удаде да въведат в действие системата за осветление на пещерата. Огънят бе единственото им оръжие против Дом и можеше да ги спаси отново, ако чудовището насъска към тях противните си твари.

— Елате тук! — завика Алдо, който разглеждаше централната част на таблото, където горяха ярките огънчета. — Струва ми се, че прочетох тези символи, или поне някои от тях. Думите, като „локатор“ и „дисплей“ са ми непознати, но тук е написано „изстрелване на ракетите“ и дълга поредица номера. Хиеро, ние сме намерили нещо ужасно! От тези места са изпращали във въздуха летящата Гибел, огромни снаряди, които са падали на планетата и са разпространявали страшната отрова и радиоактивната зараза? — старият единадесетник

бе потресен до дъното на душата си. — Вероятно — добави с трепет в гласа си, — вероятно, някои снаряди още лежат тук и чакат, да чакат, да понесат след пет хиляди години Гибелта!

Всички млъкнаха. Хората се парализираха от ужаса на мисълта, че те по грешка отново биха пуснали Гибелта.

Хиеро пръв се опомни. Бързият му мозък се справи със страха и естественото отвращение. Той бе дошъл да намери нужното оръжие за Абатствата, а вместо това бе открил смъртния враг на цялото човечество, което, макар и спящо, бе готово за действие. Не бива да допуснем Втора Гибел! — тази мисъл изтласка ужаса от съзнанието на свещеника.

— Какво означават тези огънчета? — запита той дрезгаво. Така искаше да извади Алдо от вцепенението му. Колкото и здрав да изглеждаше единадесетникът, той все пак беше стар човек. А тук се бе сблъскал с един кошмар, който мислеше за изчезнал още в далечното минало. Но се оказа, че кошмарът е жив и може всеки миг отново да се яви на света!

— Тези огънчета? — доста усилия трябваха на Алдо да се върне в действителността. — Те са означени със следните думи. Жълтите казват „stand-by“, което предполагам, че означава „чакай“. — Той посочи с пръст бисерчето червен цвят и продължи: — Тази ни казва „ALERT“ и май значи „бъди готов“. А сребърната линия води към другата част на таблото.

Старецът замърмори нещо и тръгна край таблото, следвайки с поглед през него тънката сребърна линия. Останалите вървяха зад гърба му и очакваха обяснение. Пътеводната нишка ги заведе до масивна конична издатина, под която имаше някакъв надпис. Брат Алдо се наведе и беззвучно размърда устни. После вдигна светналото си лице.

— Тук е написано... „за пълно унищожаване на системата снемете капака...“! Разбирате ли, какъв късмет е това?

— „Разбирам — неочаквано се намеси Хърм. — Вие станяхте много непредпазливи с мислите си. Изпускате ментални сигнали, дори при използване на вашата човешка реч. Вие намерихте нещо, които може да унищожи тази пещера и нас заедно с нея. Така ли е?“ — и както винаги изразяваше се спокойно и студено.

— „Аз искам да сваля този капак — каза твърдо брат Алдо, като пренебрегна изказването на мечока. — Най-хубавото, което научих на това проклето място, е, че мога да го унищожа“. — В гласът му звучеше непримирима ненавист към устройствата породили Гибелта.

— Почакай — бързо произнесе Хиеро, — нека първо разгледам този механизъм. Не забравяй, че аз съм имал работа с машини по-често от теб. Превеждай ми надписите. Обещавам ти, че няма нищо да направя без твое разрешение.

Гласът и мислите на брат Алдо издаваха силното му вълнение и Хиеро започна да се страхува, че той ще направи нещо неразумно. Единадесетникът за миг притвори очи. Когато клепачите му се вдигнаха, старецът изглеждаше по-спокоен и на устните му се появи слаба усмивка.

— Възприех мисълта ти, мое момче — каза той. — Ти си напълно прав. Не трябва да се поддавам на емоциите. Върви напред, а аз ще се опитам да ти помогна, ако е по силите ми.

Свещеникът внимателно разгледа коничната издатина. На върха ѝ имаше ребра — най-вероятно да не се плъзгат пръстите. Хвана го внимателно и се опита да го завърти. С леко скърцане капачето започна да се върти. След няколко секунди го вдигна и остави настрана. Отдолу се намираше нещо приличащо на часовников циферблат с голям червен бутон в средата. Тридесет цифри, нанесени направо на метала в съответствие с древната система заобикаляха кръглата вдлъбнатина, в която бе поставен показалецът. За последния Хиеро установи, че лесно може да се разположи срещу всяка цифра.

— Сигурен съм, че тези цифри означават часовете — каза брат Алдо. — С това устройство се посочва времето, до тридесет часа, а после може да се изчезне.

— А ако са минути или други единици за време, каквито ние сега не използваме? — осъмни се Хиеро. Зад него се чуваше възбуденото дишане на Лучара и сумтенето на мечока.

— Този надпис казва „Часовник“ — старецът посочи две малки букви, които Хиеро не бе успял да забележи. — Това е съкращението на „час“, което много пъти съм срещал в древните надписи.

— Прости ми недоверието — каза Хиеро, — честно казано, нервен съм. Добре ще бъде, да починем и да се нахраним. На повърхността сигурно е вече нощ.

Думите на Хиеро накараха пътешествениците да усетят, колко са гладни и уморени. Докато Лучара подреждаше трапезата, Хърм се просна направо на пода и демонстрира пълно изтощение.

— „Ти си толкова дебел, че можеш да преживееш цяла седмица без храна — предаде му момичето заедно с голямо парче месо. — Май ще трябва да поотслабнеш!“ — допълни тя и напъха пръстите си в гъстата му козина.

Пътешествениците ядяха сухари и месо и пиеха вода от голямата бутилка. В края на трапезата водата намаля наполовина и Хиеро се обезпокои, че тя скоро ще свърши, а друга в пещерата засега не бяха открили. Но в този миг вниманието му бе привлечено от Хърм, който внезапно скочи на крака. Мечокът надигна нагоре глава, сякаш се прислушваше в нещо.

— „Те не са се върнали — дойде мисълта му. — Долових това от съзнанието на Хаймп. Опитва се нещо да ни предаде. Разтревожен е!“

Хиеро и Алдо едновременно затвориха очи и се опитаха да достигнат съзнанието на капитана, горе, високо над тях, сред увитата в тъмнина равнина. Хаймп усети незримото им присъствие и удвои старанието си. Той не можеше да изпрати свързано ментално съобщение, но двамата телепати упорито долавяха откъслечните му мисли, запитваха го, уточняваха и анализираха емоциите и образите, възникващи в мозъка на малкия моряк. Накрая историята, която Хаймп искаше да им разкаже, придоби ясни очертания.

Часовоят забелязал някакво движение, разтревожил се и събудил Хаймп. Той, на свой ред, вдигнал Блуто и двама млади моряци. Заповядал на боцмана да събуди хората, тихо да съберат лагера и да се въоръжат. Капитанът с хората си тръгнал предпазливо напред. Внезапно чули слабо тропане. Промъкнали се по близо до пътя и видели в лунната светлина няколко ездача на хопери.

— „На какво“ — мислено запита Хиеро.

— „Не се отвличай, после ще ти обясня“ — отвърна Алдо.

Хаймп направил засада, ловко примамил един ездач, убил хопера му и го пленил безшумно. Този човек, той се оказал човек, бил заведен в лагера и веднага разпитан. Морякът научил тревожни новини. Цяла малка армия, няколко отряди на Нечестивия, хора и лемути, се движела на юг. Пленникът бил един от разузнавачите на тази войска. Отивали в „подземния свят“ и на командирите им била известна „вратата“, през

която може да се влезе там. Войската била водена от няколко майстори на Черното Братство (Хаймп ги нарече „магьосници“). Те преследвали някакъв страшен човек от север, който бил страшен техен враг и трябвало да бъде унищожен на всяка цена. Капитанът искаше веднага да получи указания, тъй като врагът ги приближаваше. Това беше всичко.

Хиеро не загуби нито миг. Пленникът да бъде убит — в противен случай менталното му излъчване може да ги издаде. Освен това оставаше надеждата, че изчезването му, може да бъде приписано на силен хищник или някаква случайност. А и свещеникът не жалеше слугите на Нечестивия. Моряците, заедно с Клотц, колкото се може побързо и по-тихо, да се оттеглят на север. Даде нарежданията си и се обърна към спътниците си, като накратко разказа за съдържанието на преговорите с Хаймп. Алдо бе чул всичко сам, но Лучара и Хърм се разтревожиха от неприятните новини. Девойката плесна отчаяно с ръце.

— Те отиват в „подземния свят“, а това означава тук! Хиеро, Хърм каза, че мислите ни вдигали много шум. Сигурно магьосниците са ги прехванали. Тук има друг изход и те го знаят. Ние сме в капан!

Но Хърм си оставаше спокоен.

— „Казах, че мислите шумно, но едва ли това би им помогнало да ни открият в огромната пещера. Ние трябва да намерим път нагоре. Имаме още време — той спря за миг, а после допълни: — Кажете ми, кога ще искате да си тръгнем?“

Алдо докосна рамото на свещеника.

— Разбира се, ние сме дали пътеводна нишка на Нечестивия, но не е станало сега. Предполагам, че са доловили смущенията на менталното поле при разправията ни с Дом. Не се обвинявай, момчето ми. Това беше неизбежно. Изглежда, са тръгнали от Ниана порано, отколкото сме предполагали и са се насочили по търговския път. После, по време на борбата ни с Дом, главатарите им са уточнили местоположението ни.

— Това е З’дан — горчиво произнесе Хиеро. — Заклел се е да ме убие или да умре. Сигурно, доста се е потрудил, преди да ни намери тук! Сега, с Божието Име в сърцето, трябва да се сражаваме или да бягаме. — Той обходи с поглед залялото с бледа светлина пространство около тях. Рамената му се отпуснаха, а гърба преви.

— Мисли и търси! — прогърмя Алдо и гневно размаха ръце. — Ти си воин, ти си свещеник! Сега няма време за униние. Те както преди страшно се боят от теб! Иначе защо не са използвали менталните си сили да хванат Хаймп? Те носят блокиращи устройства и механични ментални щитове. Сам ги видя. И това е от страх! Опитай се да използваш ужаса, от който са обхванати враговете ни. Мисли, момчето ми!

Лучара замълча. Приблужи се до Хиеро, постави длани на раменете му и се вгледа с любов в бронзовото и сурово лице. После докосна с пръсти челото му и се дръпна настрана. Мъжът ѝ е тук, заедно с нея, и ще намери изход. Останалото не е важно.

Този двоен призив от думи и жестове ободри Хиеро. Странната и огромна гробница, в която бяха затворени, повече не го плашеше. Напротив, пещерата трябваше да им стане съюзник! Напрегна се и започна да търси решение на създалото се положение. Брат Алдо по израза на лицето му разбра, че трябва да чака. Водачът им е отново с тях.

Хиеро се опита да прецени два фактора. Единият представляваше Дом, другият — незавършената му мисия. Накрая каза:

— Сега ще се разпръснем. Нека всеки бележи пътя си — така ще може бързо да се върне. — Хиеро погледна мечока и му предаде: — „Хърм, ти ще тръгнеш с Лучара. Намериш ли следи на Дом или враговете ни, веднага ни съобщи“ — Сетне свещеникът се обърна към стария единадесетник: — Брат Алдо, огледай внимателно всички знаци и надписи, може би ще намерим компютри, ако въобще тези проклети неща са тук.

— Непременно трябва да ги има — дойде отговорът. — Ние сме чели в книгите, че именно компютрите са изпращали по света това ужасно оръжие и са му заповядвали къде да лети и кого да убива. Следователно, тук има поне едно такова устройство.

Единадесетникът се обърна и като поклащаше тежката си сопа, с големи крачки се насочи в близкия проход. Лучара и мечокът тръгнаха в друга посока. Хиеро искаше да остане сам, да измисли някакъв хитър план и да се опита да го приложи. Опасна и рискована идея зрееше в главата му, но очевидно само тя даваше надежда за спасение.

Изследва менталното поле и мигновено откри враговете. Резултатите го поразиха. Той бе забравил да запита Хаймп, имал ли е разузнавача на Нечестивия прибор, подобен на този, който намериха у Плешивия Рок и глита. Сега установи, че всички преследвачи, независимо дали са хора или лемути, притежават ментална защита. Той дори не може да ги преброи, удаде му се само да определи разстоянието до вълната на менталната аура, която проникваше през защитните екрани. Подобно на прилив тя идваше от юг и се намираще близо. Развълнува се, когато разбра, че трябва за кратко време да направи много неща.

Свещеникът трезво прецени шансовете си. Ясно му беше едно — слугите на Нечестивия по някакъв начин бяха получили сведения за това място и без никакво колебание идваха насам. Но означаваше ли това, че и преди са влизали в пещерата? Поразмисли и му се стори малко вероятно. Само контролното табло от цялото огромно богатство на подземие то носеше следи от присъствието на живо същество. И той знаеше, че тези следи не са от човек.

Не, майсторите на Черното Братство още не са успели да проникнат тук. Сведения за мястото са могли да получат от своите архиви, от древните документи, по същия начин както и Съвета на Абатствата. Това подземно селище беше означено на отнетата от С'нерг карта. Очевидно, враговете им имаха и други още по-подробни карти. Пещерата ги е интересувала и рано или късно те са щели да я изследват.

Но въоръженият отряд идва насам не по план за изследвания, а с единствената задача да ги унищожи. Нечестивият, дали интуитивно, дали по импулсите ментална енергия, съпровождаща схватката му с Дом, бе успял да го открие. Брат Алдо е прав — сражението с Дом действително е могло да се усети на далечно разстояние.

Всичко това се пронесе през главата на Хиеро за миг. Докато размишляваше, се наведе над централната част на таблото. Пръстите на протегнатата му ръка докоснаха стрелката на механизма за самоунищожението. Лостчето с лекота се задвижи и застана в нужното положение. Свещеникът дръпна ръката си и като хипнотизиран няколко секунди гледаше страшния прибор. После се прекръсти и решително натисна бутона в центъра на циферблата. Раздаде се рязко щракане, което го накара да трепне, но повече нищо не стана.

Той постави на мястото му предпазния капак и бързо тръгна към един от източните тунели, входа в който бе забелязал от платформата. Добре си представяше пътя и се движеше бързо, макар и с обичайната си предпазливост. От време на време се свързваше с Алдо и Лучара, късо им съобщаваше къде се намира, но нито за миг не забравяше за Дом и беше готов да отрази всеки изненадващ ментален удар.

Внезапно видя в прахта олигавена ивица — следа от чудовищното творение на Дом. Следата се точеше по иначе тесния проход в ляво от него. Хиеро измина тридесетима метра и зави в следващия, паралелен на първия коридор. Пригответи арбалета си и запали масленицата си. Върховете на стрелите му бяха обвити в просмукан с масло канап. Сега можеше по всяко време да пусне огнена стрела. Ако имам на разположение поне един миг, развълнувано помисли той.

Скоро добре познатата миризма на органично гниене докосна ноздрите на свещеника. Сладникавото и отвратително зловоние бе несъмнен знак, че приближава мястото, където Дом се намира. Проходът, по който вървеше, завърши. Спря се в сянката на най-близкия механизъм, погледна зад ъгъла, но веднага се дръпна обратно. Там се намираха творенията на Дом!

Тук, в подземие то тази чудовищна растителност изглеждаше още по-отвратително, отколкото на повърхността. Изглеждаше така, сякаш в това тайно скривалище Дом я е създавал и отглеждал особено грижливо. Несъмнено тя не изискваше слънчева светлина. Много от лилавите разклонения излъчваха неприятна светлина.

До източната стена на пещерата се бе събрала голяма черна локва, по повърхността на която плаваше тлъста пяна. От широките цепнатини в скалите се стичаше вода в това своеобразно езеро, образувано в естествената вдлъбнатина на дъното на пещерата. Хвърленият бегъл поглед на Хиеро му показва, че тази стена, очевидно не е била завършена. Строителите от древността не бяха успели да я изгладят и грапавините на гранита стърчаха в първична голота.

Около водата се издигаха гъсталаци тънки и островърхи растения. Невероятните и пъстри цветове, оранжевожълти, червеникаворъждиви, виолетови им придаваха вид на гноен цирей, издул се от черния камък. По върховете им святкаха разни кръгли

образования. Едва сега свещеникът разбра, какви странни пръти бе забелязал още при първото си оглеждане на пещерата.

Той отново предпазливо надникна зад ъгъла на механичния гигант, в сянката на който се криеше. Разгледа фантастичната пародия на гора и изпита едновременно ужас и възхищение. Колкото и чужд да изглеждаше Дом, той твореше нещата си съразмерно и величествено. Осъзна тази си мисъл и веднага направи проверка на разума си. Не бе забравил първия си допир в Дом и се страхуваше да не го завлече отново в някой ментален капан.

Но тази мисъл не беше внушена отвън. Мозъкът му беше напълно свободен. Освен това свещеникът изпита усещането, че се намира близо до тайното убежище на Дом, което чудовището смята за напълно безопасно и недостъпно за външния свят. Той не можеше да си обясни, откъде идва тази убеденост. Вероятно по време на борбата с Дом бе влязъл в такъв тесен ментален контакт с владетеля на плесента и гнилотата, че успяваше да улови на ниво подсъзнание отгласи на дълбочинните мисловни процеси. Сякаш някаква странна връзка го съединяваше с врага му.

„Поне тази растителност не се движи“, помисли си Хиеро и се нареди да продължи пътя си. Но в същия миг долови едва забележимо поклатане на сенките. Замря и се загледа в мъждукащите смътни краски на гъсталаците. Тази ужасна гора беше жива!

Стеблата на копиеобразните растения се люлееха в забавен ритъм. Очевидно тези странни създания нямаха корени и затова се обръщаха на своите надебелени основи, сякаш изпълняваха някакъв танц или тържествен религиозен обред. Те се стремяха едно към друго и когато се допираха, конвулсивна тръпка пробягваше по тях. Тези с закръглените светещи образования по върховете сякаш пронизваха с тях партньорите си. Ако се сблъскваха две флуоресциращи тела, по основите им се издуваха пъпки мека плът и окапваха, когато растенията бавно и неохотно се раздалечаваха и насочваха към други съседи.

Хиеро разбра, че тези странни същества притежават известна способност за усещане. Подобно на отвратителните лигави чудовища, умеещи да усещат враговете и да реагират на хранително дразнене, тези създания на Дом също чувствуваха, реагираха и дори бе възможно да мислят. Той бе сигурен, че ако го забележат, ще го познаят, ще го

хванат и най-вероятно ще го убият. Свещеникът предпазливо се дръпна под закрилата на гигантската машина.

Чудноватата гора скриваше частично от погледа му черния отвор на тунела. В това че той водеше към важна част на скрития в земните недра комплекс, въобще не се съмняваше. Доколкото можеше да го разгледа, сводът на тунела се издигаше на височина десетина метра над пода. Очевидно тук беше главния вход в пещерата, през който са доставяли смъртоносните снаряди. Но плесента и течната кал по подстъпите към тунела показваха, че тук хора отдавна не са се появявали.

Какво пък, да се опитам, да изуча всичко, което мога, помисли свещеникът и внимателно се задвижи обратно по прохода между древните механизми, далеч от застоялата черна вода и обкръжаващата я страшно гора. Когато зави в напречния коридор, си плю на петите и затича към южната част на пещерата, като непрекъснато следеше прииждащите вълни ментална енергия от ордите на Нечестивия. Враговете не променяха посоката на движение и бе ясно, че ще се появят от южния тунел.

Хиеро се спря за миг и пресметна различни варианти на предстоящите събития. В едно беше сигурен. Враговете му няма да успеят да определят менталните излъчвания на неговия мозък, нито пък на спътниците му. Менталната мощ на свещеника бе нараснала толкова, че можеше да защити не малко разумни същества с непробиваем телепатичен щит. А такава защита изискваше значително по-малко усилия от менталната атака, защото я поддържаше почти несъзнателно.

Той се свърза с приятелите си и ги повика при себе си, независимо дали са научили нещо интересно или не. Очакваше ги скрит в сянката на поредния механичен гигант. Първо се показа бялата брада на Алдо, а след няколко минути дойдоха Лучара и Хърм. Свещеникът беше така загрижен, че не забеляза малкия пакет в ръката на девойката.

— Вижте — каза той, като чертаеше с пръст по прашната завивка на машината. В мъждукащата светлина бе трудно да се различат линиите и Хиеро поднесе огънчето на масленицата по близо до картината. — Намираме се тук. Това е малко езеро до източната страна. В тунела зад него е леговището на Дом. После ще ви разкажа,

как го научих. А тук — прекара нова линия — е южния вход. По този път ще дойдат бойците на Нечестивия. Асансьорът е счупен и ние няма как да се измъкнем по предишния път. Затова ще използваме тунела, от който ще се появят враговете. Но да го направим успешно, трябва да ми помогнете и точно да изпълните нарежданията ми — той се усмихна, а лицето му изглеждаше оживено и решително. — Разбира се, съществува вероятност плана ми да се провали. Зависи от две неща. Първо — З’дан с такава злоба иска да ме хване, че се надявам да не мисли трезво и да не предвиди неочакваната заплаха. Второ — там ще има още един, който също не е способен да мисли трезво. Нито единият, нито другият знаят нещо един за друг. Такъв е планът ми и предполагам, че ще успее.

Брат Алдо се усмихна в сивата си брада.

— Разбирам, какво си замислил, момчето ми. Трябва да призная, шанс да успее съществува. А ние какво трябва да правим?

Когато Хиеро изложи плана си на Хърм, последният седна на задните си лапи и заклати глава.

— „Ужасна идея, приятелю Хиеро — прописка мисълта му. — Надявам се, че ако сработи, както трябва, ще успеем да излезем оттук живи“.

Лучара не каза нищо. Прегърна Хиеро през рамо, притисна се до него, а лицето си положи на гърдите му.

— Ще направим следното — продължи свещеникът. — Всички вие отивате в югозападния край на този механичен лабиринт и се скривате там най-старателно. Малко по-късно идвам и аз. А сега отивам отново там, където бях. Бързайте! — той нежно целуна косите на девойката и я отблъсна от себе си. Армията на Нечестивия беше вече близо!

Връщането до подземното езеро зае няколко минути. Следите му ясно се виждаха по пласта хилядолетна прах. Иззад ъгъла на огромния механизъм погледна кошмарната градина, украсяваща жилището на Дом. В мъждукащата светлина от тавана, чудовищните растения продължаваха бавния си танц на допирания и изпускане на зловония.

Хиеро вдигна арбалета си, прицели се, после наведе оръжието. Извади стрела и запали пропития с масло бинтован връх. С привично движение, доведено от тренировките до автоматизъм, той постави горящата стрела в улея, прицели се и натисна спусъка. Пламтящият

снаряд изчерта дъга над черната вода и се заби в стеблото на едно от най-високите растения.

Резултатът се видя веднага. Яростен пламък обхвана стеблото, растението се сви, огънят се метна нагоре и встрани, като мигновено се прехвърли на съседите. Навсякъде хвърчаха искри. Хиеро се канеше да изстреля още една стрела, но пожарът се разпространяваше така бързо, че нямаше никакъв смисъл. Изгаси масленицата си и я окачи на колана си.

Разнесе се такъв ужасен вик, чийто тон вибрираше около такава висока нота, че ушите направо изпитаха остра болка. Хиеро разбра, че това са писъците и воплите на агонизиращите отвратителни същества-полурастения, загиващи в прегръдките на огнената стихия. Така сигурно викат демоните в ада, помисли той и за миг усети жал. Тези твари бяха живи и подвластни на болката и страха.

Но после си спомни за мисията си и решително тръгна напред.

Странните растения, тези, които още не се гърчеха в огъня, някакси осъзнаха присъствието му. Той беше прав, когато предполагаше, че тези същества могат да чувствуват и мислят. Безспорно, те разбраха причината за гибелта им. Високите като колони стебла се притиснаха едно до друго и като копия в ръцете на невидими титани се насочиха право в него. Почти физически усети изригващата от тях вълна ненавист.

Страшната гора, творбата на Дом, гореше. Езиците на пламъците обхващаха все нови и нови растения. Облаци дим се кълбяха под свода на тавана. Прах и пепел се сипеше по голите скали. Великолепието на зрелището едва не погуби Хиеро. Върха на едно оцеляло досега растение, насочен право в него, внезапно се озари с фосфоресциращ пламък и изстреля някаква лепкава материя, която се пръсна на червени капки във въздуха. Атаката бе така неочаквана, че човекът едва отскочи настрани. Само миг забавяне и щеше да попадне под дъжда горяща слуз. Но въпреки това няколко капки се блъснаха в обувките му, а една попадна на дланта му. Усети рязка болка и побърза да изтрие отровата с парче плат. После побърза да се скрие под защитата на корпуса на машината. Още няколко струйки минаха над главата му. Той се притисна с гръб към прашното покривало на устройството и като стисна ръце пред гърдите си, произнесе кратка молитва. Вече около четвърт час настойчиво и обмислено

провокираше владетеля на зловонното царство. Но къде е той? Защо не предприема нищо? Или неговите предположения са неверни? Като настрои съзнанието си и инстинктивно напрегна тялото си, свещеникът зачака менталната атака на страшния си противник. Отвратителната миризма на горяща плът и гъстия дим не можеха да му доставят удоволствие. Къде си ти, Дом, проклет да си?! И тогава Дом се появи!

Преди човекът да осъзнае ставащото, вонещите води на подземното езеро налетяха на бреговете, вълни на кръгове побягнаха по черната повърхност и нещо желеобразно и блестящо изникна от гадната течност. Дом изплава над водата! И менталните удари се посипаха по самотния човек, замрял до гигантските машини — творение и проклетие на прадедите му.

Хиеро предварително се бе приготвил за този двубой. Още по време на първата си среща с чудовището се постара да разбере и анализира странната му способност да парализира разумните и живи същества. Бе стигнал до извода, че то атакува по-скоро психиката, отколкото направо мозъка. Мишена са нервните възли, които управляват тялото, а не процесите на мислене и следователно разсъдъка на жертвата. Очевидно, Дом влияеше на човешкото подсъзнание и сега именно тези канали, водещи в светая светих на собственото аз, свещеникът прикриваше особено старателно. В едно далечно кътче на мозъка му възникна като слабо пламъче учудването пред неочаквано скромните размери на страшилището. Кафеникавата лигава плът се издигаше не повече от главата на човек, а обиколката ѝ бе около пет-шест метра. То сякаш запазваше странната си четириъгълна форма, но линиите на тялото му непрекъснато трептяха и се колебаеха, което предизвикваше погнуса и главоболие.

Освен това Хиеро забеляза, че чудовището се придвижва на дебелата си основа, по подобие на растенията-животни на брега на езерото, при това доста бързо, но свещеникът пресметна, че може да го изпревари.

Желеподобната маса изпълзя на брега и се устреми към човека, а от нея се показаха подобни като на октопод пипала и се размятаха на всички страни. И в този миг невероятна ментална мощ, засилена с яростна ненавист, удари мозъка на свещеника. За части от секундата връзката на човека с това невероятно творение на еволюцията,

подтиквана от радиацията, стана така тясна, че мислите им се оплетоха подобно клоните на растящи наблизко дървета. Хиеро веднага разбра, защо Дом се крие в дълбините на езерото и какво е унищожил със стрелата си на брега. Гъсталаците от странни полурастения-животни, чувстващи и дори мислещи, бяха всъщност харема на чудовищния си повелител!

Менталната преграда, пазеща подсъзнанието на свещеника, беше здрава и независимо от всички старания на Дом той можеше да се придвижва. Помоли се Бог да му изпрати повече сили и се хвърли да бяга по прохода между двата реда безмълвни машини. Чудовището се плъзгаше след него, а още по-назад въртейки се бясно напредваха оцелелите копиеобразни твари.

Хиеро разбра, че Дом го е познал. Странният мозък, съсредоточие на много различни разуми, беше замъглен от ненавист и гняв. Ненавист към това нищожество, което вече успя веднъж да се възпротиви на безграничната му власт и да погуби много негови творения там, на повърхността на земята! Ненавист към страшния враг, който проникна в тайното му убежище и посегна на самките му. По-бързо след него, да унищожи, разкъса и смачка непокорния. За нищо друго Дом не можеше да мисли! скоростта му нарастваше, а пипалата удряха въздуха и се опитваха да хванат човека.

Като внимателно съобразяваше бързината на бягането си с движението на преследващата го глутници, Хиеро се носеше напред. Бе блокирал разума си и на непреставащите атаки само се бранеше, без да се опитва, да отвърна на удара с удар. В създаденото положение не искаше да рискува — можеше да оголи за Дом някои неизвестни и нему участъци на мозъка си, където чудовището да се промъкне и да използва други начини на нападение. Не беше ясно, какво може да постигне Дом, ако преодолее обхваналата го безумна ярост и започне да мисли разумно.

Странната гонитба продължаваше из прашните коридори, а мъждукащите лампи на тавана равнодушно и оскъдно ги осветяваха. Човекът бягаше с отмерена крачка, а господарят на царството на плесените се стремеше да го настигне и убие. Но освен звуците на леките стъпки и дишането на Хиеро, съпроводжани от слабо свистене на преследвачите му, нищо друго не се чуваше. На някой наблюдател от загиналата раса това би се сторило необяснимо, нещо

като странен спектакъл на призрочни сенки. Квадратният Дом и свитата му копиеобразни твари се плъзгаха над пода. Човекът вдигаше прах. Древните машини, покрити с дебелите си калъфи, се издигаха наоколо подобни на вкаменелости от още по-далечни епохи.

Свещеникът водеше преследвачите си към южния тунел по сложен зигзагообразен път. Стараеше се маршрута да не стане очевиден за Дом и в същото време да не се отклонява много от избраната посока. И ето! Най-последно ухото му долови звуците, които чакаше с такова нетърпение. От далечината се донасяше приглушено топуркане на крака. Отрядите на Нечестивия влизаха в пещерата! Като се стараеше за пази силите си, Хиеро продължаваше да бяга, а неумолимият като съдбата господар на плесента с остатъка на харема си тичаше по следите му. Хилядолетната прах падаше по тях и ги боядисваше в еднообразен сив цвят.

На предварително избрано кръстовище на два перпендикулярни прохода Хиеро рязко увеличи скоростта си. Внезапно крачката му стана по-широка и той полетя като птица, примамила ловеца далеч от гнездото си и сложила край на опасната игра. Зави в напречния коридор, който водеше право към южната стена, премина по него за секунди, зави още веднъж и се мушна в една тясна цепнатина между две гигантски машини. Сега се бе откъснал значително от преследвачите си и се намираше значително по-наляво от първоначалния си маршрут. Насочи вниманието си само на входа на южния тунел. Това, което видя, го накара да затаи за миг дъх.

В пещерата, редица след редица, навлизаха войните на Нечестивия. Докато свещеникът ги съзерцаваше, последният войник премина под високия свод на тунела и входа в него зейна празен. Бяха не по-малко от двеста души, облечени в черни дрехи с дълги пики на рамо и група лемути покрити единствено от собствената си кожа. Сред последните имаше Космати Ревльовци, хора-плъхове и няколко нови за него създания, приличащи на глита от пиратския кораб — сивата им, сякаш покрити с дребни плочки кожа проблясваше на мъждукащата светлина от тавана. В ариегарда на колоната вървяха хора в черни наметала и нахлупени качулки. Хиеро се усмихна. Да, адептите на Нечестивия добре са се подготвили за похода, като са изпратили цяла армия против един човек!

И тогава се почна това, което чакаше. Първата половина на отчаяния му план се изпълни! В широкия централен проход изпълнен с безразсъдна ярост против целия човешки род изникна Дом!

От скривалището си Хиеро успя да види всички подробности на разигралата се страшна драма. Колоните замръзнаха на място. Войската се намираше на празно място между стената на пещерата и струпванията от машини в центъра. Ни хора, ни лемути помръдваха. И малката група Майстори на Черното Братство не трепваше, само бяха сблизили качулките си и сякаш се опитваха да разтопят грамади лед, който беше паднал между тях.

Свещеникът хвърли поглед към Дом. Чудовището също бе застинало недалеч от централния коридор. Свитата му се бе струпала зад гърба. Изглежда, той свирепо се бореше с новия противник и се опитваше да овладее новата ситуация. И му се удаде! Във всеки случай защитните прибори не спасиха слугите на Нечестивия от менталния удар.

„Стиснаха си здраво лапите! Отлично!“ — тържествено помисли свещеникът, докато наблюдаваше безмълвния двубой. Усещаше, как адептите на Нечестивия прилагат невероятни усилия, да си върнат свободата. А непрекъснатия натиск на Дом върху мозъка му престана. Чудовището преди никога не бе се сблъсквало с такова число врагове едновременно и цялата му мощ бе насочена да ги държи неподвижни. Какво ще направи чудовището с тях? Дали няма да извика на помощ слугите си от повърхността? Но пътя насам съвсем не е кратък и следователно Хиеро ще има достатъчно време за да завърши успешно плана си.

Затича се по левия край на южната редица машини, като се стараеше да се намира непрекъснато в сянката им. Сякаш нито Дом, нито слугите на Нечестивия забелязаха очертанията на леката му фигура. Пресече широката следа, водеща към центъра на механичния лабиринт и след няколко мига се оказа в скромната ниша, където го чакаха брат Алдо, девойката и мечока. Лицата на хората бяха развълнувани и напрегнати. Дори флегматичният Хърм нетърпеливо пристъпваше от лапа на лапа и възбудено душеше застоялия въздух.

— „Да вървим! — повика ги Хиеро. — Не позволявайте на мислите си да скитат наоколо! Пазя ви с телепатичен щит, но знае ли

някой, дали е достатъчно? Алдо, ако можеш, опитай да изградиш допълнителна защита. А сега, напред!“

— Хиеро! — възкликна Лучара и се опита да му каже нещо, но той я спря с рязко махане на ръка.

Тръгнаха към южната страна и бързо минаха през празното пространство. Свещеникът държеше Лучара за ръка; и когато тя видя застиналите редици на враговете им, усети трепета на пръстите ѝ. Но девойката не каза нищо. Алдо и Хърм вървяха след тях и вдигаха облаци сива прах.

„Сега — помисли Хиеро — враговете могат да ни видят. Бог да ни помага, ако защитата ми се пропука!“

Дом усети движението им. Независимо от усилията, които прилагаше да държи неподвижни войниците на Нечестивия, той се опита да нанесе удар и по новата цел. Хиеро с лекота го отрази. Хватките на чудовището не представляваха тайна за свещеника; освен това то не можеше да използва против него пълните си сили.

Но за другия противник, който никога не беше срещал нещо подобно, сражението бе загубено. Войската на Нечестивия, и хора и лемути, и предводители, и роби, всички бяха застинали неподвижно и не успяваха да помръднат и пръст. Двете зли сили си свързаха една друга протягащите се към гърлото на Хиеро ръце.

Той вървеше край редовете облечени в черни плащове войници, чиито глави се пазеха от тъмни метални шлемове, над които стърчаха дълги копия, държани с конвулсивно стиснати ръце. Когато четворката ги отмина, в очите им засвятка смъртоносна ненавист, но несъкрушимите клещи на Дом сковаваха телата им.

Зад гърба на войниците се намираше неподвижната сега група на хората-плъхове. Тези дяволски твари бяха добре познати на Хиеро. Огромните гризачи-мутанти с развит интелект и остри нокти на лапите, почти не отстъпващи по ловкост на човешката длан, бяха опасни противници. Въоръжени бяха с дълги ножове, тояги и пики, а през покритите с дълги гъсти косми тела се увиваха широки кожени ремъци, на които бяха закачени торби със запаси и снаряжение. Но парализирани от Дом те не можеха да мръднат и само зачервените им очи излъчваха яростна злоба.

В края на колоната, близо до изхода от тунела, стояха предводителите на вражеската войска — шест мрачни фигури в ниско

нахлупени качулки. Когато ги отминаваше Хиеро почти физически усети изливащите се потоци ненавист. Той не се съмняваше, че всеки от тези чародеи с радост би приел смъртта, ако заедно с това можеше да унищожи и него, но сега те бяха безпомощни, като зайчета в лапите на лисицата. Очевидно, не разбираха източника на менталната сила на Дом и не можеха да разгадаят методите му на борба. Неочакваната атака ги бе сковала по същия начин, както свещеника при първата му среща с чудовището.

Арбалетът му висеше на рамото, с дясната си ръка държеше готов късия меч, а с лявата здраво стискаше треперещите пръсти на Лучара. Но страха, че един или няколко войници на Нечестивия биха могли да се освободят от яката хватка на Дом, се оказа безпочвен. Когато заобиколиха групата Космати Ревльоци, чиято миризма потисна зловонието на Дом, той се разбърза още повече. Спътниците му се стараеха да не изостават. Те навлязоха в тунела и сега свещеникът разбра, защо враговете са избрали този път в пещерата.

Пред тях се простираше полегат под с широчина около десетина метра. Началото на тунела се виждаше добре, в идващата от пещерата мъждукаща светлина, но после завиваше и там в далечината цареше тъмнина. Стотиците крака бяха направили истинска пътека в дебелия слой прах.

Свещеникът спря, чулна огнилото и отново запали масленицата. После посочи с ръка дълбините на тунела и подчинявайки се на мълчаливата заповед, спътниците му тръгнаха напред. Хиеро остана сам и хвърли последен поглед на огромното струпване на машини в центъра на пещерата и на драматичната сцена, която се разиграваше на техния фон. Той усещаше яростната борба на менталните сили. Адептите на Нечестивия упорито се опитваха да се изтръгнат от хватката на Дом. Погледът му се плъзна по ъгловатото и ниско тяло на чудовището, по мръсночервените и заострени нагоре спътници от свитата му и се спря на безмълвната и неподвижна армия.

После рязко се обърна и бързо тръгна нагоре по тунела, вдигайки високо светилника си и търсейки спътниците си. Не можеше да са отишли далече и той скоро ги настигна. Лучара му хвърли бърз поглед, но той с махане на ръка я подкани да побърза. Още известно време вървяха мълчаливо, преди момичето да попита:

— Това чудовище в пещерата... още дълго ли ще ги държи, как мислиш?

— Сега не е време да говорим за това — сухо отвърна Хиеро. — Моля те, момичето ми, дишай дълбоко. Заплашва ни смъртна опасност и тя се приближава с всяка измината минута.

Девојката не се обиди на суровата забележка — разбираше, че той има причини да говори така. Пътешествениците продължаваха да вървят мълчаливо с бързото темпо, което им задаваше водача. Подът на тунела постепенно си вдигаше, но наклонът едва се забелязваше. По стените на подземния коридор пробягваха метални тръби, врязани в скалата с микроскопична точност, а над тях се извиаха като змии черни кабели. На два пъти минаваха през широки зали, оборудвани с различна апаратура, но не се спираха. Тук нямаше осветление и само глинените им лампи прогонваха тъмнината.

„Това трябва да е главния път в пещерата“ — помисли Хиеро и продължи механично да премества уморените си крака. Вървяха така дълго, струваше им се цяла вечност, но не се осмелиха да спрат за почивка. Наистина, Лучара и Хърм изглеждаха достатъчно свежи, но като се вслушваше в тежкото дишане на Алдо, свещеникът разбираше, че силите на стария единадесетник са на изчерпване.

— Успяхте ли, да намерите нещо приличащо на компютър? — запита по едно време Хиеро.

— Не — отвърна Алдо. — В този подземен лабиринт търсенето може да продължи седмици и дори месеци. Но Лучара намери нещо и го носи със себе си. — Гласът на старецът беше чист и ясен и изглежда, можеше още да върви. Хиеро се успокои, но за всеки случай намали малко скоростта. Брат Алдо докосна с ръка рамото му и той обърна към него загриженото си лице. — Как смяташ, момчето ми, дали слугите на Нечестивия ще успеят сами да се освободят? Имат много хора и товарни животни. Намерят ли нещо, ще се разрази катастрофа. И този Дом. Силата му е неизмерима. Какво може да му се опре, ако завладее знанията на миналото?

— Дом не се интересува нито от минало, нито от машини, нито от оръжие. Той е като всяко друго живо същество, мисли и чувствава и аз го възприемам. Не му трябва механични устройства. Занимава го само това, което може да създаде или да отгледа сам. Неговите прибори и механизми са живите твари. — Хиеро забрави да запита за

находката на Лучара. Тревогата не го напущаше и той неволно увеличи скоростта.

Изслушвайки го в движение свещеникът, единадесетникът поклати глава и каза:

— Възможно е да си прав. Но несъмнено Дом или едно от създанията му са били до главното табло и даже е свалило калъфа от него. Не забравяй това.

— Помня — усмихна се Хиеро — и за всеки случай съм взел някои мерки. Как смяташ, колко време вече вървим?

— Не по-малко от два часа. Тук в безопасност ли сме?

— Не. Трябва да излезем на повърхността и да вървим, докато се държим на краката си. Напрежението на менталното поле в пещерата нараства. Усещам го! И ми се струва, че Дом отслабва!

— Ако те го унищожат, ще започнат да ни преследват — обезпокои се Лучара. — Възможно ли е по-някакъв начин да блокираме този тунел?

— Може би — отвърна кратко Хиеро.

— Нима те ще успеят да се противопоставят на Дом? — Алдо замислено поглади брадата си. — Неговата мощ ми изглежда безгранична.

— Да, той е много силен — съгласи се Хиеро. — Но той никога преди не е контролирал толкова много разуми едновременно. И сред тях няколко мощни и тренирани, които се опитват да се освободят с общи усилия! Усещам, как Дом пази силите си и дори не смее да се мръдне. Но той чака още някого. Вероятно е извикал гадните си твари, които се хранят с животни. А и майсторите на Нечестивия се сражават свирепо. Интензивността на менталните им полета нараства, усещам го, независимо на защитните им прегради.

— Аз също го усещам — кимна Алдо. — Нима те ще убият това фантастично създание? Как бих искал да го изуча, да разбера какво мисли и какво иска от живота! — гласът му стана замислен и тъжен.

Хиеро погледна старецът изумено. Наистина, Братството на Единадесетниците беше готово да покровителствува всяко живо същество!

— „Приближаваме добър въздух!“ — Хърм така бързаше, сякаш се търкаляше по прашния под, а розовия си нос държеше вдигнат

високо. Като усети излизането от мрачния подземен свят, той видимо се ободри.

Хиеро пхна светилничето под плаща си и пътешествениците напрегнаха очи. Наистина ли тъмнината се смекчи или само така им се струваше? Тази надежда поддържаше угасващите им сили.

Отначало слабата и едва забележима дневна светлина се усили и мракът постепенно заотстъпва. Хиеро намали ход и обърна умореното си лице към спътниците си.

— На изхода може да има охрана — каза той. — Починете известно време, докато проверя това.

Мисълта му се плъзна напред, опита се да напипа разумите на същества, които биха могли да се намират там в засада, но не откри и най-малък намек на ментална енергия. Очевидно враговете бяха сигурни, че ще ги унищожат и не бяха взели никакви предпазни мерки.

Свещеникът сподели тези съображения с останалите и те предпазливо продължиха пътя си. Скоро светлината стана така силна, че нямаха повече нужда от лампите. До ушите им стигна пеенето на птичките и сега дори слабото обоняние на хората улови миризмата на свеж въздух.

След няколко мига пред себе си видяха огромни полуотворени врати. Свещеникът забеляза счупените им ключалки. Когато излязоха навън, той се възхити от замисъла на съоръжението. Външната страна на портите беше покрита с някакво вещество, което им придаваше вид на скали, но явно беше много по-непроницаемо от обикновените камъни. Адептите на Нечестивия трябва да са знаели тайната на това място, иначе не биха могли така бързо да го намерят.

„Още малко и сме спасени!“ — мярна се в главата на свещеникът, докато с жадни уста поемаше свежия въздух на тропическия изгрев. Слънцето едва се показваше над хоризонта и той определи, че часът е около пет сутринта.

— „Побързайте — обърна се той към изморените си спътници, — побързайте! Ние не бива да се бавим! Имаме на разположение най-много час!“

Те обърнаха гръб на огромната, засипана с пясък и чакъл скала, криеща в себе си входа в тунела. Кой куцайки, кой полюлявайки се вървяха на юг. Никой не задаваше въпроси и никой не се съмняваше, че Хиеро има важни причини да ги подгонва така. Мускулите им

направо пламтяха. Устата жадно гълтаха въздуха. Краката им трепереха и се подгъваха. Алдо тежко се опираше на тоягата си, лицето му беше сиво, а челото блестеше от потта.

„Остана ни още малко“ — помисли Хиеро.

Край тях се простираше пясъчна полупустиня, обсипана с загладени камъни и разни парчетии, сред които се издигаха хилави дръвчета и бодливи храсти. Прохладата на зората постепенно се сменяше с топлината на ранното утро. А времето течеше безкрайно бавно.

После „това“ се случи! Хиеро, който непрекъснато го очакваше, пръв долови промяната.

— Лягайте! — завика той и се просна на земята, като покри с тялото си Лучара. Брат Алдо тежко се отпусна до него, а зад тях Хърм се сви на кълбо.

Отначало земята едва забележимо трепна и това можеше да се вземе за спазми на измъчените им тела. Но след миг почвата започна да се издига и спада, сякаш се гърчеше и твърдта, така здрава и непоколебима опора досега, внезапно стана подвижна като тресавище. Хърм заби нос в пясъка и зави от ужас.

Мощен рев разтърси въздуха. Земята престана да трепери, грохотът затихна, хората се спогледаха, а Хиеро се усмихна и белите му зъби проблясваха сред покритото с прах и кал лице. После Алдо се разсмя с пълни сили, скочи така живо на крака, сякаш на гърбината му повече не тежеше товара на изживените години, а умората изчезна нейде в пространството и подхвърли нагоре тоягата си.

Лучара прегърна Хиеро, долепи глава до гърдите му, а после започна да го целува. Като галеше обраслите с гъста брада страни на лицето му, тя зашепна:

— Какво беше това?

— Това — отвърна брат Алдо, докато протягаше ръка, да помогне на девойката да стане — беше копчето от централното табло с надпис „пълно унищожаване“. Прав ли съм, момчето ми?

— Така е. Запуснах механизма с закъснение четири часа. И какви хора са били тези наши прадеди! След пет хиляди години, когато тях отдавна ги няма, устройствата им работят точно! Оттам — посочи Хиеро към тунела — Нечестивият вече нищо няма да получи!

Войската му е унищожена. Дом също загина. Но ако той не беше ги задържал, аз нищо не бих могъл да направя.

Те мълчаливо гледаха на север. Там, където преди се простираше широка равнина, сега се издигаше покрит с големи пукнатини бетонен купол; краищата му бяха засипани с тонове земя и скални отломки. Ниските дървета и храсти изчезнаха, забърсани от метлата на чудовищния взрив.

— Време е да тръгваме — каза свещеникът. — Нашите хора и Клотц, вероятно вървят на север и ние трябва да ги догоним, колкото се може по-бързо.

— Сега пътя ни ще стане по-лек — каза Алдо и заотърсва от къдравите си коса и брада прахта.

— Надявам се — отвърна свещеникът. — Но аз още не съм намерил Компютър. И тази армия е само малка част от силите на Нечестивия. Освен това — добави той, — З'дан е още жив. Ако беше долу, щях да го позная. Но той не дойде. Ще дойде време и отново ще се срещнем с него...

— Може би, ти не намери компютър — каза старецът, — но погледни находката на Лучара. Това са няколко книги, изоставени в бързината. Вероятно от някой, който е изучавал тази наука. Прочетох заглавието. Опитай сега ти да го направиш сам.

Хиеро просто занемя от учудване и се взря на малката, но дебела книга, която Лучара му протягаше. „Принципи на проектирането на аналогови компютри“ — с усилие прочете на древния и почти забравен английски език. Разтвори книгата. Страниците бяха пълни с дребен текст, формули и схеми. Той беше така потресен, че не можа нищо да каже. Тук се разказваше, как се строят компютри! Алдо и Лучара го гледаха усмихнати.

— „Виж — каза Алдо и посочи с пръст, — тук пише «Том 1». Лучара намери и другите два тома. Тя ме повика и аз прочетох заглавията им. Но струва ми се, че момичето и без мен разбра, какво е намерила!“

Хиеро се усмихна и прегърна девойката. И четиримата заедно внимателно започнаха да се провират през купищата почва и натрошени от взрива камъни, като се насочиха на север. Последната дума или по-точно мисъл в тази история се опита да остави за себе си Хърм.

— „Не така бързо — измърмори той. — Никой повече не ни гони“.

— „Светът не стои на едно място — отвърна Алдо. — Ние трябва да го гоним“.

КРАЙ

КОМЕНТАРИ

АБАТСТВА — теократична структура на Кандианската Конфедерация, обхваща Република Метс на запад и Съюза Атви на изток. Всяко Абатство изпълнява военнополитически, научни и религиозни функции. Съветът на Абатите притежава власт, подобна на Палатата на Лордовете в Англия през XXVIII-ти век.

БАТФИ — Изкуствен език, възникнал от търговския жаргон в областите около Вътрешното море.

Буйфър — гигантски бик, мутационен потомък на бизоните.

Вербер — вид лемут, разновидност на мечката гризли. Притежава хипнотични способности, с които привлича жертвите си. Ловува нощно време. Среща се крайно рядко.

ВЪТРЕШНОТО МОРЕ — образувало се е в древността чрез сливането на Великите езера. Въпреки че гъмжи от пирати търговските кораби плават непрекъснато.

КОСМАТИ РЕВЛЪОВЦИ — най-опасната разновидност лемути. Представяват големи безопашати примати. Имат силен интелект и Нечестивият ги ползува за войници. Ненавиждат всичко живо, освен господарите си — Черните Майстори. На външен вид приличат на маймуните бабуини от древността.

ГЛИТИ — вид лемут, създаден от Нечестивия (възможни прародители рептилиите). Притежават разум и са много силни физически. Подчиняват се напълно на Черните Майстори.

ХРОКЪН — гигантски потомък на древните глигани. Обект на интензивен лов, но са опасни за преследвачите си, понеже са големи колкото бик и са съобразителни и ловки.

Д'АЛВИ — най-голямата и развита държава по крайбрежието на Лантическия океан. Монархия, управлението се осъществява с умерен деспотизъм, като се признава на поданиците известни права. Религията се осъществява от Универсалната Църква.

ЗМЕЕГЛАВ — гигантска всеядна рептилия. Живее на малки стада в гъстите южни гори. Приличат на доисторическите двуноги

динозаври, макар да произхождат от дребни гущери, съществували преди Гибелта.

КАНДА — територията на древна Канада, която е запазила името си почти напълно, въпреки че по времето на Хиеро много я бяха забравили като страна.

КАНДИАНСКА УНИВЕРСАЛНА ЦЪРКВА — държавната религиозна институция на Метсианската Република и Съюза на Атви. Възникнала е от синтеза на протестантството и католицизма. Доста от древните християнски традиции са се запазили, като например обета за безбрачие. Подобни на тази Църква религиозни организации съществуват и в държавите по крайбрежието, но не така строги.

КАУ — впрегатно животно за работа в селското стопанство, а в районите на юг от Вътрешното море го яздят. По външен вид почти не са се променили в сравнение с древния домашен добитък.

УБИЕЦ — опитен и смел воин на Република Метс, с добра психическа подготовка, продължително обучение във военното изкуство и владение на всички видове оръжие. Убийците автоматически стават офицери на Граничните Стражи. Използват се като горски патрули и специални агенти на Абатствата. Хиеро е необикновен човек (макар да не е изключение), защото се явява също свещеник и заклинател. Подобна комбинация на способностите се цени високо, но се среща крайно рядко.

КРЪГОВЕ — административни области, подчинени на Нечестивия и неговите адепти от Черното Братство. На картите се означават с определени цветове. Хиеро, при движението си на юг, пресича три такива области: Червената, Синята и Жълтата. Преди пътешествието на Хиеро учените на Абатствата не са знаели за съществуването им.

ЛАНТИЧЕСКИ ОКЕАН — в миналото Атлантическият океан. Сега линията на западното крайбрежие е силно изменена. Не са запазени документи за никакви трансатлантически контакти през последните три хиляди години.

ЛЕМУТ — дума за означаване на някакво нехуманоидно същество, притежаващо разум и служещо на Нечестивия. Народът на Мечките, представител на който е Хърм, и Народът на Бентовете никога не са били причислявани към лемутите. Терминът от съкращението на израза „летален мутант“ и първоначално е означавал

животно, което не е способно да оцелее в естествени условия. Сега се разбира същество враждебно на нормалните хора и естествения живот във всичките му прояви. Непрекъснато се откриват нови лемути, като например фрогите (жабоподобни същества, описани от Хиеро). Но не всички появили се след Гибелта създания се явяват лемути.

ЛОРС — основно ездитно и впрегатно животно в Канда. За първи път е отгледано в Република Метс. Гигантска разновидност на лоса. Притежава наченки на интелект.

ЛОУН — невероятно голяма нелетяща водоплаваща птица, открита в далечните райони на Вътрешното море. Храни се с риби. Макар лоунът да е страхлив, има малко врагове, защото достига двадесет и пет метра дължина и съответното тегло. Среща се извънредно рядко. Неведнъж се споменава в различните легенди.

ЛУКИНАГА — наркотик. Използува се от свещениците на Абатствата за усиляване на мислената мощ, при опити за осъществяване на телепатичен контакт. В малки дози предизвиква отпускане и сън.

ХОРА-ПЛЪХОВЕ — гризачи, големи колкото човек. Едни от най-свирепите лемути. Нечестивият често ги използва за войници. Вероятно представляват мутация на плъховете, на които приличат във всичко, освен в размерите на тялото и мозъка.

МАНУН (МЪРТВИЯ ОСТРОВ) — скалист остров в северните части на Вътрешното море. Един от главните центрове на Синия кръг на Черното Братство.

МЕТСИ — преобладаваща раса в Канда, образувана от смесването на индоевропейците (белите) и индианците. „Метс“ е съкращение на древната дума „метис“. Те са оцелели пропорционално повече от другите раси, тъй като в древността са живеели на малки групи в отдалечените райони на прериите и горите на Канада, и така най-малко са пострадали от радиацията и биологичните зарази. Метсите, които живеят в Източна Канда, на територията на Съюза Атви, имат по-светла кожа, понеже в гените им има повече индоевропейски елементи.

НАРОДЪТ НА БЕНТОВЕТЕ — водни гризачи, близки по разум до хората и по-големи от тях по размери. Живеят край изкуствени езера на територията на Република Метс и се намират под закрилата на

Договора за Взаимна Търпимост. Вероятно са следствие на мутации на бобрите.

НЕЧЕСТИВИЯТ — събирателен термин за означаване на Черното Братство, всичките му слуги, съюзници и други форми на живот, чиято цел е да унищожат нормалните хора и да разрушат естествените закони на природата и обществото.

НИАНА — най-голямото пристанище по югоизточното крайбрежие на Вътрешното море. Фактически се намира под управлението на Нечестивия. Съветът на търговците по правило изпълнява всичките му указания. Под града се намира главният център на Жълтия Кръг на Черното Братство. Тези, които се плашат от злото, не остават дълго в града. Възможно е името да идва от древното „Индиана“.

СВРАЧЕШКОТО БЛАТО — най-голямото северно блато. Простира се на стотици километри по Северния край на Вътрешното море. Тази област се избягва дори от Нечестивия. Из безбрежните му простори се срещат много странни форми на живот, които отсъствуват по другите места. Източник е на страшни болести (напр. „Сврачешката треска“). Не са известни точните му граници.

ПАРС — голямо тревоядно животно с четири бивни. Живее в южните гори. На височина стига четири метра. Произходът му е неясен.

ПЕР — съкратено от „патер“. Титла на свещеник от Кандианската Универсална Църква.

ПУСТИНИТЕ НА ГИБЕЛТА (СМЪРТТА) — участъци на земята, поразени от ядрени и други видове оръжия. Почти никъде няма вода и растителност. Но въпреки това живот съществува и е странен и враждебен в условията на силна радиация. Някои пустини заемат площи от стотици квадратни километри. Съвременниците на Хиеро са ги избягвали като самата Гибел. Такива пустини се срещат и в Канда, но на юг са много повече. Най-опасните от тях през нощта излъчват синкава светлина.

ГИБЕЛ — ядрената и биологическата катастрофа, която унищожила основните градове и повечето хора преди няколко хиляди години. За съвременниците на Хиеро тези събития на далечното минало остават олицетворение на ужас и непредотвратима опасност. Една поговорка казва: „Всички злини на света идват от Гибелта“.

ЩРАКАЧИ — огромни костенурки, свирепи и неуязвими, с размери няколко метра. Нападат големи животни на суша и на вода.

ЧЕТИРИДЕСЕТТЕ СИМВОЛА — комплект дървени фигурки, които носи всеки свещеник-Заклинател. Изпадайки в транс свещеникът (или свещеницата) с помощта на фигурките може да „предвижда“ бъдещето.

СЪЮЗ АТВИ — държава съюзник на Република Метс. Името произхожда от измененото „Отава“. Съюзът е по-малък по размери от Републиката и е отделен от нея с обширни пространства диви земи и Тайгата, през които ги съединяват няколко пътя. Двете страни поддържат тесни контакти. И в двете съществуват Абатства, които играят ролята на правителства.

СТРАЖИ НА ГРАНИЦАТА — армии или отделни лица, влизащи в състава на въоръжените сили на Република Метс (и подобни на тях в Съюза Атви). Състоят се от шестнадесет самостоятелни легиона. Командуват се от Съвета на Абатствата, който докладва решенията си на Долната Палата, където те обикновено се одобряват. Офицерите на Стражите на Границата, по правило са свещеници.

ТАЙГА — великата хвойнова гора на Канда. Състои се предимно от широколистни дървета и дори някои видове палми. По височина дърветата надминават размерите на видовете преди Гибелта, а на юг се срещат истински гиганти.

ЧЕРНОТО БРАТСТВО — самоназванието на съюза на Майсторите на Нечестивия. Използват термина „черен“ за да посочат целта си за завладяване на света и което е по-важно, гордеят се, че са съзнателната сила на злото. Аналог в миналото — сатанизмът.

ЧИЙЗПЕК — малко кралство на брега на Лантическия океан. Често се съюзява с Д'Алви и толкова често воюва с него.

ЕДИНАДЕСЕТНИЦИ — Братството на Единадесетата Заповед („Не унищожавай Земята и живота на нея!“). Група учени, еколози и социолози, след Гибелта организират Братството с цел да съхранят човешката култура и знания. Проповядват любов към всичко живо. Проникнали са във всички сфери на социалния живот на хората и се противопоставят на Нечестивия, но избягват откритите действия.

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

ПЪТЕШЕСТВИЕТО НА ХИЕРО. 1993. Изд. Орфия, София. Биб. Фантастика, No.21. Фантастичен роман. Превод: [от англ.] Христо Диков [Hiero's Journey, Sterling LANIER (1975)]. Художник: не е указан. Печат: Образование и култура, ЕАД, София. Формат: 70/100/32. Печатни коли: 20. Офс. изд. Тираж: 6 000 бр. Страници: 320. Цена: 25.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.